

Амса Феи

Автор на бестселъри на
Ню Йорк Таймс и Ю Ес Ей Тудей

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

ВЪЗРАЖДАНЕТО
— НА —
АТЛАНТИДА

ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ПЪРВА

АЛИСА ДЕЙ ВЪЗРАЖДАНЕТО НА АТЛАНТИДА

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Единадесет хиляди години по-рано, преди моретата да погълнат атлантите, Посейдон възлага на няколко избрани воители да служат като защитници на хората в новия свят. Има само едно правило — беше им забранено да ги желаят. Но правилата са измислени, за да бъдат нарушавани...

Когато тя го призовава...

Райли Доусън е много повече от предана социална работничка във Вирджиния Бийч. Тя е дарена с мисловна връзка, до която единствено атлантите са имали достъп в продължение на хиляди години. Фактът, че е „емпат“, вероятно обяснява нейната изпълнена с копнеж близост с мътните вълни на океана, убежището, което сякаш ѝ осигуряват и сексуалните импулси, които изглежда се излъчват от дълбините му...

Той идва.

Конлан, върховният принц на Атлантида, излиза на повърхността с мисия, да върне откраднатия тризъбец на Посейдон. Но нещо друго го завладява — интимните емоции — и желания — на един човек. Неустойимо привлечен от тайнствената красавица, Конлан скоро споделя с нея повече от своите мисли. Но в разгара на битката за възвръщането на силата на Посейдон, колко дълго може забранената любов да продължи между две различни души от два различни свята?

„Ускоряващ пулса екшън... спираща дъха романтика“
Тереза Медейрос, автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“

„Във «Възраждането на Атлантида» Алиса Дей създава един удивително поразителен свят, който ще искате да посещавате отново и отново. «Възраждането на Атлантида» е романтично, секси и напълно неустойимо четиво. Обожавам го!“

Кристин Фийхън, автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“

„Един удивителен нов свят, който със сигурност не искате да пропуснете и който няма да пожелаете да напуснете! Алиса Дей ви поднася едно невероятно изживяване със секси Воините на Посейдон!“

Керелин Спаркс, автор на бестселъри на „Ю Ес Ей
Тудей“

„Уау! Алиса Дей е написала възхитителен паранормален роман!“

Сюзън Кърни, автор на бестселъри на „Ю Ес Ей
Тудей“

„Героите на Алиса Дей те грабват и понасят в едно вихрено приключение. Не съм била така очарована от персонажи и история от доста време. Насладете се на ездата!“

Сюзън Скуайърс, автор на бестселъри на „Ню Йорк
Таймс“

„Няма нищо по-развлекателно от света на Атлантида. Алиса Дей е създала нажежен до бяло шедьовър!“

Джена Шоуолтър, автор на „The Nymph King“

На най-добрия редактор в света Синди Уан, която ме остави да изпробвам нови неща и винаги ме насърчаваше.

Добрият редактор има стойност на теглото си в злато Синди има стойност на теглото си в диаманти.

На морския капитан Джъд поради повече причини, отколкото мога да изкажа с думи.

И на Мишел Къна, която спасяваше живота ми в последния момент на всяка една моя книга.

БЛАГОДАРНОСТИ

Винаги ще бъда благодарна на Стив Акселрод, който ме караше да се смея, правеше чудесни сделки за мен и качваше мили неща.

За моите невероятни приятелки Кристин, Шерил, Кати и Вал от клуб „Морска звезда“, за подкрепата и за всички мои страхотни приятели, които ме слушат, търпеливи са и ми предлагат великолепни съвети: Лани Дайен, Мишел Къна, Барбара Ферер, Айлийн Рендъл, Уитни Гаскел, Бет Кендрик, Синди Холби и Мариан Манкуси. На Мегън Кмеш за символа на Воините на Посейдон. На моите удивителни уебдизайнери, Деб и Тара от romancedesigns.com, на които трябваше да бъде благодарено по-рано.

На Сюзън Брокман, Ед Гафни, Ерик Рубен, Вирджиния Кантра и Кати Мен, които са брилянтни и великодушни и че споделиха своя ентузиазъм с мен и слушаха първото четене на тази книга.

На Джени Кръзи и Дъ Черис, които са забавни, чудати и невероятни точно в правилните пропорции.

И винаги, разбира се, на моите деца, които изяха малко повече пица и гледаха малко повече телевизия през последните две седмици преди излизането на тази книга, но никога не се оплакаха. Вие сте страхотни!

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша — *емпат*; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писаната история на Атлантида не се е срещала „акнаша’ан“ повече от десет хиляди години.

Атланти — раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата освен огъня — и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свръхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекуват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида — Седемте острова на Атлантида са потънат под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканични дейности, които са изместили тектонските плочи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също Атлантида, се изкачва на престола като крал на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кърваво потомство — вампирите, създадени от вампир-господар.

Земяни — атлантски термин за хората.

Седемте — елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпшифтър — биологичен вид, чийто представители са започнали съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпшифтъри могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но

наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпшифтърите имат свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от триста години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли — отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират информация.

Вампири — древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Анубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се дематериализират и телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон — воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

ПРОЛОГ

„На този остров, наречен Атлантида, възникнало удивително по големина и могъщество царство...

Но по-късно, когато настанали страшни земетръси и потопи, в един ден и една ужасна нощ на разрушение, това се променило.

А войните... били погълнати от земята и по същия начин и остров Атлантида потънал в морето и изчезнал...“

Платон, „Тимей“,
приблизително от 600 г.
пр.Хр.

„Човек трудно може да се усъмни, че значителните размествания на земната кора са настъпили многократно..."

Алберт Айнщайн в
кореспонденция с Чарлз
Халгуд, 8 май 1953 г.

Столицата на Атлантида, 9600 г. пр.Хр.

Беше времето преди Катаклизма, причинен на атлантите от алчността на човечеството. В Храма на Посейдон, в душата на седемте острова на Атлантида група воители се срещнаха с върховния жрец на Бога на моретата. Той ги раздели на седем групи по седем и възложи на всяка свещен дълг и предмет със сила магически скъпоценен камък. Някои бяха предопределени да се скрият на дъното на земята, защитени от любопитни погледи и завистливи домогвания от водата, която се грижеше за тях. Други — да се присъединят към човешката

раса, на определени места всички разположени във високи местности, подходящи за защита на родствената линия в случай на тежки наводнения.

Всички трябваше да чакат. Да наблюдават. И да бранят.

И да послужат като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството.

Тогава и само тогава Атлантида щеше да се възроди.

Затова те бяха Воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носеха, служеше като свидетелство за техния свещен дълг да защитават човечеството.

Независимо от това дали им харесваше, или не.

ГЛАВА 1

„Пъкълът се е опразнил и всичките му демони са тук.“

Уилям Шекспир,
„Бурята“

Столицата на Атлантида, в наши дни

Конлан размахна ръка пред портала и за кратко се замисли дали магията ще разпознае въобще воин, който не е преминавал през портите му повече от седем години.

Седем години, три седмици и единадесет дни, за да бъдем точни.

Докато чакаше, потънал до гърдите в лечебната вода, смъртта му се присмиваше — пърхаше в ъгъла на полезрението му, блещукаше в теченията на дълбокия син океан, които го заобикаляха, пулсираше в аленочервената кръв, която се стичаше обилно по цялата му страна и крак. Засмя се без всякаква веселост и се подпря с ръка на коляното си.

— Щом онази вампирска кучка Анубиса не успя да ме довърши, дяволски сигурно е, че няма да се предам сега — изръмжа той срещу празната тъма, която го заобикаляше.

Преливащи се морскозелени светлини проблеснаха сякаш в отговор на неговото предизвикателство и порталът се отвори за него. Двама мъже — двама воители — стояха на стража, разширените им очи и отворените усти отразяваха идентично шокираните изражения на лицата им, докато се взираха през прозрачната мембрана на портала. Той си проправи път с рамо през отвора в портала, който се разширяваше, за да пропусне, каквото или когото считаше за достоен да премине.

— Принц Конлан! Вие сте жив — каза единият.

— Общо взето — отговори той и пристъпи в Атлантида. Опияни се от първата гледка на многообичната му родина след повече от седем години, а дробовете му се разшириха, за да вкусат свежестта на

филтрирания морски въздух. В близката далечина белите мраморни колони със златни нишки пред храма на Посейдон светеха на отразените лъчи от изкуствения залез. Дъхът на Конлан заседна в гърлото му при тази гледка. Гледка, която беше сигурен, че никога няма да преживее отново. Особено когато тя през смях бе предложила да му извади очите.

— *Върховен принц без зрение. Каква удивителна метафора за загубата на твоя крал-философ и баща, млади принце. Защо не молиш?*

Тя се разхождаше около него, размахвайки почти мързеливо камшика, поръбен със сребристи шипове, докато той стоеше безпомощен, окован във вериги, изработени за създания, излезли от дълбините на Ада. Изправяйки един деликатен пръст, тя докосна капчиците кръв, които бликваха така нетърпеливо в резултат от играта на камшика ѝ. След това вдигна пръста до устните си и се усмихна.

— *Но ти ще се молиш. Точно както баща ти се молеше, когато отсякох плътта от майка ти, докато все още беше жива — тя се размърка, а жестокостта в очите ѝ се смеси с противна похот.*

Той бе крещял от ненавист и пренебрежение с часове.

Дни.

Дори бе плакал, докаран до лудост при седем различни повода.

По веднъж през всяка година от пленничеството си.

Но нито веднъж не се моли.

— Обаче тя ще го направи — обяви той с глас, пресипнал от усилията да стои изправен. — Тя ще се моли, преди да приключи с нея.

— Ваше височество? — Стражите се втурнаха напред, за да му помогнат, крещейки за помощ. Той рязко вдигна глава, оголи зъби и изръмжа като животното, в което се беше превърнал. И двамата спряха наскоро крачка.

Не бяха сигурни как да се отнесат с кралска особа, която е подивяла.

Конлан се заклатушка напред, решен да направи първите си стъпки на родна почва без ничия помощ.

— Трябва да уведоим Аларик незабавно — каза по-възрастният и по-опитен воин от двамата.

Маркъс. Мариус, може би? Конлан се съсредоточи, убеден, че трябва да познава мъжа.

Беше важно да си спомни.

Да, Маркъс.

— Кървите, ваше височество.

— Общо взето — повтори той и се препъна на следващата си крачка. След което светът се завъртя и всичко стана черно.

Вен стоеше в стаята за наблюдение и гледаше надолу към залата за лечение, където върховният жрец на Посейдон, очевидно изтощен, се трудеше над брат му. Беше дяволски трудно да се изцедят силите на Аларик. Носеха се слухове, че той е най-могъщият върховен жрец, който някога е служил на Бога на моретата.

Не че воините знаеха много за различията между един или друг жрец. Или обикновено не им пукаше особено. С изключение на този момент, когато това сравнение го интересуваше. Много.

Вен стисна парапета и пръстите му потънаха в меката дървесина, докато мислеше какво трябва да е сторила Аноубиса на Конлан. Той знаеше какво бе причинила на Алексей. Един от най-верните стражи на брат му, един от Седемте, Алексей бе прекарал две години под нежните ѝ грижи. Нейните и тези на злите ѝ отстъпници от Алголагния, които извличаха сексуално удоволствие единствено от болката и мъченията.

После тя го остави — гол и полумъртъв — за да умре. В купчина свински лайна на остров Крит. Вампирската богиня на смъртта имаше афинитет към символиката. Може би го бе наследила от своя баща — съпруг, Хаос. И точно това беше наистина извратено.

На Аларик му отне почти шест месеца, за да възстанови спомените на воина. Тази половин година включваше два цикъла на прочистване в Храма, за да се изчисти душата му.

Вен не искаше да се замисля — ужасно много мразеше да го прави, но понякога се питаше дали Алексей въобще се е завърнал

напълно от черната адска яма, в която го беше вкарала.

От друга страна Аларик го бе реабилитирал. Алексей се бе върнал като един от Седемте. Беше въпрос на чест Вен да му има доверие.

Седемте служеха като най-доверената стража на върховния принц на цяла Атлантида. Дори когато него го нямаше и се предполагаше, че е мъртъв.

Освен това те ръководеха и координираха отрядите от воители, които патрулираха на сушата. И бдяха над проклетите хора, които се оставяха да бъдат поведени като стадо... Как ги наричаха кръвопийците? Овце?

А междувременно Вен и воилите на Посейдон трябваше да се крият в сенките. Вън от ползрение.

Шибано инкогнито. И да защитават земяните от гадните типове сред кръвопийците, чудовищата с козина и всички останали отрепки, които бродеха в нощта. При това, честно казано, гаднярите изглежда преобладаваха сред точно тези биологични видове през по-голямата част от времето.

Бяха свършили дяволски добра работа през последните близо единадесет хиляди години. До един ден, преди десет години, когато откачалките, които обитават нощта, не решиха да излязат от ковчезите си. Първо вампирите, после и шейпшифтърите. Работата на воилите на Посейдон стана поне петдесет милиарди пъти по-трудоемка, когато това се случи.

Поради някаква причина Аноубиса не си беше направила труда да въведе хората си — нейното вампирско общество — в тайната на Атлантида. Но Вен знаеше, че това може да се промени всеки момент. Ако някой познаваше капризността на боговете и богините, то това бе атлантът.

Обречен да стои на дъното на морето по прищявка на Посейдон.

Не че, Вен някога се беше оплаквал от това. Поне не на глас.

Все пак беше трудно да защитаваш човечеството, когато големите, грозните и злите се скитаха свободно, а атлантите трябваше да се крият в сенките. Но Вен беше спорил по този въпрос със Съвета, докато лицето му не посиня и накрая се бе отказал. Старейшините не искаха никой да знае за Атлантида и докато Конлан не се възкачеше на трона, никой не можеше да се противопостави на техния декрет.

Вен отново погледна надолу към брат си, като едва регистрира успокояващите звуци на арфите и флейтите, на които свиреха девиците от храма, в нишите, обграждащи Конлан. Предполагаше се, че музиката трябва да помогне при лечението.

Вен се засмя. Да бе, само че Конлан ненавиждаше тази лека, префърцунена простотия на Дебюси. Когато наследеше трона, вероятно щеше да поиска на коронацията му да свирят Брус Спрингстийн или Ю Ту.

Ако. Ако Конлан се възкачеше на трона.

Дори не искаше да мисли какво щеше да се случи, ако брат му беше загинал. Защото познайте кой е втори на опашката? Аха. Вен щеше да се превърне от Отмъщението на краля във върховен принц в рамките на една височайша, прокълната от боговете минута и нямаше никакъв шибан начин да се окаже подходящ да управлява каквото и да било?

Погледна отново надолу към брат си, който лежеше съвсем неподвижно. Конлан беше израснал като член на кралското семейство, с честта и дълга и всички онези весели простотии, вкоренени в душата му. А Вен растеше като абсолютен уличен побойник. Голяма част от душата му беше грозна. Онази, която бе увехнала и загинала, докато стоеше до майка си в последните ѝ минути, преди тя да почине. Когато го бе умолявала да спаси сам себе си. И да пази брат си.

Той ѝ бе обещал да го стори, ридаейки, докато тя умираше.

Страшно хубава работа свърши, удържайки на думата си, няма що.

Дървото се пречупи под стиснатите му юмруци.

— Избрал си жилаво дърво, което да чупиш с голи ръце — отбеляза сух глас.

Вен не вдигна поглед към жреца, а вместо това се зае да изважда трески от раздраните си, кървящи длани.

— Аха, вече не правят парапетите като преди — промърмори той.

Аларик тръгна напред — по-скоро се плъзна, за да застане до него. Мъжът беше като призрак, мрачен и зловец.

— Мога да излекувам драскотините, ако искаш — предложи с безстрастен тон.

— Мисля, че лекува достатъчно за един ден, не е ли така?

Аларик не каза нищо, само се загледа надолу над перилата в спящия принц.

Вен изучаваше жреца, докато той наблюдаваше Конлан. Аларик и Конлан бяха израснали заедно, тичайки насам-натам из кралството като пакостливи деца, каквито бяха, и щурмуваха улиците и полетата със своите игри и лудории. Рядко бяха обуздавани от снизходителните си родители или от населението, което се държеше почтително с кралския наследник и неговия братовчед.

По-късно си проправяха път през таверните и сервитьорките със същия замах и момчешки чар.

Вече нямаше нищо момчешко в жреца. Той носеше силата на поста си като боен щит. Незабележим, но непогрешим. Острите линии на лицето му и ястребовият аскетизъм на носа му напомняха на всеки, който се изправеше срещу него, че той бе мъж на вярата, отдаден на нуждите на службата си до мозъка на костите.

На нуждите на силата. Ако слабото сияние на зелените му очи не бе послужило вече за предупреждение, то последното влизаше в тази роля.

Върховен жрец, мрачен фантом, инструмент на Посейдоновата сила.

Плашещ кучи син.

— Не, не е останала и една проклета частица момчешки чар, в когото и да е от нас, нали, Аларик?

Аларик повдигна вежда, но не показва друг признак на изненада от коментара.

— Искаш да знаеш дали е бил компрометиран — отбеляза с изтощено и пепеляво лице.

След като бе лекувал Конлан в продължение на около дванадесет часа, беше наистина впечатляващо, че дори може да стои на краката си.

— След Алексей... — започна Вен, но после спря, неспособен да продължи. Ако Аноубиса беше компрометирала душата на брат му, тогава кралското семейство наистина беше обречено. Най-накрая щеше да е изпълнила обещанието си отпреди пет хиляди години.

Тъй като Вен щеше да прекрачи през самите порти на Ада, за да забие кинжалите си в кръвопийския й задник. А беше достатъчно

честен със себе си, за да е наясно, че никога няма да се измъкне от този сблъсък жив.

Аларик си пое дълбоко дъх.

— Той е цял.

Цялото тяло на Вен се отпусна от облекчение, толкова интензивно, че зрението му буквално откачи. Той запремига, за да разсее малките сиви петънца, които заплуваха пред очите му.

— Слава на Посейдон!

Аларик запази мълчание, което разбуди подозрението на Вен. Съвсем мъничко съмнение.

— Аларик? Има ли нещо, което не ми казваш? Наистина ли е просто съвпадение, че той се завърна у дома точно няколко часа, след като Райзън взриви портите на Храма и открадна Тризъбеца?

Жрецьт стисна челюст, но не каза нищо в продължение на още една минута. Най-накрая заговори.

— Колкото до Райзън, не мога да кажа. Все още не мога да го открия чрез силите си. Относно Конлан... — Аларик се поколеба, после изглежда стигна до някакво решение и кимна. — Принцът е цял. По някакъв начин, въпреки седемте години на изтезания, той е цял. Тя не е успяла да компрометира съзнанието му или да плени душата му за лична употреба. Но...

Вен сграбчи ръката на жреца в стоманена хватка.

— Но? Но какво?

Аларик не отговори, само погледна надолу към ръката на Вен, която беше вкопчена в неговата собствена. Фактът, че жрецьт можеше да я изпепели с една-единствена вълна от силата на елементите, увисна помежду им.

Точно в този момент на Вен въобще не му пукаше. Но все пак въздъхна и освободи ръката на Аларик.

— Но какво? Той ми е брат. Имам право да знам.

С едва забележимо кимване Аларик отново хвърли поглед към неподвижната фигура на Конлан.

— Но само защото тя не е успяла да подкупи душата му, за да я използва, това не значи, че Конлан е запазил напълно разсъдъка си. Никой не може да оцелее с непокътната душа след толкова продължително изтезание.

Той вдигна поглед към Вен с безизразни очи. Мъртви. Очи, които обещаваха унищожение. Вен видя собствената си нужда да скрита нечий вампирски задник, отразена в зениците на жреца.

— Конлан се завърна при нас, Вен. Но може в продължение на доста време да не разберем колко точно от него е това.

Вен оголи зъби в свирепа пародия на усмивка.

— Ще измислим нещо. Брат ми е най-силният воин, когото някога съм познавал. А Анубиса ще научи какво точно означава, че аз съм Отмъщението на краля. — Сграбчи дръжките на кинжалите си с проблясващи очи. — Ще изстрелям едно малко отмъщение право в мършавия й задник.

Очите на Аларик мигновено блеснаха с искряща зелена светлина, толкова ярка, че Вен запремига срещу нея.

— О, да. Ще научи. А аз с удоволствие ще ти помогна с този урок. — Докато двамата излизаха от залата за наблюдение, Аларик погледна обратно към перилата, които Вен бе счупил, а после отново към мъжа. — Посейдон има свое собствено отмъщение, което да предложи.

Вен кимна и мълчаливо положи втората си тържествена клетва.

Дори и това да ми коства живота, Анубиса ще бъде унищожена. Слава тебе, Посейдон.

Кучката ще умре.

* * *

— Интересен избор на време.

Конлан се напрегна, пръстите му се раздвижиха, за да се пресегне за стотен, хиляден път към меча, който Анубиса беше откраднала от него. Тогава фамилиарността на гласа проникна в съзнанието му през летаргията от процеса на лечение.

— Аларик — промълви и отпусна гърба си обратно върху възглавниците.

Върховният жрец на Посейдон се вгледа надолу в него и лек намек на усмивка изкриви тъглчето на устата му.

— Малко е досадно да си прав през цялото време. Добре дошъл обратно, Конлан. Дълга ваканция?

Конлан седна на масата на лечителя, изработена от мрамор и злато, протегна се и се взря в плътта, която беше закърпена. В костите, които бяха наместени и възстановени. В белезите, които никога нямаше да заздравеят.

Погълна го нуждата да изпепели лицето ѝ и да отдели главата от тялото ѝ с една голяма шибана енергийна топка. Разяде вътрешностите му. Той се отърси и се фокусира отново върху жреца.

— Да си прав през цялото време? — повтори. — Ти си знаел, че съм жив?

— Знаех — потвърди Аларик, суровите линии на лицето му бяха като гравирани. Той скръсти ръце и се облегна назад върху една бяла мраморна колона.

Погледът на Конлан бе привлечен от ивиците от орейхалк^[1] с бакърен цвят, които се увиваха около изваяните форми на делфини в скок и на nereidi^[2], които се смееха на своята игра. Мирисът на нежни, зелени и сини лалета насищаше въздуха.

Образите и ароматите на дома, които му бяха отнети за седем прокълнати години.

Рязко върна погледа си върху Аларик.

— Остави ме да изгния? — Гняв, предизвикан от предателството избухна в него, в противоречие със здравия разум. Аларик вероятно е имал задължения към Храма. Към народа им. Към Атлантида.

Аларик се изправи и бавно отпусна ръце, сдържаността му само подчерта огромната сила, стаена в него, а леденозелените му очи искряха гневно.

— Търсих те. Всеки ден през последните седем години. Дори днес, преди да се появиш, се подготвих да се присъединя към брат ти, който чакаше горе за поредното безнадеждно пътуване, за да те потърсим и спасим от мястото, където си бил държан в плен.

Конлан стисна челюст, спомняйки си за последната жлъчна забележка на Аноубиса, после кимна.

— Тя ни прикриваше. Следователно е по-силна, отколкото някога сме предполагали.

Лицето на Аларик се вкамени, ако можеше да се каже подобно нещо за чертите и изваяните линии, които вече изглеждаха като излети от мрамор.

— Анубиса — каза той категорично. Не беше въпрос. — Не е изненадващо, че богинята на нощта може да прожектира празнотата на смъртта, за да замаскира своите... занимания.

Думата *изтезания* увисна, пулсираща във въздуха между тях. Поне жрецът имаше благоприличието да не я изрече.

Конлан кимна и посегна към белега в основата на гърлото си, преди да осъзнае какво прави. После, когато разбра, се насили да свали ръка.

— Тя ме държеше далеч от вода. Много далеч от всякакъв вид вода, с изключение на необходимата за пиене, за да ме поддържа жив. Нямах никаква възможност да канализирам сила, абсолютно никаква.

Когато можеше да понесе да срещне погледа на Аларик, Конлан трепна от дълбочината на скръбта и яростта, която видя там.

— Нито веднъж. Ни най-малък резонанс за твоето съществуване — каза Аларик и улови нефритената дръжка на кинжала си. Подаде го на Конлан с острието надолу. — Ако имаш някакви съмнения в лоялността ми, братовчеде, сложи край на живота ми още сега. Заслужавам го заради своя провал.

Конлан разкри споменаването на роднинската им връзка с едно цинично ъгълче на ума си, като откри в това действие стратегическата атлантска политика. Аларик никога не изричаше и една-единствена дума, която не носеше в себе си поне две значения. Думите му често бяха полемични, понякога наставнически. И никога безцелни.

Конлан прие кинжала, обърна го в ръцете си и го подхвърли обратно на собственика му.

— Ако се провалиш в определената си роля, жрецо, правосъдието на Посейдон ще ти скрита задника. Няма да имаш нужда от моето...

Аларик отметна черната си коса зад раменете и очите му се присвиха при акцентирането върху титлата му. След това кимна веднъж и плъзна кинжала в украсената му със смарагди кания.

— Както кажеш. Изправени сме пред други проблеми, принце. Ти най-накрая се завърна, при това само няколко часа, след като средството за твоето възкачване на престола бе изгубено.

— Разкажи ми — настоя Конлан и гневът попари последните останки от самоконтрола му.

— Райзън. Той уби двама от последователите ми — Аларик изплю думите, стиснал юмруци. — Той го взе, Конлан. Взе Тризъбеца. Изчезна с него на повърхността. Ако неживите се докопат до Тризъбеца...

Думите на Аларик заглъхнаха. И двамата знаеха цената за злоупотребата със сила. Предишният върховен жрец на Посейдон гниеше в черната бездна на тъмницата на храма за превишаване на правата си при употребата на сили.

Посейдон поднасяше смъртоносни предупреждения на онези, които са го предали.

Конлан си пое рязко дъх, а космите на ръцете му настръхнаха в отговор на почти незабележимите течения от стихийна енергия, които Аларик беше предизвикал в стаята. Щом имаше подобен теч на сили от него, то жрецът вероятно бе дяволски близо да изгуби самоконтрола си. Или за седем години силата му се бе повишила забележително много.

Конлан не беше сигурен кой вариант би трябвало да го притеснява повече.

Приятелството им бе устояло на напрежението от изискванията на политиката и силата. Конлан вярваше на Аларик с живота си. Не беше ли така?

Достатъчно, за да разцепи черепа на някого.

Стиснал чаршафите в юмруци, той се стараеше да запази спокойствие. Бореше се за някакво подобие на кралско самообладание, което да скрие острото безумие, което заплашваше да разяде ума му, вътрешностите му, душата му.

Сърцето му отдавна го нямаше. Беше разбито на парченца под ударите на камшика, докато бе принуден да слуша кадифените думи, шептящи му за зверствата, които са били причинени на майка му.

Анубиса и нейните отстъпници от Алголагния. Те бяха убили майка му инч по инч и се бяха наслаждавали на деянието си. Още по-лошо, бяха се възбудили от него. Силно потръпване го разтърси, когато си спомни как Анубиса се бе задоволявала до оргазъм пред него, докато му разказваше истории за това как е измъчвала родителите му. Отново и отново, и отново.

Анубиса щеше да умре. Те всички щяха да умрат.

— Конлан? — гласът на Аларик почти физически го изтръгна от спомените му за смърт и кръв. Аларик. Той беше казал няколко часа, след като...

— Часове? И ето ме тук — каза Конлан, обзет от спомени. — Тя ме пусна. Тя знаеше, Аларик. Тя знаеше.

Последният му ден. Последният му час.

— О, млади принце, ти ми достави толкова голямо удоволствие — промърмори тя в ухото му. После се плъзна надолу по голото му тяло и нежно облиза потта, кръвта и друга по-плътна течност, която капеше по бедрата му. — Но мисля, че се налага да се върнеш при народа си. Чака те възхитителна изненада у дома. А и в сегашното си състояние не ми носиш никакво забавление.

Тя се изправи и с размахване на ръка привика един от подчинените си.

— Дванадесетина от личната ми охрана. Дванадесет, разбра ли ме? Не се заблуждавай от временната му слабост. Това непослушно момченце, принцът на Атлантида притежава... скрити сили. — Анубиса прокара пръст надолу по пениса му и се засмя, когато той се опита да се отдръпне от нея.

След това погледът ѝ отскочи обратно към прислужника ѝ.

— Изхвърлете го.

Все още гола, с дълга, къдреца се коса, сплъстена от кръвта му, тя закричи наперено към вратата на клетката, която бе служила за негов затвор в продължение на седем години. После се спря и погледна през рамо назад към него.

— Твоят род ме забавлява, млади принце. Кажу ми на брат си, че следващия път ще дойда за него.

Тогава той бе изругал, когато отново възвърна гласа си. Нарече я с имена, които дори нямаше представа, че знае. Докато не дойде охраната ѝ и един от тях, който му показва колко обиден е от думите му, като удари Конлан с прът в главата.

Конлан се отърси от образа в главата си. Вече беше освободен от ада на Анубиса.

Но никога нямаше да се освободи от спомените.

Може би никога нямаше да бъде напълно нормален отново.

Но той бе Конлан от Атлантида и се беше завърнал. Народът му желаше крал, а не прекършен, провалил се принц.

Когато хвърли поглед към Аларик, видя притеснението, отразено върху лицето на жреца. Може би дори и Аларик искаше крал.

Престани да се забавляваш с мечти за отмъщение... и се върни към реалността.

— Вече не сме момчета, които причиняват неприятности на празника за надбягване с бикове, нали? — попита Конлан, когато сянката на припомнената свобода пресече ума му. От времето преди да поеме задълженията си като син на баща си. Преди Аларик да поеме задълженията си като миропомазан от Посейдон.

Аларик наклони глава с предпазливо изражение, а после бавно я поклати.

— Не и от много дълги години, Конлан.

— От прекалено много — отвърна Конлан. — От наистина прекалено много. Той провеси краката си от масата за лечение и се изправи.

— Може и да сме надраснали детството, но никога няма да надраснем лоялността. Ти си мой принц, но и нещо повече от това — ти си мой приятел. Никога не се съмнявай в последното — каза Аларик.

Конлан прочете истината в очите на Аларик и се почувства по-добре. Той протегна длан и склочи ръце в мълчаливо подновяване на приятелство, от което може би и двамата се нуждаеха. После се протегна, доволен да открие, че тялото му функционира нормално отново. Щеше да се нуждае от всяка частица енергия.

— Следователно и възкачването ми на трона, и съпружеските ми задължения към отдавна мъртва девица се отлагат — отбеляза сухо. — Откривам, че съм неспособен да проявя особена загриженост за последното.

— Не е мъртва. А само заспала, в очакване на твоите нужди. Това е съдбата ти — напомни му Аларик.

Като че ли имаше нужда да му напомнят. Сякаш не му бяха надували главата с приказки за точно този негов дълг в продължение на стотици години. Любовта не фигурираше в модела за

продължаването рода на воините на Посейдон; най-вече не и в този на кралското семейство.

Той се намръщи на странното хрумване. Любов. Мит, с който се разглезваха децата, в най-добрия случай.

— Излизам. Ще тръгна след онова копеле Райзън. Ще върна Тризъбеца, жрецо. И правосъдието ще се стовари върху рода Микенски.

Аларик му се ухили и за момент Конлан съзря момчето, което някога беше.

— Тръгваме веднага заедно. Вен се приготвя за пътуването. Толкова по въпроса с празненствата по посрещането ти.

Конлан се опита да върне усмивката, но устата му беше забравила как да се усмихва след толкова много години на гримаси от агония. Години, през които беше вил от гняв и отчаяние.

Аларик повдигна вежда, а устните му се изпънаха в мрачна линия.

— Това е... интересно... изражение. Някой ден ще трябва да ми кажеш какво точно ти сториха.

— Не — отвърна Конлан. — Няма.

[1] Метал, добиван в Атлантида. — Б.пр. ↑

[2] В древногръцката митология nereидите са морски нимфи, дъщери на Нерей и океанидата Дорида. Една от nereидите — Амфитрита — става съпруга на Посейдон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Вирджиния Бийч

— Дина, помисли за бебето си — Райли Доусън се беше свила на пода до единствения прозорец в стаята с вдигнати от двете ѝ страни ръце.

Нищо страшно, нищо страшно, нищо страшно.

Райли принуди лицевите си мускули да се отпуснат в спокойно изражение, докато наблюдаваше своята шестнадесетгодишна клиентка в напреднала бременност да притиска смъртоносния, доста голям и много грозен пистолет по-дълбоко в гърлото на изпадналия в безсъзнание мъж. Кожата му беше пепеляво бяла, но тя можеше да види как гърдите му се повдигат в слаби дихания.

Той не е мъртъв. Нека да се погрижим да остане така, Райли.

— Мисля за бебето си, Райли. Не се бъркай! Няма начин детето ми да израсне с подобна отвратителна улична котка за баща. — Погледът на Дина се стрелна и обиколи стаята, избегна лицето на Райли и накрая пак се върна на Морис, който лежеше неподвижен и блед на ръба на леглото.

Райли виждаше, че гърдите му се движат. Все още дишаше, въпреки силния удар, с който оръжието се беше стоварило върху задната част на черепа му и на който беше станала свидетел, докато влизаше през отворената врата за своето ежесечно посещение. Ала тя беше виждала достатъчно стаи, изпълнени с виковете на медицински служители за спешни случаи и с мириса на смърт, за да знае, че животът може да приключи за секунда. А ръката на Дина трепереше върху оръжието.

— Дина, чуй ме. Съжалявам, че си хванала Морис с друго момиче. Той е направил ужасна грешка. Сигурна съм, че се разкайва много за стореното. Но ти трябва да мислиш за бебето си. Тя се нуждае от теб, Дина. Ако го нараниш, ще отидеш в затвора, а тогава кой ще отгледа детето ти? Знаеш, че майка ти не може да го направи — конвулсивна болка прорязва мускулите на краката на Райли в протест от

дългото клечане на пода. Тя се размърда леко, като внимаваше да не прави резки или внезапни движения.

Дина избухна в смях, който прозвуча неестествено, сякаш беше отвикнала да се смее.

— Онази пристрастена към крека нещастница? Тя не е ни'ква майка. Няма и да се доближи до бебето ми.

— Точно така. Знаеш, че си най-подходящият човек в света, който да се грижи за детето ти. Измисли ли й име вече?

Накарай ги да говорят. Разсей ги с по-приятни теми, такива, с които да почувстват лична връзка. Гласът на лектора, чут в един от стотиците часове на обучението на Райли отекна в главата й.

Да бе, да си говорим на приятни теми, докато тя държи оръжие, завряно в гърлото на прелюбодееца. А какво да кажем за факта, че всеки момент ще се напишкам в гащите от страх? В ръководствата въобще не се споменава за тази малка подробност.

Дина се усмихна леко.

— Ще я нарека Парис. На града във Франция? С кулата? Толкова е красив. Учихме за него в училище. Някой ден ще я заведа там. Парис Маргьорит, и на името на баба.

— Това е красиво име, Дина. Парис Маргьорит. Сега, моля те, дай ми пистолета. Нали не искаш Парис Маргьорит да израсне без майка си? — Райли бавно се надигна от пода, пренебрегвайки крещящите мускули на бедрата си. Протегна ръка напред с обърната нагоре длан. — Моля те, дай ми пистолета. Аз ще ти помогна. Ще се справим с това заедно. Моля те, дай ми пистолета, за да може Парис Маргьорит да израсне до майка си, която да се грижи за нея — притаи дъх, когато Дина се поколеба, местейки поглед от Райли към Морис и обратно.

Животът на един мъж зависи от колебанието на объркана тийнейджърка. Това също го нямаше в проклетото ръководство.

Дина си пое дълбок, хриплив дъх и раменете й леко се прегърбиха. Дръпна пистолета от устата на Морис и го подаде на Райли, която усети как въздухът, който бе притаила преди половин час, напуска дробовите й.

Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти, не мога да...

Внезапно очите на Морис се отвориха. Той се изстреля от леглото със стичаща се по лицето и устата му кръв и заби юмрука си в

челюстта на Дина.

— Удари ме по главата, кучко? Вадиш оръжие срещу мен? Ще видиш ти кой вади оръжие срещу Морис.

Когато Дина се строполи на земята от силния удар, Морис насочи крака си към корема ѝ. Райли се изстреля от ъгъла на стаята и се спусна към тях, крещейки.

— Не, не! Морис, не! Не я наранявай! Не наранявай детето си!

Стаята се превърна в напукана картинка от движения и какофония от звуци. Почти на забавен каданс Райли видя как ритникът се стовари с пълна сила върху огромния корем на Дина. Тя чу момичето да крещи, Морис да крещи, както и още някой — това тя ли беше!?

Райли скочи върху мъжа, без да я е грижа, че вероятно той тежи поне четиридесет и пет килограма повече от нея.

— Не, не, не. Не я наранявай. Трябва да спреш. Морис, трябва да спреш...

Морис издърпа свирепо цяла шепа от косата ѝ и наклони главата ѝ назад.

— Никой не може да ми нарежда какво да правя. Особено някаква си безполезна социална работничка.

Той вдигна юмрук. *Размърдай се. Трябва да се размърдаш.*

Тя дръпна главата си наляво, точно когато масивният му пестник се заби отстрани на лицето ѝ. *Точно в целта. Може би. Боже, нека вратът ми не е счупен. Стаята губи очертания. Бори се, Райли. Бори се да останеш в съзнание.*

Юмрукът отново се приближаваше.

— Не, моля те...

Но той не ѝ обърна внимание, лицето му беше изкривено от ярост отвъд способността му да чува, отвъд разума. Юмрукът му отново експлодира... само че не беше той. Не беше и лицето ѝ.

Гръмотевица? Гръмотевица ли беше? Толкова е тъмно...

Докато Райли се бореше с тъмнината, ръката в косата ѝ се отпусна. Лицето на Морис се промени, като карикатура в забавен каданс, от гримаса на яростна омраза до изражение на изненада. И двамата се втрениха в аленото петно, което нарастваше и нарастваше, и се разпространяваше по ризата му. В момента, в който Райли докосна

любопитно с пръст тъмната лепкава течност, която бе изпръскала лицето ѝ, стаята се изгуби пред погледа ѝ.

Конлан отвори портала и се фокусира над Източното крайбрежие на Съединените щати. По-точно Вирджиния. Вен бе „събирал сведения“, според Аларик.

В превод: измъквал е информация с бой от всяка отрепка в продължение на мили във всички посоки. Брат му винаги бе харесвал директния подход.

В момента Вен привикваше останалите от Седемте при себе си, за да придружат Конлан до повърхността. Само че Конлан не беше в настроение да чака. Дори и брат си. Може би особено него. Ако съзреше и проблясък на съжаление в очите на Вен, щеше...

Както и да е. Забрави за това. Съсредоточи се върху портала.

Седем години не я бе използвал и магията му не беше във форма. Или порталът, своенравен през някои дни, си играеше с него, откри Конлан, когато пристъпи напред и се озова сред вода. Много вода.

За щастие инстинктивно си беше поел дъх, преди да се гмурне през блещукащия отвор. Още един урок, който беше научил по трудния начин: порталът си имаше собствени сили, независими от тези на атлантите, които за пръв път бяха придобили уменията да го използват преди повече от единадесет хиляди години.

Трябваше да закачат табела „Потребителите да се пазят“ върху капризното нещо. Той се изтласка нагоре и се насочи към повърхността, преценявайки, че е на около десет метра дълбочина, по вида на флората и фауната, характерни за плитки води, които проблясваха на разсеяната лунна светлина. Но разстоянието можеше да бъде измамно в морето. И от там идваше проблемът къде, по дяволите, можеше да се намира брегът. Нямахше да е първият, който се озовава наред океана, да гребе вода.

Това беше идеята на портала за шегичка. Ако порталите имаха емоции, то този притежаваше отмъстително чувство за хумор.

Когато се озова на повърхността и напълни дробовете си с въздух, го връхлетя почти осезаема сила. В черепа му се вряза агония, а после се изключи сякаш с бутон. Горчив вкус изгори устата му, нещо кисело, подобно на лимон, потопен в солена вода.

Нова вълна от болка го връхлетя и наруши равновесието му. Почти потъна отново под вълните и едва забеляза пясъчния бряг наблизо.

Разтърси глава, в опит да се отърве от огъня в нея. Изсмя се. Беше имал доста практика с болката напоследък. Мисли, проклет да си.

Налудничави мисли се завъртяха в наранения му мозък. Ако главата на атлантски принц се сцели на две наред океана, дали издава някакъв звук?

За малко да се засмее отново, но вместо това носът му се напълни с вода. Той започна да се дави и да кашля, но най-накрая принуди крайниците си да му сътрудничат и заплува към брега, докато не осъзна, че може да стъпи на дъното и да върви.

Обучението му влезе в действие и го задържа изправен и с ясно съзнание. *Анализирай. Търси причина. Използвай логика.*

Трета вълна от болка премина през него и го повали на колене, с лице потопено в разбиващите се вълни. С неимоверни усилия се изправи отново и се спука към брега.

Вампирски телепатични сили? Не изглежда да е така. Те могат да хванат в капан ума ти, но не и да проектират такава болка. Възможно ли е да е Райзън? Дали Тризбеца не му е дал някаква ментална сила, за която ние не знаем?

Ботушите му стъпиха върху сухия пясък и той рухна, препъна се и падна на колене. Изпрати мислен зов към Вен. Нуждаеше се от помощ.

Но не познатото съзнание на Вен отговори на призива му. Вместо това смътно чувство дълбоко в ума му проблесна и заискри като свещ сред експлозия, а накрая се фокусира. В главата му се появи образът на красавица, разкъсвана от болка. На жена с коса с цвета на слънцето.

Нещо се затръшна с трясък в съзнанието му и жената и болката изчезнаха. Сякаш се беше затворила мисловна врата. И Конлан не беше този, който я затвори.

ГЛАВА 3

Райли премигна пред лицето на фелдшера, който се взираше в очите ѝ, докато пръстите му измерваха пулса ѝ. Тя извърна поглед от него и огледа стаята с ясното съзнание, че изглежда толкова замаяна, колкото и се чувстваше.

Той повтори думите си, този път по-бавно, сякаш имаше вероятност тя да не го е разбрала първия път.

— Трябва да отидете в бърза помощ, за да ви прегледат.

Тя започна да клати главата си в знак на отрицание, но спря, тъй като движението изстреля шипове болка в черепа ѝ.

— Не искам да ходя в бърза помощ. Беше само юмручен удар.

Бутна дланта му от ръката си и се изправи на нестабилните си крака, което вероятно доказва твърдението му, но какво пък, дявол го взел.

— Удряли са ме и по-лошо. Трябва да изляза да се разходя. Имам нужда от въздух.

Тя вече беше говорила с детектива, който ръководеше това, което сега беше място на убийството. Нейната роля беше изпълнена. А сега сякаш стените на стаята се приближаваха към нея.

В началото за Райли беше голяма изненада колко много хора се появяват на едно местопрестъпление. Толкова много официални лица се събираха, за да обединят усилията си в обща рутина — снимане, сваляне на отпечатыци, измерване.

Скверността на смъртта, засенчена от детайлите на модерната полицейска дейност. Изглеждаше някак неправилно, както винаги е било.

Беше виждала прекалено много от всичко това. Трябваше да стане секретарка, като по-малката си сестра. На Куин никога не ѝ се налагаше да се изправя лице в лице с отчаяние. С юмруци. С кръв по дрехите ѝ. Сметките за химическо чистене бяха убийствени.

Фелдшерът отстъпи назад и изгаси фенерчето, с което беше светил в очите ѝ.

— Не мисля, че имате мозъчно сътресение, но ще ви излезе дяволски голяма синина. Наистина трябва да дойдете и да ви прегледа лекар.

Стомахът на Райли се преобърна, беше празен и ѝ се гадеше. Тя се отдалечи от мъжа, изключи го от съзнанието си и отново огледа стаята. Евтиният апартамент. Хаосът, оставен в резултат на насилието. Вонята на смъртта — кръвта и газовете, които трупът изпускаше. Това отделяне я беше изненадало при първата сцена на смърт, на която беше станала свидетел. Последното унижение. Нечист труп, оставен на безличните грижи на някого от моргата.

Райли чу стенещ звук ниско в гърлото си, но го преглътна. Вече беше по-твърда. Закоравяла. Имунизирана срещу всякакви емоции. Поне това си повтаряше сама на себе си. Докато не видя мечето. Беше подпряно на стената в ъгъла на стаята, точно до бебешката люлка, едно огромно плюшено мече, което носеше розова панделка и се усмихваше глуповато на стаята, равнодушно на драмата, която се беше разиграла пред него. Тази проклета розова панделка я хвърли в пропастта.

— Трябва да се махна от тук. Моля ви, просто се махнете от пътя ми. Моля ви — тя се завъртя и избута фелдшера, като внимаваше, докато вървеше измежду служителите, навели се към пода, за да снимат.

— Хей, Доусън. Къде си мислиш, че отиваш? — Детективът, с когото беше говорила по-рано — *Рамзи? Рамирес?*, си сложи нов чифт гумени ръкавици и чертите на лицето му се задълбочиха, докато погледът му изучаваше нейното. — Изглеждаш отвратително. Най-добре отиди с тях в Бърза помощ.

Райли не спря, само забави леко ход.

— Прилошава ми. Трябва да отида да се измия и да поспя — хвърли поглед назад през рамо към него. — Ще ви се обадя веднага след това.

Той отвори уста, вероятно за да протестира, но нея вече не я беше грижа. Какво щяха да направят, да я арестуват? Знаеха коя е и че, дори само заради репутацията ѝ, думата ѝ е честна.

Той се предаде и кимна. Симпатия и нещо, която тя не искаше да определя, смекчиха изражението му. Съжаление? По-добре да запази съжалението си за Дина и бебето ѝ. Те се нуждаеха от него. Тя просто си вършеше работата.

Този път се изсмя, макар смехът ѝ да прозвуча... грешно. Да бе, вършеше си работата. По-скоро оплескваше царски работата си.

Нов ден, нов труп. Това правеше осем убийства само за тази година.

Той кимна.

— Добре. Засега ни каза достатъчно, така или иначе. Обади ми се сутринта. Имаш визитката ми.

Тя напипа с пръсти визитката, която беше пъхнала в джоба си и се насочи към вратата. Сутринта. Щеше да му се обади сутринта. Сега трябваше да се добере до водата. До плажа. Нейното убежище. Усети силата и спокойствието на океана да я призовават. Имаше нужда да почувства ласката на вълните и тогава щеше да бъде добре.

* * *

Конлан стоеше сам в тъмнината, със затворени очи, разгърнал сетивата си в търсене на нечие присъствие наблизо. На приятел или на враг.

Проклятие, почти му се искаше да е враг. Несъмнено беше в настроение да скрие нечий задник. Той оголи зъби в нещо, което трябваше да мине за усмивка. После очите му се отвориха рязко.

Защото вратата, която държеше емоциите вън от ума му, се отвори отново с трясък. Той залитна, борейки се да остане на крака под потока от силна болка. Всичко, което можеше да направи, бе да опита да издържи на напора и да се моли брат му или Аларик да се появят скоро. Затвори отново очи. Помъчи се да се съсредоточи. Обърна се към тази част от обучението си, която не се обуславяше от мечове и кинжали.

Класифицирай. Един воин на Посейдон не може да толерира емоциите. Цената за арогантността ти е животът ти, Конлан.

Почти можеше да чуе шепота на Архелай в главата си. Използвай всичките си сетива. Никога не разчитай единствено на ума си. Да подцениш способността на врага да създава илюзии, означава смърт.

Той се фокусира, напрегна се. Постигна изолация. Умът му анализира проблема на собствената му раздвоеност; безстрастната му преценка изследва бушуващата скръб.

Фактите не подкрепят вътрешна причина. Търси външната.

Следователно, тогава източникът беше извън него. Някой — или нещо, излъчваше скръб толкова силно, че успяваше да пробие защитите на съзнанието му.

Врагът, който беше пожелал, може би. Беше дяволски сигурно, че не става дума за приятел. Някой атлант не можеше да изпраща емоции на друг.

— Е, както казват, внимавай какво си пожелаващ, нали така? — промърмори на себе си, мускулите му бяха напрегнати от усилието да се справя с потока от силна болка.

Отдели една мисъл и за източника. Някой, някъде страдаше така, сякаш се намираше в самия ад.

* * *

Райли се отдалечи с тежки стъпки от старата си хонда, паркирана небрежно върху няколко от местата на безлюдния паркинг и се насочи към плажа. Нямаше много плажуващи през този час в хладната октомврийска нощ.

Миризмата на морски въздух и солена вода я застигна и тя си пое дълбоко дъх. Усети как в нея се промъкна частица спокойствие. Стомахът ѝ изръмжа, напомняйки ѝ, че бяха минали повече от четиринадесет часа, откакто беше яла. Почти без да се замисля, тя бръкна в джоба на якето си, за да извади един от протеиновите десерти, които обикновено разнасяше със себе си. Редовните хранения бяха невъзможни при нейния режим на работа. Започна да маха найлоновата обвивка на десерта и тогава я връхлетя мисълта: Морис никога повече няма да яде нещо.

Думите се разбиха в нея и тя се преви на две. Кое беше вълшебното число? Колко пъти щеше да ѝ се наложи да гледа как някой умира, преди да свикне със смъртта?

И какъв човек беше, по дяволите, щом дори искаше такова нещо?

Насили се да се изправи, погледна часовника си и изруга под нос. Почти беше станало време за полицейския час. Тя знаеше всичко, отнасящо се до него, дори имаше задължителното копие от Акта за

защита на нечовешките видове от 2006 година, с което беше подлепила един от прозорците в дома си.

— Не ме интересува. Имам нужда от тази разходка. Никой няма да ме арестува заради няколко просрочени минути след часа за гасене на светлините от хората — промърмори.

Океанът означаваше за нея лек. Утеха. Умът ѝ отчаяно се нуждаеше и от двете.

Говоря си сама. Ето това е знак, че скоро ме очаква лудницата.

Изрита празна консерва от пътя си и най-накрая стигна до пясъка, като натика неотворения протеинов десерт обратно в джоба си. Може би по-късно щеше да му обърне внимание.

Лунната светлина танцуваше върху повърхността на вълните, безгрижна в своето веселие. Незасегнатата от грижите на хората. Райли хвърли поглед нагоре, за да прецени в коя фаза е. Не беше чула предупреждение за пълнолуние по радиото тази сутрин.

Наближаваща пълнолуние. Добре. Все още имаше няколко дни преди пълнолуние.

Всички бяха станали много по-добри в следенето на лунните фази, след като шейпшифтьрите обявиха за пръв път своето съществуване. Интересно колко промени носеше едно десетилетие. По-рано вероятно би предположила, че наближаващата пълнолуние фаза има нещо общо с маймуните.

Животът беше доста по-лесен, когато луната беше просто нещо, което кравите прескачаха в детските книжки.

Крави. Детски книжки.

Онова проклето мече и розовата му панделка.

Райли се стовари върху пясъка близо до водата и се остави на сълзите.

* * *

Когато нова вълна на скръб изпълни ума му, Конлан вдигна глава и подуши въздуха.

Тя беше близо. Тя? Не зная откъде съм сигурен, но да, жена е. Може би на няколко мили от тук?

Той закрачи напред, после ускори темпото.

Затича се. Накрая се разтвори в молекули от чиста вода и се стрелна напред със свръхестествената скорост на своя вид.

Трябва да я открия.

Нужда, необяснима, но непреодолима. Примитивна решителност.

Трябва да я открия веднага.

* * *

Райли пое накъсано дъх и се опита да се издигне над повърхността на теченията на скръбта, които заплашваха да я повлекат надолу. Дина щеше да отиде в затвора.

Моля те, Боже, пази Дина.

Младата жена отново вдигна поглед към мълчаливата луна и се засмя горчиво. *Макар че, защо ли си правя труда? Не може да се каже, че стотиците молитви, които съм изпратила таи горе, са променили нещо. Най-жалко е за бебето. Дори ако тя оживее, ще отиде в приемен дом.*

Райли се сети за бебето, което съвсем скоро беше настанила в приемен дом, в един от по-добрите. Госпожа Грем обичаше всичките си деца, но имаше особен афинитет към прекършените. Бебето се беше втренило в лицето на Райли, докато тя подаваше гърчещото му се, пристрастено към крека телце на новия му пазител. Мъничките му пръстчета се свиваха и отпускаха като актинии, търсещи слънчева светлина, която може би никога нямаше да се появи.

Тя потърка ръцете си, трепереща. Госпожа Грем не можеше да приеме повече деца, а Райли не разполагаше с някой друг, толкова добър, който да има възможност. Бебето на Дина вероятно щеше да бъде отгледано в дори по-лоша среда от тази на насилието и мизерията, която беше оформила характерите на родителите ѝ.

Ако въобще бебето оживее.

Райли почти физически избути мисълта назад в съзнанието си. Не можеше да мисли за това. Не сега. Не и когато беше толкова близо до ръба на лудостта.

Заклучи го в кутия, Райли. Ще мислиш за това утре.

Дори докато стискаше челюст, за да възпре вика, който си проправяше път с нокти през гърлото ѝ, някакво странно шесто

чувство услови опасността. Забеляза ги бегло с крайчеца на окото си да се промъкват напред по пясъка, като се скриваха и появяваха сред сенките, които облаците образуваха. Трима. Тя скочи и се приведе, готова да побегне, като оглеждаше местността за път за бягство.

Беше зашеметена, че — за съвсем малка частица от секундата — се бе почувствала прекалено отчаяна, за да се опита дори да се спаси.

ГЛАВА 4

Конлан се завъртя във въздуха по-бързо, отколкото някога се беше движил и насочи вниманието си върху това да използва капките вода в морския въздух като призма, докато успее да види очертанията на фигурата ѝ.

Едно на нула за атлантското зрение.

Сенките, образувани от лунната светлина, засенчваха лицето ѝ. Всичко, което можеше да види, бе стройна фигура, свита на кълбо на плажа. Въздействието на скръбта ѝ се усили — трикратно, когато видя раменете ѝ да потрепват.

Тя определено беше източникът на емоционалната граната, която бе избухнала в съзнанието му. Не цяла армия или заговор на вампирите за постигане на контрол над ума му. Една самотна човешка жена. И разпръскваше емоциите си.

Тя беше *акнаша*. Емпат.

Зашеметен и неспособен да повярва, той опита да изпрати телепатично мислите си. Нейният ум улови съобщението му, а енергията на нейното съзнание се надигна отбранително. Сякаш усещаше заплахата.

Тя мислеше, че той е хищник. Конлан почти се усмихна. Бяха го наричали и с по-лоши имена.

Той се опита да затвори съзнанието си, но тя внезапно се възпротиви. Отбраната ѝ се обърна в нападение — опитваше се да разбере какво, дявол да го вземе, представлява той.

Разкарай се от съзнанието ми! Непокорство.

Решителност.

Чисти, нажежени емоции.

И погребана надълбоко частичка страх.

Разумът му опита да проумее невъзможното. Вече дори атлантите не можеха да проектират емоции в нечий друг ум. Но ето че тя го правеше. На ниво, толкова високо и интуитивно, че сетивата на воин у него почти пропуснаха заплахата, която я грозеше.

Бяха трима. Имаха намерение да я наранят. Той прокле яростно под нос на древния език.

Те ще умрат.

След това се задвижи още по-бързо.

* * *

Райли вдигна глава, изведнъж почувствала заплахата, далеч по-голяма от тримата, които я дебнеха. Нещо... някого. Почти го усещаше вътре в себе си.

— Страхотно. Или имаме вампири с нови контролиращи ума сили, или това проклето шесто чувство, което притежавам, е избрало точно сега да се побърка — измърмори тя, докато се изправяше от пясъка и започна да върви. Бързо.

Може би се бе объркала. Може би те бяха трима мъже, излезли да се разходят по плажа.

Да, да, а аз съм златокоска.

— Задръж малко, бонбонче. Искаме само да си поговорим с теб — извика един от тях с плътен глас. Останалите се засмяха и заплахата в смеха им изпрати по гръбнака на Райли тръпки на страх.

Въздухът около нея се сгъсти, беше като в тъмен водовъртеж, сякаш някакви противопоставящи се сили се събираха и заканваха. Но не заплашваха нея.

Тъмнината я помилва, когато мина покрай нея, а след това се превърна в зловещ облак зад гърба ѝ. Тя продължи да върви по-бързо, вече почти тичаше и поглеждаше назад през рамо. Мъжете бяха спрели, със зяпнали уста.

— Какво, по дяволите, е това? — попита единият от тях, докато потриваше ръце. Шкембето му беше провиснало над колана, а мазната му коса беше сресана на път над оплешивяващото му теме. Един заплашително изглеждащ червен белег се подаваше от яката му от едната страна на врата му. Той я хвана, че го гледа и погледна похотливо към нея. — Аха, нетърпелива си да получиш парче от мен, нали така, пиленце? Май не си толкова корава, колкото другите.

Мъжете приведоха глави и продължиха пътя си през сенките на облака, като се запрепъваха след нея.

Тя се разтрепери. Започна да бяга. Невидимата заплаха във въздуха около нея направо ескалира.

Никое човешко същество не можеше да направи това. Присъствието му беше смътно, но заплахата — напълно осезаема.

О, не. Моля, нека някой помогне. Това са проклети вампири или шейпшифтъри. Не трябваше да нарушавам полицейския час.

Пяскът сякаш ѝ се подиграваше, улавяше глезените ѝ и я караше да се спъва. Чу преследвачите ѝ да се приближават все повече и повече.

Тя отблъсна паниката. *Не забравяй какво казваш на клиентите си. Изнасилването е ужасно, погубващо душата, но ще продължаваш да си жива. Не са те убили. Това е само временно. Нищо няма значение, освен да останеш жива. Можеш да оцелееш.*

Нечовешки яростен рев прозвуча в главата ѝ — не, не беше само в главата ѝ. Тя го чу. Залитна и почти спря, хвърляйки поглед назад към преследвачите си.

Копелетата зад нея също спряха.

— Ред, какво, дявол го взел, беше това? Ти каза, че никой от онези шибани върколаци не се навърта наблизко — изхленчи единият от тях.

Райли разтърси глава, беше хваната в капан. Костите ѝ сякаш се бяха превърнали в желе. Тя се принуди да продължи да се движи.

По-добре да рискувам да стана обяд на един невидим вампир, отколкото жертва на групово изнасилване. Твърде рано е за шейпшифтърите.

— Предполагам, че изнасилвачите в наше време не се влияят от лунните фази — продума, а истерията заплашваше да я погълне.

Ръмженето се чу отново и тя застина наред стъпките си. По гръбнака ѝ полазиха тръпки. Нищо човешко не можеше да издаде такъв звук.

Тя щеше да умре. Задави се от смях. Може би щяха да я сложат в моргата в камерата до тази на Морис. Глас — копринена мелодия от звуци, прозвуча в главата ѝ.

Неживите никога няма да те имат, малка акнаша. Ти си твърде ценна за нас. Трябва да разберем как точно си придобила тази интересна дарба.

Каdifената ласка на гласа беше уловена от мисловните защитни стени на съзнанието ѝ, докато се опитваше да се прокрадне в ума ѝ.

Запленена, независимо от ситуацията, тя се опита също да изпрати мислено съобщение.

Кой си ти? Как можеш да говориш с мен по този начин? Нито вампирите, нито шейпишфтьрите притежават такава способност или напpотив?

Тя трескаво заоглежда небето, страхуваше се от нападение отгоре, после погледна зад себе си към бандитите.

Страхотно! Попаднах в капана на някакви игрички за контрол над ума и те ме настигнаха. Брилянтно, Райли. Защо просто не се предадеш и не легнеш долу доброволно?

Гласът отново прозвуча в съзнанието ѝ, нежността му беше изчезнала, сменена от твърд лед.

Не се тревожи за тези глупаци зад теб. В настроение съм да причиня малко смърт.

— Смърт? — Дори когато един малък, тъмен ъгъл в душата на Райли се обнадежди и приветства идеята, съвестта ѝ отказа да я приеме.

Беше видяла достатъчно смърт за една нощ. Беше видяла достатъчно смърт за цял един живот.

— Не, който и да си, не ги убивай. Моля те, просто ми помогни да се измъкна — каза тя на глас, осъзнавайки че вероятно се пазари с откачен кръвопиец.

Не се намесвай. Те вече са мъртъвци. Не обичам паразити, които нападат безпомощни жени. Мелодичните тонове на гласа му завладяха сетивата ѝ, карайки нервните ѝ окончания да бъдат напълно нащрек, дори когато настръхна раздразнено от арогантното му предположение.

Избра грешната жена, която да командваш, приятелче. И ако си някакъв свръхестествен гадняр, си избрал и грешната жена, с която да се опиташ да се нахраниш.

Тя се завъртя наред крачка, наведе се и застана в отбранителна позиция, чудейки се как би могла да се защити от всичките четирима. Единият от които нежив и с достатъчно сила, за да повдигне къща във въздуха.

Толкова ожесточена! Да те ям? Аз не съм вампир, свирена моя. Но трябва да призная, че поради някаква причина, идеята да... те вкуся... не ме прави чак толкова нещастен. А дори все още не съм виждал лицето ти. Така че кой се възползва от контрола върху ума тук?

Безмълвният му смях се промъкна в съзнанието ѝ, разпалвайки го за... секс. Вълна от топлина се втурна в нея, обля я, обгърна я.

— Надявам се да не очакваш отговор на това — промърмори тя и усети лицето ѝ да пламва, доволна, че е тъмно. — Що за идиотка би се почувствала секси, когато животът ѝ е в опасност? Още малко и ще взема да си облека впита нощница, а после да сляза в мазето с цял отбор хокеисти — серийни убийци.

Тя се отдръпна от тях — от посоката, в която вероятно се намираше контролиращият ума мъж и от главорезите. Но сама жена нямаше шанс срещу всичките четирима.

Райли ги наблюдаваше, стиснала юмруците си толкова силно, че ноктите и се бяха забили в дланите, докато пианиците се приближиха и я наобиколиха. Вкисналата смрад на немитите им тела утрои гаденето, с което тя отдавна се бореше, и стисна уста, когато стомахът ѝ се разбунтува.

Тя никога нямаше да е в състояние да победи и тримата, а бягството вече беше невъзможно. Не само от тях, но и от непознатия, който шепнеше в ума ѝ. Но поне можеше да удари и скрие всяка част от телата им, която влезеше в обсега ѝ. Нямаше да я докопат без съпротива.

Стой мирна. Ще се разправа с тези престъпници. И тогава, акнаша, двамата ще си побъбрим малко за това как предаваш емоции чрез мисловни съобщения. Дори не си помисляй да се опитваш да избягаш от мен.

Райли отстъпи крачка назад, когато набитият, схванат мъж пред нея посегна напред, сякаш за да сграбчи гърдите ѝ. Можеше да усети изпаренията в дъха му — на бира и киселата миризма на нещо по-силно.

— Хайде, бонбонче, дай ни една малка целувчица — той нацупи устни и издаде висок мяскащ звук, а останалите главорези се засмяха с цяло гърло.

Гаденето отново се надигна в гърлото ѝ при мисълта някой от тях да я докосне. Отдръпна се назад, след това замахна с крак с всичката

ярост, която я изпълваше, право към чатала на копелето. И улучи право в целта. Силно.

Той зави, вкопчи се в слабините си и падна на пясъка като голяма, грозна канара. Райли се препъна назад и главорезът зад нея я сграбчи за раменете, а мръсните му пръсти се заровиха в кожата ѝ през тънкото яке. Тя изсъска от болка и в съзнанието ѝ се вряза отведен съскащ звук на очевидна мъжка ярост. Някой зад нея изрева своето възмущение към небето.

Не някой... *той*.

Мъжът, който я държеше, ахна и се отдръпна от нея.

Тя местеше глава от едната страна на другата, опитвайки се да държи под око едновременно и тримата.

Поне онзи на земята не даваше признаци, че ще ходи някъде. Той лежеше там, стенеше и хленчеше със смешен глас. Ако не друго, поне отбеляза точка за себе си.

И тогава тя го видя. Черна сянка се обедини във висока фигура, която бягаше към нея толкова бързо, че изглеждаше сякаш краката му не докосваха въобще земята.

Завладя я сила, бясна и необузdana. Кожата ѝ се вледени от усещането за нея.

Тя беше или спасена, или напълно обречена.

ГЛАВА 5

Конлан се бореше за глътка въздух, почти заслепен от червената мъгла от ярост, която го обгаряше и задушаваше, заплашвайки да замъгли зрението му. Необуздана ярост.

Той я приветстваше.

Хайде да ви видим.

С вдигане на ръце, той канализира водата от морето. Тя образува фуния от капки във въздуха, които се превръщаха в лед, докато се издигаха нагоре. Запрати ледените остриета към мишените си — стрели от лъка на Посейдон. Мъжете паднаха назад, крещейки, когато остриите като бръснач краища се врязаха в плътта им.

— Не я докосвайте. Никога — изръмжа той, докато вдигаше ръцете си в безмълвна заповед. Океаните на Посейдон доминираха в този свят. А воините му управляваха океаните.

Той бе върховният принц и първият от Воините, и щеше да ги унищожи за дързостта да я докоснат.

Морските вълни се разбиваха с пяна в пясъка, гребените им се издигаха до невероятни височини, сякаш преследваха плячката си. Конлан рязко свали ръце надолу и се фокусира върху целта си. Заповяда на яростните вълни да се издигнат, все по-високо и по-високо.

Гневът му растеше и застрашаваше самоконтрола му. Червената мъгла се сгъсти пред погледа му. Имаше възможност да отвърне на удара отново след толкова много години на безсилие... Подигравателният смях на Анубиса проехтя в съзнанието му.

Той беше страшно откачен.

Тогава усети докосване — вътре в себе си. Докосване на смелост, на противоречие.

Светлината в неговия мрак. Състрадание към неговата безмилостност.

Погледът му се обърна към жената, свита в пясъка, все още с вдигнати ръце, за да се предпази от копелетата, които я бяха

нападнали. И насред всичко това тя отделяше от своята енергия, за да отговори на лудостта му.

Той щеше да ги смачка заради нея. Да накара водата да свлече плътта от костите им. И да се наслади на всяка минута от това.

— Не! Какво си ти? Спри! Ще ни убиеш! — изкрещя тя към него, като продължи да му се противопоставя, въпреки ужаса, който излъчваше.

Отвъд разума, отвъд състраданието, той вдигна ръцете си отново, след това рязко ги свали, заповядвайки на стената от вода да се разбие в брега. Да смачка мъжете, там където те лежаха, окървавени и гърчещи се.

Насочи вълната към брега.

Гласът ѝ, сподавен и несигурен, зазвуча в главата му. *Спри! Моля те, не ме убивай! Сестра ми... аз съм всичко, което има. И... не ги убивай. Моля те. Стига толкова смърт.*

Конлан се възхити на добротата ѝ, на смелостта ѝ. На чистотата ѝ.

Дори, когато смяташе, че е на крачка от смъртта, тя мислеше и за боклуците, които се опитаха да я нападнат. Той последва мислите ѝ обратно по пътя към съзнанието ѝ. *Никога не бих те наранил. Довери ми се.*

Или той бе проклет глупак? Може би тя беше просто талантлива актриса. Никой, толкова състрадателен, не можеше да бъде истински.

Но червената мъгла се вдигна, отдръпна се. Някак нейното мисловно докосване го успокои. Частица мир. Той бе в ума ѝ — тя излъчваше емоциите си. Нямаше и следа от измама, от зло. Нищо друго, освен състрадание, обвито от страх. Скръб.

Конлан концентрира силата си към водата и хората на пътя ѝ, изричайки една-единствена дума.

— Спри.

В съвършена симетрия, водата се разби в брега в перфектна сферична форма, около мястото, на което стоеше тя, оставяйки я недокосната от нито една капка. Той усети шока и учудването ѝ от гледката и можеше почти да вкуси страхопочитанието ѝ, когато протегна ръка, за да докосне водната стена, която я заобикаляше.

Тя ахна и се засмя задавено. Предаде му мислите си: *Единственото, за което се сецам, е разделянето на Червено море, но*

ти определено не си Мойсей.

Конлан разби водата върху дребните нищожества, обуздавайки я в последната възможна секунда. Той смекчи силата ѝ. Заради нея.

Може би щяха да пострадат малко, но щяха да оживеят. Стената от океанска вода ги удари в пясъка, но ги остави с достатъчно кислород в белите дробове, за да оцелеят.

Което не го направи особено щастлив.

Докато вълните се оттегляха, оставяйки мъжете, плачещи, хленчещи и дяволски близо до това да напълнят гащите, Конлан пристъпи напред и вдигна ръцете си отново. Вълните нетърпеливо се надигнаха, за да изпълнят заповедите му и се разпениха в очакване на следващия удар. Той изпита порочно удоволствие, докато наблюдаваше как те трепереха от страх така, както искаха да видят нея да се страхува.

Да, в това отношение мога да бъда същинско копеле.

Заговори с всяка частица ярост в тялото му, която се надигаше на повърхността, а мускулите на ръцете му се стегнаха от напрежението да задържи водната стена.

— Заповядвам ви да напуснете това място и никога повече да не се връщате. Не се опитвайте да навредите на друг или ще ви намеря и ще въздам правосъдието, от което единствено състраданието на тази жена ви спаси тази нощ.

Обходи ги с поглед и изостави официалния тон.

— С други думи, ще сте мъртви, кучи синове. Разбрахме ли се?

Те издрънкаха обещанията си със задавени гласове, а след това избягаха, вонящи на страх и урина, когато ги отпрати с жест. Погледът му ги проследи само за миг, а после се обърна, необяснимо привлечен обратно към жената. Тя или имаше кураж, или си търсеше смъртта. И в двата случая го бе видяла как контролира океана и въпреки това бе достатъчно безстрашна да му се опълчи. Обучени воини трепереха пред него, по доста по-дребни причини.

Откъде, по дяволите, един малък човек притежава толкова смелост?

Изгаряше от ужасно любопитство. Искаше, не, нуждаеше се да види лицето ѝ, което бе засенчено от косата ѝ и скрито в тъмнината. Яростта му бе прекомерна — в това нямаше смисъл. Разбойниците бяха смешници, доста лесно беше да ги сплашиш.

Но по някаква причина, искаше да свлече плътта от телата им. Може би, след толкова дълги мъчения, на които бе подлаган в продължение на години, всеки би се превърнал в извратено, болно копеле. Даже и така нареченият бъдещ владетел на Атлантида.

Малко логика може би ще помогне. Използвай поне част от това, така хвалено обучение за атлантски воин.

Да, логика. Логиката диктуваше, че трябва да анализира собствените си реакции.

Логиката го съветваше да бъде предпазлив.

Тя започна да се отдалечава от него.

Майната ѝ на логиката.

Той опита с кралска заповед.

Приближи се до мен, жено. Имам нужда да видя лицето на жената, която пожела да не наранявам онези, които я заплашваха. Състрадателна ли си, или просто глупачка?

Тя поклати глава, а дългата ѝ разрошена коса се развя във въздуха и нещо ниско в корема му се стегна. Игнорира телепатичния му въпрос и заповедта му и настоя на своето.

— Кой си ти и как така си в съзнанието ми? Освен това можеш да спреш със заповедите, здравеняко. Тренирала съм самозащита. Щях да се справя.

Гласът ѝ. Той бе лиричен, чувствен, музика, която прозвуча в ушите му и отекна в цялото му тяло. Свиреше по него като деликатни пръсти по струните на арфа. Тялото му се стегна, напрегна се. А нейното трепереше от възмущение, но емоциите, които продължаваше да излъчва, казваха истината. Тя знаеше, че онези щяха да я наранят сериозно.

Емоциите. Някак си, той продължаваше да забравя за неочаквания, невиджания, дяволски невероятен факт, че тя му предаваше мисловно емоциите си. Тя знаеше, че щеше сериозно да пострада, ако той не беше там — Конлан всъщност почувства, че тя е наясно, а заедно с това усети остатъчния страх и тъга у нея.

Тя въздъхна и тялото ѝ се отпусна.

— Аз... съжалявам. Би трябвало да ти благодаря. Който или каквото и да си, ти ме спаси от тези мъже. Благодаря ти.

После вдигна глава и се взря в него.

— Няма да пиеш от кръвта ми или да откъснеш ръцете ми сега, нали? Защото денят ми беше наистина скапан и въобще не съм в настроение за това — каза тя, а подозрението звънна в гласа ѝ.

Той примигна, объркан от очевидната ѝ неспособност да води логичен разговор. Реши, че ще опита да използва прости изречения и да говори високо. Може би ужасът превръщаше човешките жени в бърборещи идиотки. Бавно и внимателно, подбирайки думите си, той се опита да обясни.

— Не съм нежив, нито пък мога да променям тялото си в животинска форма. Аз съм... друг. Ти си в пълна безопасност с мен, *акнаша*.

Тя постави ръце на хълбоците си и се втренчи в него.

— Продължаваш да ме наричаш така. Какво означава? Какво означава „друг“? И защо говориш така, сякаш си излязъл от старинна книга с приказки?

Докато обмисляше как да ѝ отговори, струпаните облаци над главите им най-накрая се отдръпнаха и откриха контурите на луната. Блясъкът на лунната светлина върху чертите ѝ предизвика вълна от усещания право в корема му. Никой не би могъл да бъде толкова красив.

Той почти се засмя. Тя говореше за приказки, а изглеждаше, сякаш е излязла от страниците на една такава. Лицето ѝ блестеше със съвършенството на морска нимфа. Сребристата светлина едва осветяваше златисточервените вълни, които вероятно горяха като огън под слънчевите лъчи. Очите ѝ...

Невъзможно. Никой човек не притежава такива очи.

— Те са небесносини — каза той на глас, без да се замисля. — Очите ти.

Небесносиньо. Цветът на кралското семейство на Атлантида.

Неговият цвят.

— Те... майка ми имаше очи в този нюанс на тъмно синьото — прошепна тя и едната ѝ ръка се вдигна, за да докосне лицето ѝ.

Конлан затаи дъх, усещайки болката ѝ. Нещо, свързано с майка ѝ...

— Починала е — промърмори той.

Някак си го знаеше. Почувства го. Не можеше да разбере привличането — сякаш магнетичното въздействие на луната върху

приливите и отливите го бе изпълнило. Той искаше да я докосне. Имаше нужда да я докосне.

Почти без да се замисля, той протегна ръка към лицето ѝ с върха на пръстите си. Тя трепна, но не се отдръпна, така че той се осмели да погали извивката на копринената ѝ буза с треперещи пръсти. Копнеж. Сякаш от нищото в него се надигна желание.

Здравословно, неподправено желание. Не бе чувствал желание повече от век. Със сигурност не и през последните седем години.

Нищо истинско. Нищо различно от извратено.

Повредена стока.

Той дръпна ръката си от нея.

— *Акнаша* означава „емпат“ — каза той грубо. — Ти си емпат. Първият от може би десет хиляди години насам.

* * *

Райли се вгледа в мъжа, който я бе спасил от нападение и вероятно, от изнасилване. Може би дори от по-лошо. Ако умът ѝ бе призовал най-еротичните ѝ фантазии, за да я спасят от суровата действителност, в която тя наистина бе попаднала, то бе свършил страхотна работа. Мъжът бе нещо подобно на супер герой от плът и кръв.

Ако се създаваха супер герои, които да изглеждат като доста опасни холивудски филмови звезди, то те трябваше да са точно такива. Извисяваше се с цели двадесет сантиметра над нейните сто седемдесет и седем, а тялото му бе мократа мечта на всяка нимфоманка. Притежаваше твърди мускулести рамене и ръце, а широкият гръден кош се стесняваше в тънка стройна талия. Господи, бедрата му вероятно бяха с размерите на кръста ѝ. Мъжът бе планина от мускули и макар да беше необичайно, носеше черна копринена риза, напъхана в елегантни черни панталони.

Тя рязко вдигна поглед, преди да е продължил по-надолу и се втренчи наистина в гърдите му с пламнали бузи, сигурна, че той я е хванал да го оглежда.

Макар че, хайде де, сигурно го изпиват с очи, където и да отиде, така че не е, като да не е свикнал.

Копринената му черна коса достигаше раменете му на блестящи вълни, обграждайки лице, което не подлежеше на описание. Красив. За първи път в живота си използваше това прилагателно, за да опише мъж.

Той повдигна брадичката ѝ с пръст и тя го погледна отново. Усмиваше се, весели пламъчета танцуваха в тъмните му очи, сякаш беше чул това, което тя...

— О, боже — промърмори тя. — Емпат значи, че можеш да четеш мислите ми?

Тя се взря над копринената му коса, отвъд перфектно оформената му уста и скулите, които изглеждаха като издълбани от гранит. Накрая, погледът ѝ се спря на ледените му черни очи, които я изгаряха. Странно, как ледът може да бъде толкова горещ, помисли си разсеяно, пленена почти несъзнателно от погледа му.

— Ти ме чу, нали? — попита тя засрамено, когато смуцаващата мисъл мина през главата ѝ.

Той докосна бузата ѝ с пръсти, толкова нежно, че тя почти потръпна от усещането и после заговори в ума ѝ с глас, който трябваше да бъде забранен със закон.

Мога да чуя мислите ти, но освен това по някакъв начин мога да почувствам и емоциите ти. Невъзможно е, но е истина.

Уиски, обвито в кадифе. Ниският му, неподправено мъжествен глас носеше в себе си гладък, дрезгав тон, който наелектризираше нервните ѝ окончания, докато кожата ѝ не настръхна от желание. Желание, което докосна всяка нейна ерогенна зона, а дори и такива, които не подозираше, че притежава. Желание той да я докосне. Желание да продължи да ѝ говори чрез тази мисловна връзка, която никой друг не бе споделял с нея.

Желание.

Гласът му отекна в ума ѝ, груб. Напрегнат.

Чувам те и може би е по-добре да мислиш за нещо друго. Защото нещо в теб ме изгаря отвътре и не знам дали съм готов на предизвикателството да го обузда.

Тя усещаше недоумението му, сякаш търсеше отговора на неразрешим проблем. Пристъпи по-близо до нея и нежно обви с ръка задната част на врата ѝ. *Имам нужда да те докосна. Не искам да те*

плаша, но, моля те, позволи ми да те докосна. Само ще допра челото си до твоето.

Очите му съдържаха непреодолима молба. *Моля те.*

Треперейки, сигурна, че е изгубила ума си, щом се съгласява, тя кимна. Нищо не можеше да направи. Нещо вътре в нея не ѝ позволяваше да избяга. Може би умопомрачение или просто покаченият ѝ адреналин, след като бе оцеляла при две близки срещи със смъртта за една-единствена вечер.

Но всеки защитен инстинкт, който ѝ бе служил така добре в работата и който би трябвало да крещи „внимание, внимание, отдръпни се от това страхотно парче“, крещеше „да, да, да, докосни ме, докосни ме“.

Райли се отърси от мислената си забегка, осъзнавайки, че най-секси мъжът, когото беше виждала, се накланя към нея. Бавно, много бавно, той приведе лицето си към нейното, сякаш за да я целуне.

О, само ако я целунеше.

На един дъх разстояние от нея, той бавно се усмихна с очевидно мъжко задоволство. Това го накара да заприлича още повече на хищник, какъвто несъмнено беше.

Нямам нищо против, акнаша. Но първо, искам да почувствам докосването на ума ти. С тези думи доближи челото си до нейното.

За втори път тази нощ светът на Райли избухна.

Тялото ѝ се вцепени и тя се дръпна назад толкова силно, че щеше да падне на земята, ако той не я държеше за ръцете със силните си длани. Той. Него. Конлан. Името му беше Конлан и той беше... нещо като лидер. Мисли и впечатления скачаха от неговото съзнание в нейното и я потапяха в усещания и цветове. Неговите... мисли?... аура?... душа!... ярко синьо-зелено, като басейн от най-чистата вода или дълбините на морето. Но тъмнината — кипящ водовъртеж от тъмнина се вихреше по средата на всичко това.

Мъчение. Болка. Име... лице... тъмна красота, покварена от зло и лудост.

Анубиса?

Тя се заизвива в ръцете му, опитвайки се да избяга от силата, с която умът му беше пленил нейния, но той я държеше с ръце, подобни на стоманени окови.

Точно, както болката, с която спомените му бяха дамгосани, я държеше в своя плен. Изтезания, мъка, изгаряния... прорязваща, унищожителна, изпепеляваща агония... Как е могъл да изтърпи подобна болка толкова дълго време?

Тя се задъха, борейки се да си поеме дъх, да се дистанцира. Вече не се опитваше да се отдръпне, а се мъчеше да разбере.

Как? Как така той беше в ума ѝ? Тя го почувства — позна го — разбра го на някакво фундаментално ниво. Райли можеше да разчете свирепата му решимост да я открие, да я изследва, да... я има? Интензивността, с която сканираше ума ѝ, се промени до приток на сексуална жажда, със същата грация като приливната вълна, която бе призовал по-рано.

Силен глад, примесен с шока му от реакцията му към нея. Тя дръпна главата си назад от неговата в отчаян опит да се защити и за миг помисли, че е видяла синьо-зелен огън да бушува в дълбините на черните му зеници.

Тя тръсна глава, за да я проясни и заговори на глас, опитвайки се да притъпи нарастващия глад помежду им.

— Конлан. Твоето име е Конлан, нали? Не знам откъде го зная, но... моето е Райли.

След това, въпреки страха си, тя се засмя леко.

— Уау. На това му се казва момент в стил „аз — Тарзан, ти — Джейн“...

После спомените прогониха усмивката от лицето ѝ.

— Как издържа? Толкова много болка, толкова дълго време...

Поклати глава, болеше я за него. Страдаше за този мъж, когото дори не познаваше.

— Това би ме подлудило.

Най-накрая той заговори с равен глас.

— Не си прави прибързани заключения. Никога не съм твърдял, че съм с всички си.

ГЛАВА 6

Конлан отметна глава назад, поемайки дълбоко въздух, а грозната реалност на спомените му увисна в тишината между тях. Тя, този дребен човек, имаше повече кураж, отколкото дори би предположил. Със своя ум в нейния, той докосна изначалната сърцевина на нейното същество... мислите им почти се сляха. Чистотата на душата ѝ го шокира, а неговият цинизъм датираше от векове.

Едно докосване и той я опозна по някакъв начин.

Интелектуално.

Емоционално.

— Отново... имам нужда да те докосна отново — каза грубо, придърпвайки я по-близо. — Моля те.

Той погледна надолу към нея, решен да не ѝ позволи да му откаже. Райли се взря отново в него, а страхът ѝ постепенно утихна. Тя му кимна благосклонно, затвори очи и повдигна челото си към неговото.

Но този път той не искаше обикновено невинно докосване. Нуждаеше се просто да я вкуси. Съвсем малко. Знаеше, че се самозалъгва, що се отнасяше до „съвсем малко“ още когато си го помисли. Но не му пукаше.

Конлан се наведе надолу, за да улови устните ѝ със своите. При първото докосване на устата му, очите ѝ рязко се отвориха и тя ахна. Това бе достатъчно, за да успее езикът му да се плъзне в устата ѝ и да довърши завоеванието си. Вкусът ѝ изби всички разумни мисли от главата му. Той почувства как енергията блика от него, призовавайки елементите.

Дори не се опита да я спре. Морето се разпени, разбивайки се в пясъка и под краката им, а вятърът се разбушува около тях.

Надигна се ураган.

Тялото ѝ потрепери и тя се притисна към него, мекотата на извивките ѝ бе изкусителна, но докосването на ума ѝ бе това, което го

докарваше до лудост. Тялото му се втвърди отвъд всяка нужда, която бе познавал, агресивно, непреклонно, накрая дрехите му без съмнение щяха да се пръснат от напрежението.

Той вкарваше и изкарваше езика си от устата ѝ, тласкайки и отстъпвайки в ритъм по-стар от света. Искаше да се гмурне едновременно в топлината на устата ѝ и в рая, който представляваше тялото ѝ.

Здравият разум се опита да се надигне в съзнанието му и да си проправи път през силната му нужда. *Райли. Нейното име е Райли. Тя е човек.*

Това не е редно.

Тя докосна лицето му.

Здравият разум никога не беше имал шибан шанс.

Дори когато той я придърпа към твърдото си тяло, Райли беше сигурна, че най-вероятно сънува. Нищо, нищо не я бе карало да се чувства по този начин досега. Енергия се надигна в нея, а топлината съединяваше телата им.

Тя искаше да бъде върху него, да влезе в ума му, да почувства как тялото му се трие в нейното, да го усети в себе си. Дълбочината на усещанията ѝ я шокира, дори докато стенеше за още, и още, и още, и всички аргументи се изгубиха в урагана от желание.

Нужда.

Тя се вкопчи в твърдите му като скала бицепси, докато се опитваше да се задържи на крака. А може би се опитваше да го придърпа по-близо. Несъзнателно движеше ръцете си, прокарваше ги по гърдите му, надолу по твърдия му плосък корем и нагоре до врата му. Вплете пръсти в косата му. По-близо, по-близо. Чу стенещ звук и това беше тя. Тя скимтеше. Ако езикът му не бе в устата ѝ, щеше да го моли да я придърпа още по-близо до себе си.

Тя спря да диша, съсредоточена върху емоциите му, извличайки цветовете им вътре в себе си. Синьото, зеленото и искрящата кристална страст образуваха вихрушка и тя бе погълната от тях, погълната от него. Беше погубена.

Идеята да загуби връзка с реалността я върна за кратко към разума. Бореше се, да се оттласне от него, стремеше се към здравия разум, съпротивлявайки се срещу ненаситното желание.

Здравият разум се предаде.

Тя издаде тихичко стенание току до устата му и Конлан също бе погубен, жадуващ, копнеещ, нуждаещ се. Само нея. Само нея. Сега.

Той се опита да се концентрира върху мислите ѝ, за да се овладее и да не разкъса дрехите ѝ като животно. Отново свърза съзнанието си с нейното — вътре в душата ѝ — и бе пленен от вродената ѝ доброта, самоотверженост и светлина.

Прозрението за чистотата ѝ го връхлетя със сила отвъд разума. Той бе парализиран.

Разбит.

Тя също го желаше.

Погълнат едновременно от откровенията на духа и желанието ѝ, изгарящата топлина у него се усили до вулканична интензивност. Страстта и енергията на природните стихии във въздуха заискри и запука около телата им, изпепелявайки го отвътре навън.

Тялото му избухна в пламъци, но той искаше още.

Нуждата му се превърна в ненаситен глад. Само едно докосване. Едно-единствено вкусане. Вкусване, което да продължи завинаги.

Ръцете му помилваха гръбнака ѝ, придърпаха бедрата ѝ по-близо до горещината му, до нуждата му. Тялото и умът му крещяха за този едничък момент, когато на страстта, а не на задълженията или на дълга, ѝ бе позволено да управлява действията му.

Ароматът ѝ, копринената ѝ коса, топлината на кожата ѝ до хладните морски капки по тялото му се обединиха, за да избият от ума му всяка мисъл за дълг.

Искаше, не, нуждаеше се да я положи на пясъка и да вземе тялото ѝ, отново и отново, да се потопи се в топлината ѝ с неумолимата сила на прибоя. Изострените му сетива доловиха аромата на желанието ѝ, което нарастваше и почти съответстваше на неговото собствено, дори когато тя сграбчи раменете му. Ръцете му следваха извивките ѝ, докосваха мекотата ѝ, притискаха тялото ѝ към своето толкова плътно, че тя нямаше как да не се предаде на желанията.

Нещо примитивно — диво — надигна глава вътре в него и поиска да направи точно това. Да предяви претенциите си. Да остави своя знак върху нея.

Неговият знак. Пламъците. Внезапно той осъзна, че знакът на Посейдон върху гърдите му гори в плътта му почти както в деня, в

който положи клетвата си. Напомняне? Опита се да мисли, да изучи усещането, но тялото му се давеше в сурова нужда.

Изгубен в чудото на ума и тялото ѝ, той я целуна, предявявайки права върху нея с устата си. Ръцете му се стегнаха около нея, докато тя не проплака. Тихият хленч го изтръгна от безумието и замръзна на място, а здравият му разум се опита да изплува.

Тя дръпна главата си назад, със замаян поглед и подути устни.

— Нараняваш ме — прошепна.

Той я пусна веднага, с треперещи ръце, проклинайки се, че ѝ е причинил болка.

— Съжалявам... по дяволите. Аз... нямам извинение.

Той наведе глава, като дишаше тежко. Отвращението, което изпита към себе си, охлади всички останки от страст. Поклони се дълбоко и след това вдигна поглед към нея.

— Моля, приемоте моите извинения. Аз никога... не. Аз съм също толкова отвратителен задник като изметта, която избяга от тук преди малко.

Тя се усмихна леко, проблясъкът на страх се отдръпваше от очите ѝ, но все още присъстваше в ума ѝ. Тя трепереше. Може би колкото от страх, толкова и от страст?

Той бе по-лош и от измет.

Тя се опитваше да проговори, като си поемаше въздух на пресекулки, явно стараейки се да се успокои.

— Аз не... не мога да... ти не можеш...

Тя пое дълбоко дъх и се отдръпна от него.

— Какво, по дяволите, беше това? Аз не правя такива неща. Искам да кажа, току-що го направих, така че сигурно си мислиш... но аз не правя така. О, спри да дърдориш, Райли.

Тя му подари друга колеблива усмивка, като все още дишаше тежко.

— Тъй като ти най-вероятно спаси живота ми и така нататък, ти е простено, че, е, на практика ми се нахвърли точно тук, на плажа. Не, че не бях отзивчива, или нещо такова. Но трябва да тръгвам.

Райли внимателно се отдалечи от него и изглежда не осъзнаваше, че той все още е в ума ѝ.

Честност. Дори и засрамена от това, което тя смяташе за резултат от собственото си разпуснато поведение, тя бе достатъчно честна да

признае пред него, че е почувствала същото бушуващо желание.

Уважението му към смелостта ѝ се увеличи, въпреки че трябваше да се бори с призива на тялото си да я отвлече в своя дворец и да я държи в плен цяла година.

Или две. За предпочитане гола през цялото време.

Конлан усети как порочна усмивка разтегли лицето му. Тя бе смела, по-красива, отколкото бе възможно, и беше *акнаша*.

Негов дълг бе да я проучи. И да прекара много време с нея.

Също да намеря дяволски добро обяснение на факта, че я искам гола и под себе си. В леглото ми. Тук на пясъка. Където и да е. Просто да е по-скоро.

Веднага.

Той пое дълбоко дъх, борейки се да възвърне контрола над себе си. Тризъбецът. Трябваше да намери Тризъбеца. Междувременно щеше да я скрие на безопасно място в Атлантида.

Той се замисли за воините, които стояха на стража, тренираха... по дяволите, самата мисъл, че други мъже ще се разхождат близо до Райли, накара гърдите му да се стегнат.

Добре, тогава тя можеше да остане в храма.

С жреците. Обречените на безбрачие жреци.

Но далеч от Аларик, без значение дали бе дал клетва за безбрачие, или не.

Райли направи още една крачка назад и той все още можеше да почувства объркването ѝ. Тя се съмняваше в здравия си разум. Изтощението я надвиваше. Тазвечерните събития я бяха изтощили — той я беше изтощил.

Не можеше да съжали, че я докосна. Че я целуна. Но съжеляваше, че бе изцедил още повече и без това малкото ѝ останали сили. Непознато чувство на нежност премина през него. Искаше да я защити.

Дори от себе си.

Усмихна ѝ се, но това не бе достатъчно, за да я успокои. Райли почти се препъна в бързината да избяга от него.

— Трябва да се прибирам вкъщи. Късно е. Полицейският час и всичко останало. Трябва да... сбогом.

Когато понечи да тръгне след нея, усети, че Вен и Седемте най-накрая са излезли над повърхността на вълните и че Аларик ги следва

плътно. Знаеше, че може да я проследи от разстояние. Огледа района, за да се увери, че нападателите отдавна са си отишли.

Но му се наложи да даде всичко от себе си, за да остане на място, оставяйки я да си тръгне. Само за толкова дълго, колкото да стигне до дома си. Щеше да иска да опакова някои лични вещи. Не знаеше колко дълго ще я задържи в Атлантида.

Нещо дълбоко в него запротестира при мисълта някога да я пусне да си тръгне.

Няма да е за дълго, поне този път. Ще бъда при нея след по-малко от час. Останалото... за останалото ще мисля по-късно.

Той отказа да се замисля за дълга си. За избраната му кралица, която не познаваше.

Докато наблюдаваше как тя бяга от него, умът му произнесе името ѝ, като почти милваше сричките. Прошепна го на глас.

— Райли.

Когато тялото му се напрегна само от звука на името ѝ, абсолютната истина го връхлетя. Тя не бе обикновен емпат.

Тя беше *негова*.

Конлан поклати глава. Глупаво. Безполезно. Задълженията му бяха ясни. Благородното му потекло. Бе предопределен за кралската програма за възпроизвеждане на потомство.

Устните му се извиха. Кралска конферма.

Погледът му се върна към Райли, намираща се на края на плажа, където се бе обърнала, за да погледне назад към него. Колебливо, умът ѝ се свърза с неговия. *Сбогом, Конлан. Благодаря ти.*

Пак заповядай, Райли. Но в никакъв случай това не е сбогом.

След като тя изчезна в нощта, той вдигна ръце и запрати една вълна на бурна радост в морето, а семейството преминаващи делфини се хвърлиха във въздуха, празнувайки — в една арабеска на споделена радост. Въздухът резонира от вибрациите на силата на Посейдон.

Тогава, без предупреждение, го връхлетяха слабост и световъртеж. Конлан се препъна назад и падна на пясъка.

Страх за Райли премина през него.

Той тръсна глава наляво-надясно, опитвайки се да проясни съзнанието си. Мразеше идеята, но трябваше да го направи.

Трябваше да се обади за помощ.

Вен! Нуждая се... нуждая се от помощта ти.

ГЛАВА 7

На няколко стотици мили разстояние, върховният лорд на вампирите Барабас вдигна глава и подуши въздуха. Нещо... какво!! За един кратък миг бе усетил смущение в елементите отвъд всичко, което...

— Но, сенатор Барнс, като лидер на Праймъс, вие трябва да... — мазно каза човекът.

Барабас изсъска към него, мразеше фалшивото си име. Барне. Беше жалко подобие на име.

Знаеше обаче, колко неблагоприятно би било да предяви претенции към наследството си. Мнозина все още си спомняха прокълнатото му от историята име и събитията, които Пилат Понтийски бе предизвикал в онзи ден.

Скоро. Скоро той щеше да встъпи в правото си и тогава името Барабас щеше да бъде мразено и да всява ужас в такъв мащаб, че за тези овце случилото се в миналото щеше да бъде нищо в сравнение с предстоящото.

Овцата пред него се просна точно там, на бетонния под на централната подземна зала на Праймъс.

— Като лидер на Праймъс, аз трябва да правя, каквото поискам — каза той подигравателно. — Другите две камари на Конгреса ще направят точно това, което им кажа, нали?

Човекът се изтъркаля и запълзя назад вън от стаята, вероятно считайки се за късметлия, имайки предвид на какво бе станал свидетел.

Погледът на вампира се премести към конгресмена от Айова и сенатора от Мичиган, които бяха причинили толкова много проблеми. Те висяха със стъпала във въздуха и ръце, заключени в окови, забити в стената.

Женските от кръвното му потомство се плъзгаха край тях, разрязваха деликатно кожата на окованите мъже и смучеха кръвта,

стичаща се по голите им тела. Мъжът от Айова все още стенеше, макар другият отдавна да бе замлъкнал.

Барабас разсъди върху и после отхвърли заключенията, отнасящи се до относителната опозиция на техните партийни поддръжници, въз основа на силата им и след това се отпусна в своя подобен на трон стол. Присвивайки очите си, той се фокусира върху смущението на елементите, което бе усетил по-рано.

— Какво може да има такава сила? — промърмори той, барабанейки с пръсти по облегалката на стола.

Вратата на залата се отвори с трясък и неговият помощник Дракос, връхлетьа в стаята.

— Почувствахте ли го, Барабас?

Барабас кимна, с почти незабележимо движение на главата.

— Почувствах го. Какво беше това?

Дракос се спусна на земята, а сребристата му коса се разля върху раменете му. Барабас бе наясно, че повечето от неговите жени тайно отправяха жадни погледи към генерала му.

Ще трябва да направя нещо относно Дракос. Станал е почти достатъчно силен, за да ме предизвика. Може би е време за нов помощник.

Но на глас той само отговори на зададения въпрос.

— Може би нищо. Може би всичко. Изпрати главния отряд. Не можем да си позволим да се разсейваме точно сега.

— Анубиса?

Барабас едва се сдържа да не потръпне.

— Тя не... не е на разположение напоследък. Не, че някога ни казва нещо от това, което знае.

— Все пак, ако я предизвикаме... — каза Дракос, стискайки челюст.

— Достатъчно — изрева Барабас. — Прави, каквото ти казвам.

— Както заповядате, така и ще бъде направено — отговори Дракос, отклонявайки поглед и покланяйки се ниско. — Аз ще ги поведат.

— Не. Имам нужда от теб тук — каза Барабас. — Изпрати друг. Може би Терминъс.

Дракос повдигна вежда, но иначе лицето му остана напълно неразгадаемо. Това не беше изненадващо за вампир на повече от девет

хиляди години, но въпреки това беше дразнещо.

Барабас се изправи с движение, чиято скорост го превърна в напълно размазано петно, което може би щеше да ужаси окования мъж от Айова, ако една от жените не беше прерязала в същия момент югуларната^[1] му вена.

— Толкова трудно се намират добри политици в наши дни — отбеляза Барабас. — На всички им липсва определена издръжливост.

Пристъпвайки край пръските кръв и вдишвайки плътния, меден аромат с удоволствие, Барабас махна с ръка към своя генерал.

— Имам по-важна задача за теб, помощнико мой. Трябва ми друг телепат. Може би бях прекалено изискващ в привързаността си към последния.

Отново се замисли за купчината безжизнена плът, която бе оставил на пода на спалнята си, изпитвайки повече от съжаление.

Дракос заговори безстрастно.

— Телепатите са малко и са рядко срещани, господарю мой, и става все по-трудно да бъдат открити. Надявах се, че този...

Барабас го прекъсна.

— Изпитваш ли ме, Дракос?

Макар че той наистина бе необичайно суров с телепатите тази година. Жаждата му за кръв и плът нарастваше, вместо да отслабва, колкото по-възрастен и силен ставаше, и имаше нещо в това да чува измъчените мисли на жертвата си чрез телепатична връзка, което бе непоносимо съблазнително.

Само ако емпатите все още съществуваха. За да почувства действително болката на овцата, докато я причиняваше... той потръпна от чист екстаз само при мисълта.

Никой не бе оцелял толкова дълго, колкото него — не бе останал нито един Барабас, до когото да се допита за съвет, ако се изправи лице в лице с още по-непреодолим глад, докато годините се нижеха. Може би бе предопределен да стане повече животно от шейпшифтьрите, които планираше да унищожи.

Отърсвайки се от черните си мисли, той изведе Дракос от залата, хвърляйки поглед назад към жените си, които обезумяло лочеха конгресменския фонтан от кръв.

— И повикай секретаря ми. Имам ново предложение по отношение на онзи последен законопроект, върху който беше наложена

обструкция. Мисля, че на останалата част от Конгреса може да ѝ се стори по-... приемлив... сега.

Той се спря на вратата и обърна глава към останките от най-решителните си противници според вестник „Дъ Хил“.

— След това извикай някого да изхвърли боклука.

[1] югуларна вена — вената в областта на шията, която пренася кръвта от мозъка към сърцето — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Конлан пое дълбоко дъх, сигурен, че ароматът на Райли все още се носи във въздуха около него. Той можеше да усети вкуса ѝ в устата си — нейната топлина и сладост. Все още чувстваше отпечатъка на копринената ѝ кожа върху ръцете си, върху втвърденото си, копнеещо тяло. Все още чувстваше емоциите, които тя излъчваше толкова силно.

Всичко в него крещеше да тръгне след нея. Заля го нужда, граничеща с мания, но вековете на обучение се надигнаха, за да му помогнат да преодолее повика на инстинктите си. Трябваше да се изправи пред заплахата и да я анализира. Никога преди не беше преживявал нещо подобно на тази вълна на слабост. Беше отминала за минути, но кой знаеше дали няма да се повтори отново?

И какво, по дяволите, я бе предизвикало? Дали беше от споделянето на емоциите ѝ? В името на Посейдон, това беше нещо, за което никога не бе чувал в цялата история на своя народ. Нещо, за което не бе предупреден.

Трябваше да идентифицира причината за тази слабост, така че да може да я предотврати. Да се пребори с нея. Както Аларик обичаше да казва, знанието е сила.

Той потърси брат си чрез мисловната връзка, която споделяха.

Вен?

Гласът се появи мигновено в главата му, изпълнен с ярост и добре скрита, но все пак очевидна — загриженост. *Почти съм при теб, братко.*

Дългът, вкоренен в него след толкова много години, се бореше да възвърне контрола си над съзнанието му. Негово задължение бе да открие и върне Тризбеца. И най-накрая да се възкачи на трона, нещо, за което избягваше да мисли през последните два века. Да поведе своя народ. Един бъдещ крал не изоставя дълга си, за да тръгне подир жена. Той се засмя безрадостно.

Аха, дълг. Защото точно това, от което Атлантида се нуждае след перфектното управление на баща ми в продължение на половин

хилядолетие, е на трона да седи сбъркана откачалка, която дори не успя да избяга от една вампирка.

Челюстта му се стегна и той започна да описва с крак кръгове в пясъка. Не, че Райли или която и да било друга жена заслужаваше да бъде обременена с него.

Мислите му внезапно се върнаха на Анубиса. Ами ако болката го е покварила? Ами ако сексът за него отсега нататък винаги ще е изроден, извратен? Грешен?

Какво можеше да предложи на която и да е жена? Трябваше да мисли разумно.

Точно така. Само че рационалното мислене беше адски невъзможно. Тялото му се стегна още повече, болезнено само при мисълта за косата на Райли, плъзваща се между пръстите му, като най-фината коприна в Атлантида. Не бе почувствал нищо грешно, когато я докосна. Нищо у нея или в това да бъдат заедно не му се бе сторило друго, освен правилно. Твърде правилно. Как би могло да бъде така редно да държи в прегръдките си жена, която току-що бе срещнал?

Човек!

Затваряйки очи, Конлан вдиша бавно през носа и призова дисциплината от обучението си, за да усмири яростната си нужда. Той бе върховен принц и знаеше задълженията си.

Да, е, майната му на дълга. Вен има пет минути, след това тръгвам след нея. Ще се уверя, че е в безопасност, преди да поема за Тризбеца.

Въртящ се фонтан от вода се издигна във въздуха, носейки Аларик към пясъка. Драматичен, както винаги. Тъмната, като нощ, черна коса на жреца се къдреше около раменете му, напомняйки на Конлан разказите за него. В тях Аларик бе представен като тъмния пазител на гнева на Посейдон. Хората използваха името на върховния жрец, за да плашат децата, които не слушат родителите си.

Конлан се намръщи и за първи път се зачуди как ли Аларик се чувства от факта, че изпълва нечий кошмар. Проблясъкът на съчувствие обаче изчезна, когато жрецът започна да се смее.

— Търпението ми е дяволски близо до изчерпване, така, че се смей на свой риск — изръмжа той, чувствайки се като глупак, докато се опитваше да възвърне достойнството си, след като само преди малко

бе проснат на земята. С ясното съзнание, че Аларик също го знаеше. Жрецът му се ухили.

— Не оценяваш ли забавлението ми, Конлан? Прекарвам толкова малко време на земята, заслужавам да се позабавлявам, не мислиш ли?

Той пристъпи напред и протегна ръка. Така, както носеше прилепнали черни панталони и черна копринена риза, почти идентични с тези на Конлан, Аларик би могъл да бъде негов близък. Неговият зъл брат близък.

Все пак, Конлан нямаше време за детинско цупене. Той сграбчи протегнатата ръка, знаейки, че Аларик ще го прочете по-лесно чрез докосване. Нуждаеше се да разбере какво се бе случило с него, точно както негодуваше срещу нахлуването в главата му.

— Фонтан от вода? Твоите детински играчки привличат нежелано внимание върху нас, жрецо. Предупреждавам те, предпочитам да спреш — изръмжа той, прибъгвайки към официален тон.

Аларик се ухили отново, очевидно несъжаляващ, и отпусна ръката си.

— Охо-о-о. Наричаш ме жрецо, вместо Аларик. Това трябва да означава, че се опитваш да се държиш кралски, стари приятелю.

После усмивката му избледня и илюзията за любезност изчезна заедно с нея. На тяхно място остана мрачен и смъртоносен хищник, а ледените му зелени очи проблясваха със сила.

— А аз те предупреждавам, че правя това, което поисквам. Върховният жрец на Посейдон отговаря единствено пред самия Бог на моретата.

Преди Конлан да успее да формулира отговора си, по-скоро почувства, отколкото чу, как брат му се изстрелва нагоре от водата, едва раздвижвайки повърхността ѝ. Той се обърна, за да наблюдава как Вен крачи по пясъка, а медните остриета на кинжалите му от орейхалк бяха извадени от ножниците и вдигнати в готовност.

Вен носеше титлата Отмъщението на Краля по наследство и по право, спечелено в битка. Нямаше по-умел воин от него. Никой не можеше да сритва задниците на вампирите или шейпшифтърите по-добре от него. Това беше полезна черта за човек, чиято клетва и дълг бе да защитава своя брат, върховния принц.

С изключение на случаите, в които Конлан се изстрелваше към повърхността, без да изчака нито брат си, нито елитната си охрана.

Нещо, което никога досега не бе правил. Нима имаше да доказва нещо, още повече?

Конлан отхвърли идеята да спори с Аларик и се обърна към брат си. Вен щеше да е бесен. Имаше право да бъде.

Брат му се насочи като вихрушка по плажа към него.

— Какво, в името на деветте кръга на ада, си мислеше, че правиш? Да не си си изгубил проклетия ум? Изправени сме пред заплаха, която дори не разбираме, а ти избра точно този момент да се държиш, сякаш си Рамбо?

Конлан се напегна да сдържи ръмженето в собствения си глас и почти успя.

Почти.

— Бойно предизвикателство ли ми отправяш, братко? — каза той право в лицето на Вен, независимо от факта, че малкият му брат бе с няколко инча по-висок и може би с около двадесетина килограма по-тежък от него.

Вен му се озъби.

— Виж, идиот такъв...

Конлан вдигна ръката си съвсем бавно и в обърнатата му нагоре длан проблесна топка от тюркоазена и сребърна светлина. Тогава той отправи поглед към Вен и останалите от Седемте и извика в себе си останките от достойнство, които все още притежаваше.

— Мисля, че превишаваш правата си като Отмъщението на Краля, братко. Аз не отговарям пред никого.

Още докато думите излизаха от устата му, той осъзна колко приличат на тези, които Аларик бе изрекъл преди малко.

Очевидно и жрецът го забеляза, защото очите му блестяха развеселено. Но поне имаше достатъчно здрав разум, за да държи устата си затворена.

Но не и Вен. Той зяпна, докато се взираше в топката от чиста енергия, която пращеше в ръката на Конлан.

— Превишавам? Аз превишавам правата си? Аз съм Отмъщението на Краля, ти недорасло, неудачно, твърдоглаво принцце.

Конлан се взря в брат си, двамата бяха застанали лице в лице и Вен бе готов за битка. Тогава звуци от аплодисменти отклониха

вниманието му. Той извърна рязко глава, за да изпепели Аларик с кръвнишки поглед. Жрецът продължи да пляска с ръце.

— Прекрасно. Много впечатляващо — каза той провлечено. — Райзън е на свобода с Тризъбеца и някаква неизвестна заплаха е успяла да източи силите на нашия принц и въпреки това двете сърдити братчета намират време да си играят на „чий е по-голям?“

Конлан отвори уста, след това я затвори отново, а гневът му постепенно намаля. Раздвижи пръсти и енергийната топка изчезна, после се отдалечи от брат си.

— Ти просто не уважавааш кралските особи, нали? — каза той на Аларик. — Но, колкото и да ми е неприятно, си прав.

Конлан погледна защитниците си, всички облечени като брат му в черни кожени панталони и дълги палта, които Вен бе настоял те да носят всеки път, когато излизат на повърхността. Той смяташе, че видът на печен рокер е също толкова добро прикритие, колкото всяко друго, за всеки, който се извисяваше над повечето от човешките мъже.

Неговите воини — Воините на Посейдон — стояха, готови за битка, стиснали ръце върху дръжките на кинжалите си, докато непрестанно оглеждаха заобикалящата ги среда за непосредствена заплаха към техния лорд.

А той стоеше тук и губеше времето им в глупави спорове.

Вен прокара ръка през косата си.

— Да, да, ясно. Както и да е, какво се случи? Всички усетихме смущение в елементите, когато беше нападат. Какъв вид създание би могло да направи това? Вампир ли беше?

— Не...

Вен продължи, изричайки едновременно с брат си.

— И защо, в името на деветте кръга на ада, се изправи срещу него без нас? Защо тръгна, без нас?

Конлан огледа хората си, неговите братя по оръжие, преди да отговори. Изражението на Денал бе изпълнено с укор, но веднага се промени до сурова маска, когато воинът осъзна, че Конлан го наблюдава.

Вен проследи погледа на Конлан по редицата мъже. Неговите бойци. Заклели се в служба на Посейдон и на трона, бяха изправени пред съдби със зловеща цел. Те се бореха с всеки, който заплашваше

човечеството. Мнозина загинаха. Тези, които бяха оцелели, се бяха закърпили и завърнали, за да се бият отново.

И каква бе тяхната награда? Бяха принудени да встъпят в бракове без любов с жени, за които им е наредено да се оженят. Както самият той щеше да направи до две седмици.

Конлан обмисляше начина на живот на своите хора, осъзнавайки отново какъв късметлия е. Нямаше никой друг, който би предпочел да му пази гърба.

Алексий, свиреп, с мрачно белязано лице.

Бренън, безстрастен, с изключение на кокалчетата на ръцете му, които бяха побелели от стискането на оръжията си.

Джъстис, с обагрената си в синьо коса, вплетена в плитка до кръста и с меч, чиято дръжка винаги се подаваше от ножницата зад рамото му. Членът на Седемте, когото Конлан разбираше най-малко, на когото вярваше най-малко. Но той беше воин, който бе сериозен противник, според общото мнение.

Бастиян, извисяващ се над останалите. Почти седем фута чиста мускулна маса и със свършени инстинкти в битка.

Кристоф, чиято кожа леко проблясваше с остатъка от едва контролирана мощ.

И накрая отново Денал, най-младият от Седемте и най-новият в общата им цел. Все още се обучаваше в академията, когато Конлан... изчезна.

Преди да успее да проговори, гласът на Вен зазвъня отново.

— Ще ме светнеш ли какво точно си мислеше? Разсъждаваше ли изобщо? Тези мъже са се заклели да те защитават, дори да умрат за теб. Но ти трябваше да си играеш на екшън герой — брат му изпуктя, а отвращението бе изписано на лицето му. — Защото, това проработи толкова добре последния път, нали?

Някой ахна. Конлан наведе глава, приемайки болезнения удар. Ако беше изчакал достатъчно от войните си, когато преследваше Алубиса обратно в бърлогата ѝ, може би той...

Не. Съжалението е за загубените.

Той се бореше да успокои гласа си.

— Все още не се колебаеш да играеш мръсно, нали, братко?

Вен поклати глава, а изражението му бе повече от намръщено. Възмущението върху лицето му беше очевидно.

— Един добър владетел позволява на подчинените си да си вършат работата, Конлан. Може би е време да научиш това.

Конлан се извъртя рязко, за да застане с лице към брат си, със стиснати юмруци. После пое дълбоко дъх и размисли.

— Може би си прав.

Дочу ново ахване зад себе си. Дори преди залавянето му, воините никога не бяха ставали свидетели на толкова много отстъпки от своя принц.

Може би беше време. Разумът трябваше да смекчи яростта. Може би философът трябваше да върви ръка за ръка с воина.

Конлан кимна на брат си.

— Вбесяваш ме, но имаш право.

Вен премигна, очевидно онемял. Конлан не спря да говори, докато това щастливо събитие продължаваше.

— Но ще го сметна за лична услуга, ако ми дадете вашата прошка и забравите случилото се, за да можем да се заемем с намирането на Тризъбеца.

Вен премигна отново, след което се поклони отсечено и усмивка изви ъгълчетата на устните му.

— Считайте го за сторено, Ваше Височество.

— Наречи ме „Ваше Височество“ още веднъж и ще ти сригам задника — каза Конлан и на лицето му се появи унила усмивка, която бързо изчезна. — Трябваше да изчакам, признавам. Но това не е всичко, което трябва да призная. Налага се да обсъдим нещо. Считайте го за въпрос от изключителна спешност.

Вен повдигна едната си вежда. Тялото му, ако беше възможно, се напрегна до още по-голяма степен на предпазливост, докато обръщаше глава наляво и надясно в изследване на плажа и тъмнината напред.

— Какво има? Райзън? Попадна ли на някакви вампири или променящи формата си приятелчета? Дай ми някого, с когото да се бия, по дяволите.

Аларик се плъзна безшумно по пясъка, докато се приближаваше, напомняйки на Конлан акула, която се готви за атака.

— Каква беше заплахата? — настоя той. — Да не би да се сблъска с някаква нова форма на магия, която може да контролира дори и елементите?

Конлан поклати глава, претегляйки думите си.

— Почти съм сигурен, че ще съжалявам, че ви казвам това. Но имате право да знаете. Особено когато се отнася за потенциална слабост.

Само че сега говореше за своята лична слабост. Слабост на наследника на трона. Политическата стратегия на Атлантида щеше да настоява да си мълчи.

Военната стратегия на Атлантида — да разкрие всичко.

Той измери Вен и Аларик с поглед. Вен бе неговото семейство, а Аларик му беше приятел от дете. Конлан никога не бе крил нищо от тях. И все пак, докато се взираше в свирепия зелен блясък на мощта, блестяща в очите на жреца, Конлан стигна до неприятно заключение, че не беше съвсем сигурен, дали Аларик може да каже същото за себе си.

Конлан повика защитниците си да се приближат, след което заговори ясно в официалния тон, съответстващ на положението му. Без значение, че тази формалност се усещаше фалшива след толкова много години.

По дяволите, може би ако звучеше като крал, щеше се почувства като такъв.

— Моята припряност да тръгна бе неподходяща и неправилна в този случай. Брат ми ми напомни, че един добър крал позволява на воините си да правят това, за което са обучени.

Той измери лицето на всеки воин, а след това продължи с мрачен глас.

— Въпреки това, чувствайте се предупредени. Аз ще бъда крал и дори сега съм върховен принц. Ще действам, както сметна за редно през цялото време.

Той замълча и внезапно се ухили на Вен.

— Просто се опитай да не изоставаш, братле.

Хуморът напусна лицето му и Конлан вдигна глава, за да провери аромата на вятъра за някаква промяна в елементите, сканирайки околността за някой от живите или неживите наблизо. После изпрати мисловен сигнал, за да докосне Райли отново и проскърца със зъби, когато осъзна, че раздялата им дори за кратко го прави напрегнат.

Раздразнителен.

По дяволите, коя беше тя? Или по-скоро какво бе тя?

Дори не осъзна, че той бе останал в съзнанието ѝ, незабелязано, докато изминаваше краткото разстояние до малкия си дом. Конлан беше нарушил връзката по време на разговора със своите воители и Аларик.

Той ѝ изпрати нежно докосване. *Аз съм тук, Райли. В безопасност ли си?*

Той усети стреснатото ѝ ахване и почти можеше да я види. Нейното докосване се върна при него, емоциите ѝ пърхаха като малки морски анемонии^[1] в съзнанието му.

Конлан? Все още можеш да говориш с мен? Но аз съм на почти десет мили от брега на морето и някак зная, че ти все още си там.

Мога да те почувствам, акнаша. И ще те пазя. Ти си много важна за... моя народ.

Тя му отговори с лек намек за смях — това и непреодолимото усещане колко е изтощена.

Това е една много приятна мисъл, но аз не съм важна за никого. Просто имам нужда да взема една вана с мехурчета и да си легна да спя. Движдане.

С тези думи усети как вратите към съзнанието ѝ се затвориха рязко и прекъснаха връзката му с нея. Той трепна от усещането и устата му пресъхна. Бореше да опази тялото си от повторно втвърдяване при мисълта за голото ѝ тяло, блестящо във вана с ароматни мехурчета. Той стисна очите си и изпъшка.

Вен присви очи.

— Какво има? Заплахата?

Очите на Конлан рязко се отвориха и видя брат си и останалата част от Седемте, навели се в бойна готовност, с приготвени остриета. Аларик вдигна ръце във въздуха, сякаш за да призове мощта си, а океанските вълни незабавно отвърнаха в грохотна симфония, разбивайки се в брега.

Конлан вдигна ръка.

— Не, всичко е наред. Няма заплаха — той се ухили. — Или, за да бъде по-точен, заплахата смята да си вземе вана с мехурчета.

[1] Морските анемонии са група морски, хищни животни, наричани още „цветя на океана“. Хранят се с планктон или малки рибки — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

— Какво има, лорд Райзън?

Райзън разсече въздуха с ръка, заповядвайки на воина си да замълчи. Да спре да шуми, докато Райзън отваряше съзнанието и сетивата си, за да провери за някакво смущение в елементите.

За минута, почти помисли, че... Но не. Конлан отдавна бе мъртъв. Кралският двор тънеше в хаос. Никой не желаше да се изправи и признае, че Анубиса е убила наследника на Седемте острова. До сега.

Райзън погледна надолу към издължената форма върху масата, увита в алено кадифе. Тризъбецът. Той почти не можеше да повярва, че действително го е взел. Че сега лежи на масата в едно от неговите скривалища, точно под носа на спящите земляни в сградите около него.

Отмъкнат изпод носа на Аларик.

Мисълта за последното го изпълни с несравнимо задоволство. Арогантен задник. Последният им сблъсък преди девет дни се появи в съзнанието му.

— Знаеш, че той няма да се върне, Аларик — каза Райзън, разхождайки се по мраморния под в личната приемна зала на жреца.
— Минаха седем години. Дори ако се върне, той няма да бъде Конлан.

Спря и фиксира жреца с втренчен поглед.

— Той ще бъде... повреден.

Аларик скръсти ръце пред гърдите си. Мъжът изглеждаше по-скоро като уличен главорез, отколкото като избраница на Посейдон, докато не съзреш мощта, горяща в очите му.

— Конлан е по-силен от всеки един от вас. По-силен от всеки друг воин в историята на Атлантида. Посейдон не ми е дал никакъв знак, че той е мъртъв. Или променен. — Аларик присви очи. — Нима ми казваш, че се съмняваш в Бога на моретата?

Райзън заби юмрук в дланта си.

— Никога не съм богохулствал и няма да започна сега, така че не го споменавай, жрецо. Само се чудя дали наистина чуваш какво ти говори Посейдон. Или просто ни предаваш собствените си надежди за приятеля си от детството?

— Никога не се осмелявай да ме предизвикаш, Райзън. Родът Микена ще съжалява.

Аларик не повиши глас, но стените на храма потръпнаха.

Райзън дори не мигна.

— Може би ти ще си този, който ще съжалява за този ден, Аларик.

След това напусна храма, без да поглежда назад.

Вече съставяше плана си.

Райзън протегна ръка, за да докосне кадифените гънки, покриващи Тризъбеца. Беше повече от подготвен да бъде убит заради светотатството да го докосне. Тризъбецът на Посейдон. Средството за издигане на атлантските крале на трона в продължение на хилядолетия.

Въпреки това, когато го бе взел в ръце онзи ден в храма, бе останал в покой. Безжизнен. Просто хубав артефакт, смес от злато, сребро и орихалк, оформена в същия образ, който носеше дамгосан върху гърдите си.

Но със седем празни вдлъбнатини, които показваха, къде са били сгушени неговите седем скъпоценни камъка преди катаклизма. Преди те да бъдат разпръснати по земите на повърхността за защита и съхранение.

— Милорд — започна воинът отново.

Изтръгнат от размислите си, Райзън погледна към него. Мика, първият от неговите Седем.

— Трябва да продължим. Те със сигурност ще тръгнат след нас много скоро — каза мъжът, стиснал с ръце дръжките на кинжалите си.

Братя воители на Посейдон. Свързани още по-силно от чудовищността на деянието, което бяха извършили.

— Това справедливост ли е, Мика? — чудеше се Райзън на глас.
— Справедливо ли е това, което правим за нашата родина? Или е

държавна измяна, както Аларик със сигурност ще го нарече?

Очите на Мика блестяха с плам за тяхната кауза.

— Справедливо ли е да се мъчим да открием скъпоценните камъни, които са били изгубени. За да възвърне Атлантида предишната си слава, милорд. След повече от единадесет хиляди години със сигурност е време.

Райзън кимна бавно.

— Да, време е. Бяхме натоварени със задачата да послужим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството — каза той, цитирайки древните думи.

— Наглостта на обитателите на нощта със сигурност е повече от първо предупреждение — изръмжа Мика.

Мимолетна усмивката премина през лицето на Райзън. Обитателите на нощта. Архаичният език му напомни, че Мика не е прекарвал много време извън Атлантида. И въпреки това бе вледеняващо точен.

— За Атлантида, тогава, Мика — каза той, вдигайки собствения си кинжал високо във въздуха.

— За възраждането на величието и господството на Атлантида.

Останалите от воините, които бяха влезли в стаята, докато той и Мика говореха, вдигнаха кинжалите над главите си като един.

— За Атлантида! — извикаха те в унисон. — За Микена!

Райзън се усмихна. Да, за Атлантида и Микена. И за неговото възкачване на трона на наскоро възстановената Атлантида.

— За Микена — изрева той.

После отново погледна към вързопа на масата, стъписан от мимолетно движение и проблясване на светлина.

— Сигурно ми се е привидяло — промърмори той, а думите му бяха удавени в гърмящите викове на воините му.

Защото само за частица от секундата изглеждаше така, сякаш кадифето блестеше.

* * *

— Да не си изгубил кралския си ум? — Вен спря да крачи напред-назад и да ругае яростно на древен атлантски, латински и рядко

използвания диалект, който преди време беше научил близо до Константинопол, застана пред брат си и сложи ръце, свити в юмруци на хълбоците си.

Конлан въздъхна, без да знае дали да присъди на брат си боен медал за творчество, или да заповяда на Джъстис да арестува Отмъщението на краля за измяна.

Бих могъл да хвърлям монета...

Конлан се приближи до него, нахлувайки в дяволския кръг, който Вен обичаше да нарича свое лично пространство.

— Не те попитах за мнението ти относно действията ми. Само описах възможна заплаха за нашите воини. Ако повече хора имат способността да ни изваждат от строя с емоционална телепатия...

Той не спомена, че беше премълчал адски много от признанието си. Нямаше никаква заплаха за сигурността на Атлантида, що се отнасяше до свирепото привличане, което изпитваше към нея.

Признай си, привличане е меко казано. Опитай с поразителна, смачкваща топките похот.

Той изпусна дъх. Дори принцовете имат право на някакъв личен живот, нали?

Вен поклати глава отвратен, след това отново започна да крачи напред-назад и да ругае. Конлан спря да го слуша, след като чу нещо от сорта на „потомството на торен бръмбар“ на ранен португалски и се обърна към Аларик, който беше останал необичайно мълчалив, докато принцът разказваше за събитията от вечерта.

Когато Аларик говореше, бе достатъчно опасен. А когато мълчеше, бе смъртоносен.

Жрецът се взираше в него, без да мига и изглеждаше почти нечовешки в своето спокойствие. Ако някога някой мъж бе изглеждал неподходящ за свещеничество, то Конлан би назовал Аларик. Жрецът беше висок, колкото него, а силното му мускулесто тяло подходеше на смъртоносната заплаха в очите му.

Никой ученик обаче не би го потърсил, за да му разкаже история за детинските си пакости в изповедалнята, това бе сигурно. И все пак се говореше, че повече от една жена, съблазнена от тъмната красота на Аларик, таи надежди да убеди мрачния жрец да... кривне... от обета си за безбрачие.

Конлан почти се засмя при мисълта. Бе добре известно, че Посейдон ще лиши от силите му жреца, който наруши обета си за безбрачие. Силата бе единствената любовница на Аларик и никоя жена не би могла да застане между него и стремежа му за дори повече от нея.

Сякаш прочел мислите на принца си, Аларик оголи зъби в студено подобие на усмивка.

— Съгласен съм с Конлан.

— Вижте, аз... *какво?* — съгласието на братовчед му го обърка.

— Чу ме — отвърна Аларик с безизразно лице.

— Ти искаш да последваш този човек до дома й, за да осигуриш безопасността й. Искаш да я заведем в Атлантида като твой... гост. Съгласен съм с теб.

Вен експлодира.

— Страхотно, сега имам двама от вас, които са си загубили ума. Очаквах повече от теб, църковен плъх.

Погледът на Аларик плавно се премести към Вен и нещо, шептящо за смъртна опасност, проблесна в очите му.

— Аз съм върховният жрец на Бога на моретата, лорд Венджънс. Време е да оставим настрана детинските си... симпатии.

Конлан застана между двамата мъже. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе двамата му най-доверени съветници взаимно да си потрошат главите.

— Успокой се, Вен. Ти трябва да си модел за подражание за моите воители, нали?

Вен изсумтя.

— Аз съм модел за подражание за всичко, което има значение. Но да стоя безчувствен и студен пред лицето на сериозен проблем, не е в моя стил. Аз съм повече „ритащ задници без много въпроси“ тип човек.

Той замълча за миг и пхна кинжалите си обратно в ножниците им.

— И да се съглася да заведем човек в Атлантида? Особено сега, когато Тризъбецът е в ръцете на врага? Повтарям, вие двамата сте загубили шибаните си умове.

Въпреки това, клатейки глава, Вен отстъпи назад и махна с ръка, сякаш за да подтикне Аларик да продължи. Жрецът сви рамене.

— Знанието е сила. Човекът има сила, която е непозната за нас. Ако тя наистина може да предава емоции по мисловни пътеки, то трябва да бъде проучена и анализирана за източника на тази способност.

Вен понечи да го прекъсне, но Аларик вдигна ръка.

— Да не споменаваме потенциалната чудовищност на оръжие, което има силата да повали воин с такава мощ и психическа устойчивост като Конлан на колене — каза той, а тонът му бе напълно лишен от емоция.

От гърлото на Конлан се откъсна ръмжение, с което изненада сам себе си, а както изглеждаше, и всички наоколо.

— Би направил дисекция на Райли в лаборатория, ако вярваш, че това е единственият начин да разбереш нейната дарба, нали?

Аларик повдигна една вежда.

— *Райли*? Знаеш името й?

Яростта му нарасна и Конлан стисна юмруците си, докато кокалчетата на пръстите му побеляха, борейки се да си възвърне достатъчно спокойствие, за да говори.

— Ти. Няма. Да. Я. Докосваш — процеди той.

Аларик незабавно вдигна ръце, с длани, насочени надолу, сякаш за да покаже, че няма лоши намерения. Той се върна към официалния тон, може би осъзнаващ заплахата на Конлан.

— Усещам смущение в елементите, които ни заобикалят, и все пак ти не показва никакви външни признаци досега. След като аз, за разлика от човека, не мога да усещам емоциите на околните, ще трябва да обясниш реакцията си към думите ми.

Конлан принуди ръцете си да се разтворят и пое дълбоко дъх.

— Не зная дори дали мога да обясня. Или, ако можех, дали бих искал.

Той тръсна глава, опитвайки се да я прочисти. Умът му неволно потърси и опита да установи контакт с неспокойното спящо съзнание на Райли. Този прост контакт го успокои малко.

Съвсем достатъчно, за да го вбеси. Какво, дявол го взел, ставаше?

— Имам нужда от време, за да го проумея, сам — призна той.

Вен се намеси.

— Аларик, със сигурност трябва да разбираш, че нашата най-важна работа е да си върнем Тризъбеца, а не да си играе на бавачка на някаква човешка женска. Аз самият обичам хората, Конлан, и съм се наслаждавал на много приятни часове с тях.

На лицето му светна вълча усмивка.

— По дяволите, понякога с две от тях наведнъж. Дори съм защитавал хиляди от тях от вампирите и проклетите шейпшифтъри през вековете. Но не ме виждате да стоя на пост пред къщите им.

Някой се засмя. Погледът на Конлан профуча по редицата воини. Бастиян. Разбира се. Той беше твърде дяволски грамаден, за да се страхува от нещо. Дори от гнева на двама атлантски принцове.

Мамка му. Нямаше как да не се възхити на очевидния кураж на мъжа.

Конлан се обърна отново към Вен и кимна.

— Прав си. Но тази е различна. Тя вероятно има заложбите да бъде използвана като оръжие срещу мен, срещу всеки от нас и как това може да бъде хубаво?

Тази част от мозъка му, в която дългът отстъпи на нуждата, му извика. *А и аз я желая. Ще я имам.*

Дългът да върви по дяволите.

— Съгласен съм — отговори Аларик, изумявайки Конлан. Но, разбира се, Аларик откликваше на думите му, не на мислите му.

Или поне така се надяваше. Ако жрецът беше овладял до съвършенство четенето на мисли, порядките на Атлантида щяха да свършат в голяма купчина зловонни китови изпражнения.

Погледът на Аларик дори не трепна.

— Тя може да ни разсее в критичен момент и да ни струва обекта на нашето търсене. Задържаме жената и тогава си връщаме Тризъбеца. Това е най-мъдрият план за действие, както каза ти, Конлан. Вярно е също, че се нуждаем от време и тихо, спокойно място, където да разчета знаците и открия местоположението му.

Вен промърмори слабо, а след това извъртя очи.

— Е, след като поставяш нещата по този начин... Да го направим.

Той рязко обърна глава наляво, а Бастиян, Денал, и останалите се наредиха около него, Конлан и Аларик. Девет от най-смъртоносните хищници някога стъпвали по земята и пътували по океаните ѝ, с черни

палта, веещи се зад тях, се изгубиха във влажната мъгла и се насочиха към миниатюрна къща, приютила една спяща човешка жена.

И щом я видя отново, ще осъзная, че това безумно привличане е било нещо мимолетно. Ще я отведем на сигурно място за по-късно проучване и после ще си върнем Тризъбеца. Нищо не се е променило.

Само че годините прекарани в обучение за неговото самосъзнание, му се подиграваха.

Глупак. Всичко се промени. Тя го промени.

Но дори и със своята дисциплина, обучение и остра като кинжал логика, всичко се отнасяше до проблема, че всъщност не знаеше коя тя имаше предвид.

ГЛАВА 10

Райли отново погледна към часовника, за трети път през последния час. Беше спала, колко? Двадесет минути, може би? След като остави две, на практика несвързани съобщения на гласовата поща на клетъчния телефон на Куин, това е.

Тя се претърколи и седна. Не беше особено изненадващо, че не се рееше в пухкавия свят на сънищата, предвид случилото се. Мислите ѝ препуснаха към Дина и бебето, след това към Морис. Потръпна, когато най-накрая я връхлетя закъснялата реакция^[1].

— Можеше да съм аз. Той се опитваше да убие мен — прошепна тя, след това обгърна с ръце коленете си и се заклати напред-назад. По цялото ѝ тяло преминаха тръпки, като си припомни преживяния ужас и седна разтреперана, когато сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ. — И не беше единственият. Онези мъже тази вечер — ако той не бе там...

Конлан.

Самата мисъл за името му извика образа на лицето му в ума ѝ. Изтънчени, аристократични скули. Силна челюст. Устни, които трябва да са били изваяни от най-талантливите ангели.

Трепетна топлина се разля в корема ѝ. *Тази целувка. Това беше... нещо. О, я се съвземи, Райли. Ангели, за бога. Не е като да не си виждала красиви мъже преди.*

— Никой като него — прошепна тя в тъмнината на спалнята си. — Никога някой като него. Никога някой, който е успявал да нахлуе в ума ми. — Освен Куин. Двете със сестра ѝ винаги са съумявали да споделят почти телепатична форма на комуникация. Никога не се бяха замисляли особено върху това; всеки знаеше за способностите за общуване между близнаците. Десет месеца разлика беше достатъчно близо до това да бъдат близначки.

Но никога не ѝ се беше случвало с някой друг. Никога с непознат. Никога с невероятно великолепен мъж, който е спасил живота ѝ, или поне я е избавил от отвратително нападение. Конлан.

Тогава чу глас, нежен, но настойчив, в ума си.

Да, тук съм.

След това усети загрижеността му, остра и дива. *Имаш ли нужда от мен? В опасност ли си?*

Тя вдигна ръка, сякаш можеше да докосне ярките емоции, завихрили се в нея. Не нейните чувства. Неговите.

— Тъй като това е сън, защо пък да не ти отговоря. Защото това трябва да е сън, нали? Само леко ПТСР, за завършек на деня ми. — Райли избърса сълзите от лицето си.

Да. Това трябваше да бъде. Нищо от цялата работа не се бе случило в действителност. Никой не можеше да накара океана да се държи по този начин.

Дори и вампирите.

Какво е ПТСР? И защо лъжеш себе си? Знаеш, че съм истински, акнаша. Чуваш ме в ума си. Усещаш емоциите ми, макар да нямам идея дори как е възможно това.

Райли се засмя. Не можа да се сдържи. Гласът му бе като хладните вълни на океана и сякаш милваше успокояващо изострените й нерви.

И извади от строя спокойствието й до степен на вълнение само за десет секунди.

Как въобще беше възможно това?

— Добре, господин Плод на моето въображение. Какво пък, по дяволите. Ще играя играта. ПТСР означава посттравматично стресово разстройство. Което преживявам след като Морис почти ме застреля. — Тя се разсмя отново. — Страхотен случай, както виждаш. Искам да кажа, на мен не ми се полагат халюцинации за пухкави облачета и розови слончета. Трябваше да си измисля убийствено разкошен мъж, който може да споделя мислите и чувствата си с мен.

Райли стана и се отправи към банята.

— Трябва да имам някакви хапчета тук някъде. Може би малко валиум?

Тогава отново почувства раздразнението му, когато настроението му се помрачи.

Някой е стрелял по теб?

Тих, опасен. Съвсем различен вид тръпки преминаха по тялото й от абсолютната мъжка сила в гласа му. Не че тя беше от типа жени,

които веднага пламваха, щом им се изпречи някой готин мъжкар.

— Добре съм. Той е мъртъв, така че зарежи държанието от рода на „аз съм законът“.

Но гласът му прозвуча отново и тя замръзна на място, имаше нещо самодоволно и неподправено мъжествено в думите.

Мислиш, че съм разкошен, х-м-м?

Райли завъртя очи. Очевидно дори и в страната на халюцинациите мъжете имаха огромно его. Тя се зачуди неволно какво ли още е огромно при него и едва когато лицето ѝ пламна, осъзна за какво си мисли.

Не отивай там, Райли.

Може би аз съм само плод на твоето въображение — каза той, нотка на благоразумие и развеселеност звънтеше в думите му в ума ѝ. *Може би не трябва да поглеждаш през прозореца.*

— Какво? — тя притича до прозореца и дръпна щорите нагоре, вглеждайки се диво надолу към миниатюрната си градина. Там стояха четирима, не, петима мъже, застанали в неправилен кръг около Конлан. Забеляза, че всички те бяха огромни като него и облечени в черно, преди да насочи вниманието си към фигурата, стояща сама по средата. Гледайки нагоре към нея.

— О, мамка му, това си ти — прошепна тя, поставяйки ръце на прозореца, пленена от погледа му.

Да, определено съм аз. Ако съм само плод на твоето въображение, може ли да кажа, че ще ти бъда много признателен, ако... преосмислиш... облеклото си, преди да се покажеш пред хората ми? Гласът му, звучащ в ума ѝ, стана дрезгав. *Не че не оценявам избора ти на облекло за сън.*

Поглеждайки надолу към тялото си, бузите на Райли пламнаха. Носеше само стар, износен зелен потник, върху който имаше избелял златист надпис „Умните момичета са върха“ върху дантелено бельо. Едно доста оскъдно бельо.

С горящо лице, тя отстъпи от прозореца, несигурна дали да се страхува, да се срамува, или да се вълнува, че той беше истински. Истински и стоеше отвън пред къщата ѝ. Тя се спря на комбинация от трите и дишането ѝ изведнъж стана повърхностно и забързано. Но по някакъв начин бе надникнала вътре в сърцето му, спомените му, дори душата му и там имаше чест и почтеност — нито намек за

наклонности на сериен убиец. Е, освен ако не се спре на вариант А: плод на въображението ѝ. По дяволите, това беше объркващо.

Във всеки случай имаше няколко въпроса към него. Тя беше социален работник, за бога. Да се поставя в опасност, бе в реда на нещата. И се бе намирала в ума на този мъж. Знаеше, че той няма никакво намерение да я нарани. Не беше сигурна от къде го знае, но бе убедена.

Докато навличаше чифт дънки, тя се засмя без много чувство за хумор.

— Второто ми име е Опасност.

Гласът прозвуча в главата ѝ, отново развеселен. Радваше се, че може да му осигури толкова много забавления.

Тя буквално можеше да почувства смеха му вътре в себе си, когато той проговори. Или изпрати мисловни вълни. Или каквото там правеше.

Наистина ли? Аз бих предположил, че е Неприятност.

Тя се ухили преди да осъзнае какво прави. Първата ѝ усмивка от доста дълго време.

— По-добре е да бъдеш подготвен за неприятности, Конлан, ако не можеш да ми дадеш добро обяснение какво правиш в предния ми двор.

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Страхотно, имаше и вариант В. Той беше някакъв откачен преследвач. Сякаш не ѝ беше достатъчно за една нощ.

За цял живот.

Но тя не беше страхливка. Нито пък глупачка. Райли навлече един суитчър през глава и грабна телефона, за да набере бързо 911 при нужда. След това притича надолу по стълбите и надзърна през шпионката. Да, той беше още там. Конлан и някакви мъже, които несъмнено също идваха от страната на здравеняците.

Поемайки дълбоко въздух, тя отвори входната врата. И точно тогава адът се стовари върху тях.

Вампири. Отвсякъде се материализираха вампири.

Беше ги виждала и преди, разбира се, всеки беше. И то не само по CNN. Беше ги наблюдавала съвсем отблизо, дебнещи плячка из тесните улички и крайните квартали на града. Търсещи жертви, които

с прекалено желание се поддаваха на измамното обещание за безсмъртие, примамваха младите, слабите, безнадеждните.

Но никога не бе виждала цели две дузини от тях да се спускат от небето, насочени към миниатюрната морава пред къщата ѝ. Същата морава, на която стоеше Конлан с хората си.

Тя се отърси от шока и извика предупредително.

— Внимавай, Конлан! Вампири!

Но той и хората му вече гледаха нагоре, извадили някакъв вид кинжали. Остриетата блестяха като мед, подсилена с диаманти, красиви и смъртоносни. Подобно на самия мъж.

Райли, прибери се! Гласът на Конлан прогърмя в съзнанието ѝ. *Затвори проклетата врата и се скрий.*

Но тя стоеше там, замръзнала, забравила телефона в ръката си. Тишината бе нереална — бойните сцени във филмите винаги бяха изпълнени с шумни сблъсъци на оръжия и викове. Но битката пред нея бе много по-ужасяваща поради почти пълната липса на звук.

Най-едрият вампир се приземи пред Конлан, с изваден меч. Конлан кръстоса кинжалите си, за да блокира удара, след това замахна яростно, поразявайки лявата ръка на вампира. С извъртане нагоре заби кинжала си в сърцето на нападателя и вампирът се сгромоляса на земята.

Още мъже дойдоха, тичайки откъм ъгъла на къщата ѝ. Бяха облечени в черна кожа и дълги палта, като някаква всяваща ужас банда рокери. Един от тях, с коса, вплетена в синя, дълга до кръста плитка, наруши тишината. Той изрева — име, предизвикателство — нещо, което прозвуча като „Посейдон!“, а след това полетя във въздуха с яростен скок, извадил меч и кинжал пред себе си. Приземи се върху вампир, който се опита, но не успя, да се измъкне от пътя му.

Синекосият заби и двете си оръжия във врата на кръвопиеца с извъртане на очевидно мощните си ръце, докато все още крещеше яростно, а после издърпа остриетата.

Райли стоеше, без да мига, докато ръкопашен бой и звуци от сблъсъци на мечове огласяха нощната тъма около нея. Съсредоточена единствено върху главата на вампира.

Главата, която падна от тялото му и се претърколи, спирайки няколко крачки по-нататък, точно до неразлистилите ѝ се азалиеви храсти.

Тя сграбчи рамката на вратата с една ръка, бавно клатейки глава напред-назад, докато надигащата се мъгла заплашваше да засенчи видимостта ѝ...

Това не се случи, нали? Защото никой не обезглавява вампири на моравата ми, нали така? Това не може да е полезно за тревата. Или за азалиите.

Тя разпозна симптомите, безпристрастно. Изпаднаше в шок. Вцепененост, замъгляване на зрението, завладяващ студ... Тогава погледна нагоре и срещна погледа на Конлан. Той усети ужаса ѝ. Това вероятно го бе разсеяло, защото беше сигурна, че не е видял вампира зад себе си, който му се нахвърли, целейки се с меч си в гърба му.

Вцепенението ѝ се разби на малки парченца.

— Не-е-е! — извика и се втурна през входа към тях. Без да се замисля. Водеше я неотложността на събитията. Трябваше да му помогне. Трябваше да го защити.

Трябва да го защитя.

— Остави го намира! — извика тя. Скочи на гърба на вампира и уви ръце около врата му, за да го сграбчи за гърлото. Опитваше се да го задуши.

Но беше прекалено късно. Вампирът изсъска към нея, докато издърпваше обратно меч си, от който капеше кръвта на Конлан.

— Веднага го остави намира! — повтори тя, обезумяла от ярост. Уроците по самозащита си казаха своето, протегна пръсти и ги заби в плътта с тактика, която смътно си спомняше.

Атакувай очите, Райли. Няма значение колко са едри, винаги можеш да се целиш в очите.

Тя заби пръсти в тях и ѝ се догади, когато усети как ноктите ѝ се заравят в меката тъкан. Вампирът изпищя с агония и се извъртя, за да отблъсне ръцете ѝ от себе си.

Събори я на земята.

Той се обърна, опипвайки кървящите си очи и Райли се опита да изпъзни назад, за да избяга. Тогава вампирът изрева отново от силна болка и от грозните му зъби се разхвърча слюнка. Той се съсредоточи върху Конлан, който лежеше съвсем неподвижно до нея. Вампирът изтегли назад единия си обут в ботуш крак, с очевидното намерение да ритне Конлан в главата.

Райли пое дълбоко въздух и извика с все сили. Хвърли се пред вампира, за да препречи по някакъв начин кракът му да строши черепа на Конлан.

Градушка от медни остриета разреже въздуха над нея и се спря в гърдите и гърлото на вампира. Кракът му трепна и той се олюля. Дъга от син огън... или електрически поток... или нещо нечовешко, не, нито смъртен, нито дори вампирите разполагаха със сини кълбовидни мълнии, какво по дяволите... се изстреля от ръцете на един от хората на Конлан и изпепели главата на вампира.

Изпепели. Унищожи.

Когато Райли рухна върху неподвижното тяло на Конлан, тя започна да се смее.

След това не можеше да спре. Продължаваше да се смее, без да забележи, кога смехът се превърна в ридания и най-накрая погледна нагоре и видя кръг от мъже, които гледаха надолу към нея, с извадени кинжали. Главата ѝ пулсираше, болеше, сякаш щеше да се сцепи от ехото от... от какво по-точно?

Мъжът, който стоеше малко по-настрани от другите наклони глава и прикова в нея студения си зелен поглед. Той беше красив, като останалите, и все пак очите му бяха празни. Мъртви. В работата си бе виждала закоравели престъпници рецидивисти с повече емоции в очите, отколкото неговите притежаваха.

— Конлан не е ранен сериозно. Остриетата са намазани с отрова... дозата би била фатална за човек — съобщи той и надменно я изгледа отвисоко. — Няма да е голям проблем да пречистим кръвта му от нея.

Тя изхълца тихо, възвърна нормалното си дишане и после погледна предизвикателно към него.

— Изглеждаш като сериен убиец, приятел. Но който и да си, освен ако наистина можеш да помогнеш на Конлан, ще трябва да минеш през мен, за да се добереш до него.

От останалите се чу колективно ахване, от всичките шестима, не седмина, за малко да пропусне онзи, който лежеше на земята, а от главата му капеше кръв, когато се надигна, за да я погледне.

— Тя се мъчи да го предпази, след като ние се провалихме — процеди той, бършейки с ръка кръвта от очите си. — А ние сме се клели да го защитаваме.

Друг от тях, който приличаше страшно много на Конлан, кимна с мрачно лице, а след това гръмко се засмя.

— Тя със сигурност те постави на място, църковен плъх.

Мъжът, който се смееше, падна на едно коляно и се поклони пред нея, усмивката му се стопи до сериозно изражение и сведе глава.

— Не сме срещали такава смелост сред хората, лейди. Вие се жертвахте, за да защитите брат ми. Но трябва да оставите нашия лечител да му помогне.

Тя посегна към главата си в опит да ѝ попречи да се разцепи, поразена до безмълвност, когато разпозна източника на прииждащата болка. Беше той. Този, който бе коленичил пред нея. Не, не точно. Тя погледна към всички тях, учудването ѝ надделя над страха. Бяха всички те. Техните емоции. Техните гняв и болка.

Райли протегна ръка към огромния мъж, който твърдеше, че е брат на Конлан, нежно докосна ръката му и после бързо я отдръпна.

— Болка — прошепна тя. — Страх за брат ти. Ярост и отмъщение... кой е Терминъс?...

Когато очите на мъжете се разшириха, отразявайки собствения ѝ шок, тя огледа останалата част от групата. Цветове, прекалено много цветове... болката, сблъсъка, тътена на тяхната ярост, пулсиращ в мозъка ѝ. Пулсиращ в сърцето ѝ. Пулсиращ в душата, ѝ.

Твърде много. Твърде много.
Твърде много твърде много твърде много...

Тя се усмихна с най-добрата си професионална усмивка от типа „Здравейте, аз съм вашият нов социален работник“ и склучи ръце.

— Беше ми достатъчно, благодаря — прошепна тя.

След това затвори очи и за втори път тази вечер — за втори път в живота си — изпадна в безсъзнание. Но го чу — братът на Конлан — докато пропадеше сред тъмните дълбини на тишината в мрака. Чу изненадата в гласа му.

— Тя прочете мислите ми, Аларик. Емоциите ми. И може би се ровеше в главата ми. Тя прочете мислите на всички ни.

Барабас повдигна глава и изсъска. Дракос вдигна поглед от картите на масата в спалнята му.

— Милорд? Какво има?

— Терминъс — изръмжа Барабас и запрати лампата, която стоеше на масата, на пода. — Мъртъв е.

— Но...

— Окончателно мъртъв. Връзката му с мен се прекъсна. Усещах силата и яростта му, както вампир-господар усеща всеки от кръвната си линия. — Това бе недвусмислено напомняне. Дракос не бе от кръвната линия на Барабас и той никога не му се доверяваше напълно.

— Нещо... нещо ново, Дракос. Изправени сме пред нещо ново и каквото и да е то... който и да е... има силата да управлява елементите.

Дракос обърна глава, за да погледне стоманената врата, изградена в стената на подземие.

— Анубиса ли е? Все още ли си убеден, че тя се стреми да се върне в Рагнарьок?

— Гибелта на боговете. Може би. Тя е дъщеря съпруга на Хаос. Към какво друго да се стреми? Тя се храни не с кръв, а с ужаса и отчаянието.

Както бих правил и аз, само ако можех, и все повече и повече докато годините минават.

Дракос прекъсна мислите на господаря си.

— Време ли е да се допитаме до свитъците?

Загледан в най-брилянтния си генерал, Барабас се замисли за момент. *Дали мие верен? Мога ли да му имам доверие? А дали има значение? Ако ми помогне да открия отговорите, от които се нуждая, после винаги може да го сполети някой нещастен случай.*

Барабас прекоси подземие.

— Мисля, че може би е време.

[1] Имуниен отговор на индивида, който започва 24 или 48 часа след като лицето е било изложено на действието на антигена или стресовия фактор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Нервните окончания на Конлан горяха, болката се разпростираше по цялото му тяло. Той се събуди с рев, сграбчвайки гърлото на фигурата пред себе си.

— Смърт за изменниците от Алголагния! — и видя изпълнените със състрадание очи на Аларик.

Отпусна здравата си хватка от гърлото на жреца и извърна поглед. Състраданието бе нещо, което никога не бе понасял — нито сега, нито когато и да било.

Той се нуждаеше... нуждаеше се от...

— Райли? — попита с дрезгав глас.

Процесът на лечение винаги изгаряше тялото, оставяйки гърлото възпалено и някак пресъхнало. Поглеждайки надолу към разпокъсаната си и окървавена риза и гладката, ненаранена кожа, където последно бе видял да го пронизва върха на меч, той знаеше, че се е наложила малко помощ от Аларик. Още един дълг за изплащане.

Аларик размени бърз поглед с Вен, който стоеше от другата страна на Конлан, и отново погледна към него.

— Тя е невредима — каза той.

Конлан бавно се надигна, за да седне в края на леглото, докато оглеждаше познатата стая, която разпозна като част от една от къщите на Вен, които използваше за безопасни скривалища. Не се беше променила много през годините, откакто не я бе виждал. Същите практични мебели. Същите филмови афиши по стените.

Двойка хищници му се зъбеха от плаката на Варан срещу Кобра^[1] на стената срещу леглото.

Конлан погледна от гигантските зверове към съветниците си и почти се изсмя. Би дал равни шансове на измислените герои срещу брат му или Аларик.

Като се замислеше, влечугите нямаха никакъв шанс.

— Да, тя е добре, физически — добави Вен неясно.

Конлан се изправи, олюлявайки се и застава срещу брат си.

— Какво имаш предвид с „да, физически“? Ранена ли е? Да не би някое от вампирските копелета да ѝ е повлиял с някакъв трик над съзнанието?

Той дишаше тежко от усилието да остане прав, но проклет да бъде, ако им позволише да разберат. Беше достатъчно гадно, че Аларик получаваше свободен достъп до съзнанието му при всяко лечение.

Вен поклати глава.

— Не, ако не броим момента, в който се хвърли пред крака на вампира, за да предпази дебелията ти глава. Или — хей, това е добро — моментът, в който скочи на гърба на кръвопиеца, който те намушка.

Кръвта на Конлан се отдръпна от лицето му и слабостта в коленете му се удвои.

— Тя се е изложила на опасност заради мен? Къде е? Трябва да я видя веднага. Трябва...

Аларик го прекъсна спокойно.

— Може би трябва да кажеш две думи на младия Денал, който вярва, въпреки че ни превъзхождаха числено — три към един...

— Да, и въпреки раната в главата му — намеси се Вен.

— Че е предал своя принц — продължи Аларик, а очите му сипеха зелен огън срещу Конлан. — Може би трябва да помислиш за доброто на хората си преди за това на един човек.

Конлан стисна юмруци и още по-необузdana ярост прониза вътрешностите. Той я потисна.

— Може би — подигра му се, — може би трябва да ми кажеш къде са всички те, за да мога да отида и сам да проверя как са.

Вен посочи с ръка към изхода на стаята и Конлан се насочи към него, като първоначално се препъна, а после събра сили, докато пристъпваше. Когато достигна вратата, спря и се обърна към Аларик. Спомни си своя дълг независимо че думите засядаха в гърлото му.

— Моите благодарности, че ме излекува. И може би, вместо да ме смърдяш, може да разбереш защо в ума ми няма нищо друго, освен тази човешка жена, с която току-що се запознах.

Вен се разсмя.

— Дявол да го вземе, Конлан, и аз мога да ти отговоря. Тя е убийствено секси...

Конлан се завъртя рязко, ръката му се вдигна против волята му и сграбчи ризата на Вен.

— По-добре спри до тук, братко — озъби му се той. — Сравняваш я с твоите курви на своя отговорност.

Вен подсвирна, очевидно невпечатлен, след това отдели пръстите на Конлан от ризата си.

— На моя отговорност, а? Щом те е докарала дотам, да използваш официален език към мен, големи братко, предполагам, че наистина е специална.

— Определено е специална. Бих казал също и опасна — каза тихо Аларик.

Конлан не му обърна внимание и тръгна към вратата, най-после прочистил ума си за достатъчно дълго, та да си спомни, че можеше да се свърже с ума на Райли. Но когато се опита, нищо не се получи. Кое то никак не допринесе за спокойствието му.

Вен го поведе по къс коридор към една от няколкото спални в къщата и бутна вратата, за да я отвори. Конлан можеше да види тялото, сгушено под юргана, неподвижно. Прониза го страх. Той сграбчи ръката на Вен в стоманена хватка, колкото да се спре да не хукне към нея, толкова и за подкрепа.

— Каза ми, че е невредима.

— Спокойно. Изглежда, че тя просто изключи, умствено. Претовари се или нещо подобно. И не е за чудене след това, което направи.

Вен му описа накратко детайлите от битката, включително и участието на Райли в нея. Конлан стоеше там и слушаше как една крехка жена бе изложила живота си на риск заради него и болка прободеше гърдите му. Точно в областта на сърцето, което мислеше, че е изгубил. Когато Вен стигна до момента, в който Райли се бе изправила пред Аларик, очите на Конлан заблестяха.

— Това трябва да е било като да му заврат риба меч в задника. „Обикновен човек“ се изправя срещу върховния жрец на Посейдон? По дяволите, тя е смела.

Тогава го побиха тръпки и го обхвана недоволство към самия него.

— Разбира се, аз трябваше да я защитя. И останалите от вас също.

Вен сложи ръка на рамото му.

— Успокой се, брат. Нямахме как да знаем, че вампирите покриват с отрова остриетата си напоследък. Тази рана от меч дори не би те забавила, ако не беше тя.

Отмествайки с усилие поглед от Райли, Конлан погледна брат си.

— А останалите от Седемте? Ранен ли е някой?

— Ела, ще ти покажа, докато Райли поспи малко. Основно порязвания и натъртвания, нищо, с което не биха се сдобили в една хубава игра на тлачтли^[2] — каза той.

Конлан почти се разсмя. Разчитай на Вен да сравни смъртоносна битка с древна атлантска игра с топка. Е, Ацтеките даваха в жертвоприношение загубилите, когато те я бяха играли, нали така?

Тръгнаха обратно по коридора към стаята, която Вен бе превърнал в зала за игри и гледане на телевизия.

— Денал го фраснаха доста сериозно в главата. За щастие, е почти толкова твърдоглав, колкото си и ти. Но има наистина тежък случай на „Аз провалих господаря си“. Може би ще поискаш да му кажеш две думи.

Конлан стисна челюст.

— Голямо момче съм. Не ме е грижа за мен. Но ти — всички вие — трябва да защитавате Райли заради мен.

Вен остана с отворена уста, след което я затвори рязко.

— Така. Ще ми се да узная как това маце те докара до подобно състояние за... колко?... няколко часа!

Конлан изпусна тежко дъх, докато завиваха край ъгъла.

— Да. Аз също бих искал да узная.

Шестимата воини, излегнали се в стаята, показаха различни степени на внимание, когато Конлан и Вен влязоха. Джъстис, с вечно присъстващия си меч, прибран в ножницата на гърба му, бе облегнат на далечната стена върху плаката на филма „Годзила“. Спря за момент да изучава гледката през единствения прозорец в стаята, отдаде подигравателно чест в посока на Конлан и се обърна да погледне отново навън.

Бастиян и Кристоф водеха битка на масата за хоккей в ъгъла. Чукчето, с което удряше шайбата, се губеше в огромната ръка на Бастиян. Те погледнаха към него, но не спряха да удрят жълтия диск напред-назад по масата.

Бренън изключи звука на телевизора и бавно стана от кушетката. Той се вгледа в Конлан, безстрастен, както винаги. Посейдон бе прокълнал воина заради дребно прегрешение, в което беше замесена дъщерята на римски сенатор, лишавайки го от емоциите му.

Само че може би липсата на емоции не беше проклетие, а благословия.

Конлан не бе напълно сигурен. Особено сега, когато умът му продължаваше да се опитва да достигне до Райли, която все още лежеше безучастно.

Алексий наведе глава, нова привичка. След това я вдигна предизвикателно и отърси косата от лицето си.

Ужасяващи белези уловиха блясъка на лампите, като светлината хвърляше сенки върху кривите грапавини по кожата му.

Конлан си спомни как Алексий със своите тъмносини очи и дълга, буйна коса в кафяво и златисто винаги бе принуден да разпъжда жените. Очите му се върнаха на белязаната лява страна на лицето на воина. Дали една жена би била отблъсната от нея, или привлечена от болката, витаеща в очите му?

Това не беше въпрос, който Конлан би помислил да зададе. Нито преди, нито сега, ако не беше усещането за Райли, закътано в ума му.

Конлан срещна погледа на Алексий.

— Никога не се срамувай от белезите, които получи, докато ме защитавахте от Анубиса и шайката ѝ от вампири пазачи, братко мой.

Алексий издаде звук, подобен на ръмжене, зародил се ниско в гърлото му.

— Белези, които получих, докато се провалях в опита си да ви защита, имате предвид, милорд. Както се провалихме да ви защитим и тази вечер.

Тих звук внезапно прекъсна разговора им и привлече вниманието на Конлан към далечния ъгъл на голямата стая, където видя Денал полуседнал, полуоблегнат върху облегалката на друга кушетка.

— Денал, излекуван ли си? — попита Конлан, и се запъти да поговори с най-младия от охраната си.

Денал се намръщи.

— Излекуван съм. Уморен, но излекуван. Освен сърцето ми, принце мой. Сърцето ми е неутешимо, че ви предадох — поставяйки

ръка на сърцето си, Денал погледна към Конлан. — Моля ви, вземете живота ми сега.

Конлан премига.

— Да направя какво?

Вен изсумтя, застанал точно вдясно зад Конлан.

— Чел е прекалено много стари свитъци. В допълнение това е първото му пътуване до сушата — той се наклони леко напред към младия мъж. — Пич, трябва да вкараш речника си в двадесет и първи век.

— Пич — заяде се воинът. — Както и да го формулираш, истината си остава същата. Аз бях най-близо до Конлан, когато онзи вампир го нападна. Аз трябваше да поема острието.

Конлан се пресегна и постави внимателно ръка на главата на Денал за момент.

— Но според разказа на Вен ти самият си се сражавал с три вампира, включително и онзи, който се опита да ме изкорми, не е ли така? И са те ударили с брадва по главата?

Денал сведе поглед, но кимна.

— Беше само тъпата страна на брадвата, милорд.

Бастиян се намеси, ниският му глас прозвуча като тътен.

— Аха, добре поне, че го удариха по главата. Там няма нищо важно, което да се повреди. Екстра сме.

Конлан усети как в него се надига смях от познатите закачки на Бастиян, но знаеше, че Денал е твърде сериозен, за да разбере, че неговият принц не се смее на него. Сподави веселието си и се обърна със сериозно лице към най-младия си воин.

— Благодари на Посейдон, че е било тъпата страна на брадвата, иначе главата ти щеше да е сцепена на две. И престани с тези „милорд“ и „принце“. Наричай ме Конлан.

Обърна се навреме, за да види как Джъстис изсумтява и завърта очи.

— Имаш ли да ми казваш нещо, Джъстис?

Воинът се отблъсна от стената, бавно като леопард, подготвящ се за нападение. Странно, че винаги бе напомнял на Конлан на животно от джунглата. Дори и със синята си коса.

— Конлан, принце, както и да те наричаме, фактите си остават същите — все още не си ни казал какво ти се е случило. Какво ти е

сторила Анубиса. — Джъстис плъзна поглед надолу по тялото на Конлан и после пак нагоре, а изражението му се делеше на косъм от смъртна обида. — Не знаем дали си не си бил... компрометиран. Нали?

Вен и Кристоф едновременно се засилиха към Джъстис.

— Ще ти скритам задника заради това, синьо момче — изръмжа Вен.

Кристоф не каза нищо, просто вдигна ръка намръщен. Блещукаща топка от енергия се бе сраснала с дланта му.

Конлан вдигна ръка, за да спре сблъсъка.

— Достатъчно! — заповяда той. — Оставете го намира. Има основание.

Гласът на Аларик прозвуча откъм вратата.

— Щеше да има основание, ако не бях аз този, който те излекува. И преди, и сега.

Аларик влезе величествено в стаята и спря в средата.

— Някой от вас съмнява ли се в силите на Посейдон?

Дори Джъстис не се осмели да богохулства. Едновременно и седемте глави се поклатиха отрицателно.

Нямаше съмнение тук.

Аларик се усмихна с онази своя ужасяваща усмивка — същата, която караше дори най-алчният атлантски лорд да плаща целия си десетък на храма на Посейдон.

— Така и трябва. Процесът на лечение не е просто физически. Аз прозирам истинските намерения и най-мрачните спомени на този, когото лекувам. — Погледът му се стрелна към Конлан. — Нашият принц не е покварен, въпреки, че всеки от вас би бил. По-силен е, отколкото дори самият той знае.

Конлан отмести поглед. Представата, че Аларик е споделил спомените му за мъченията и огъня не беше точно успокоителна.

Повредена стока.

Непоправимо деформиран.

Анубиса бе кралицата на лъжите и все пак може би имаше частица истина в това, което му беше повтаряла толкова много пъти.

Аларик продължи.

— Оставени на деликатните ласки на Анубиса, повечето от вас щяха да се пречупят. Конлан се върна при нас непокътнат. По-силен,

отколкото бе преди. Не поставяйте под въпрос властта му пред мен отново, лорд Джъстис.

Джъстис сведе глава. Или в знак на съгласие, или изчакваше да дойде по-подходящ момент, за да отпрати своето предизвикателство. Конлан реши да се тревожи за това друг път.

Аларик почти небрежно махна с ръка и енергийната топка, която все още светеше в ръката на Кристоф премигна и изгасна. Воинът дръпна ръка към устата си и изсъска.

— Не си играй със силата пред мен, малко момченце — каза му Аларик. — Отхвърляш ограниченията на Храма.

Кристоф, който вече не беше момче от над два века, пристъпи към Аларик. Негодуванието очертаваше всеки инч от опънатите изпъкнали мускули по врата и гърлото му.

— Силата на Посейдон не е достъпна само за тези от вас, които позволиха на Храма да ви отреже топките, жрецо. Способността да призоваваме водата и другите елементи е на разположение на тези от нас, които имат смелостта да я използват.

Очите на Аларик блеснаха толкова ярко, сякаш пронизващ зелен прожектор освети лицето на Кристоф.

— Не мисля, че искаш да водиш дискусия относно нечий топки с някого, който се е сблъскал с Ритуала на забвението и е оживял. В моя храм няма евнуси, малко момченце.

Кристоф не отстъпи.

— Е, ритуалът, с който те приемат като воин на Посейдон, също не е празничен пикник. Може би трябва да запомниш това, старче?

Конлан пристъпи между двамата, въпреки че Кристоф беше показал достатъчно разум да отстъпи назад.

— Достатъчно. Трябва да се съсредоточим върху Тризъбеца, както непрекъснато ми напомняш, Аларик. А не да разчистваме стари сметки — или да подхващаме нови — точно тук пред масата за хоккей. — Той се обърна към Кристоф. — И не всички елементи, Кристоф. Знаеш, че огънят е забранен за Воините на Посейдон — за всички атланти.

Бастиян удари хоккейната шайба и я вкара в целта с прецизно движение.

— М-да, никой не би бил толкова глупав, че да си играе с огъня, прин... ъ, Конлан. Ние сме добри момчета. Защо вие с Аларик не си

починете, така че утре сутрин да станем рано? Имаме да сритваме няколко микенски задника.

Аларик кимна.

— Признавам, че се нуждая от почивка, след като извърших две лечения. За да разсея тази отрова, ми бяха необходими повече усилия.

Конлан чак сега забеляза, че лицето на Аларик бе почти сиво и изруга под нос. Един владетел би трябвало да е осведомен за здравето и нуждите на всичките си подчинени. Дори и на най-силните.

Аха, не струвам като владетел. В това няма спор.

— Почини си — нареди той. — Аз ще съм с Райли. Вен, организирай смените за наблюдение. Можеш...

Вен завъртя очи.

— Зная какво да правя, Конлан. Това не ми е първият работен ден.

Конлан наклони глава и се върна към официалния тон, за да наблегне върху желанията си.

— Прехвърлям задачата на Отмъщението на краля. Всички вие — спомнете си ранното си обучение и защитете емоциите си. — Нямаше друг начин да го каже освен направо. — Райли е *акнаша*.

Чу ги как поемат дъх, видя очите на Аларик да се присвиват и зачака.

Бренън проговори за пръв път, откакто Конлан влезе в стаята.

— Това обяснява реакцията ѝ след битката. Ако се нуждае от някого, който да я пази, може би аз ще съм най-уместният избор, след като нямам емоции, с които да обърквам сетивата ѝ — каза той с тихия си глас.

— Поне веднъж да има полза от моето проклятие.

Конлан присви очи, търсейки знак за горчивина по лицето на воина, но там се четеше само търпеливото спокойствие, с което Бренън винаги гледаше на света. Кълбо гняв се зароди у него само при идеята Бренън — или който и да е друг мъж — да прекара някакво време с Райли.

Добре тогава. Трябва да се стегна, дявол го взел.

— Благодаря ти, Бренън. Ще обсъдим плановете си на сутринта, но оценявам предложението ти — каза той, свеждайки глава към безчувствения си воин.

После се обърна към Вен.

— Нуждая се от малко почивка, за да завърши лечението. Дай ми време до зазоряване, освен ако няма нови проблеми.

След като погледна за последно с присвити очи Джъстис, Конлан напусна стаята. Запъти се към Райли, която излъчваше сигнали, че съзнанието ѝ се пробужда.

Докато вървеше надолу по коридора, чу Бастиян.

— Вен, каква е работата с тази Райли? Емоционален емпат след толкова много хиляди години? Какво, по дяволите, става?

Конлан тръсна глава, когато почти магнетичен импулс го притегли към стаята ѝ. *Ще ми се да знаех.*

[1] „Komodo vs. Cobra“ — американски филм от 2005 г. със сценарист Бил Монро. — Б.пр. ↑

[2] тлachtli — игра на ацтеките, която е комбинация от баскетбол и футбол — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Аларик изчака, докато не чу стъпките на Конлан да стигат до стаята на Райли, и се обърна към Седемте.

— Трябва да обсъдим тази жена — тази потенциална *акнаша* — и какво ще правим с нея.

Вен се облегна на добре заредената библиотека.

— Планираш да проведеш тази дискусия зад гърба на брат ми?

Гласът му бе спокоен. Но изражението в очите му не.

— Движиш се опасно близо до предателството, мой човек.

— Той може да не е много благоразумен в момента — отвърна Аларик. — Не действа съвсем рационално, що се отнася до нея. Някой от вас забеляза ли, че не постави под въпрос присъствието на онези вампири?

Джъстис се извърна от прозореца и хвърли язвителен поглед на Аларик.

— Въпреки това по някаква причина, когато аз го споменах, ти ми се нахвърли.

Аларик поклати глава пренебрежително.

— Тук не става въпрос дали Аноубиса го е компрометирала, или не. Казах ви, че не е и стоя зад думите си. Обаче действията му, що се отнася до тази жена човек, не са изцяло логични.

От гърлото на Алексей се откъсна звук, подобен на ръмжене.

— Ти, от всички хора, ще му откажеш нещо, което отвлеча вниманието му от кошмарите му? От изтезанията, които без съмнение го преследват и денем и нощем?

Аларик се замисли дали Алексей говореше за изтезанията на Конлан, или за своите. Питаше се дали самият Алексей е наясно. Но отхвърли въпроса като неуместен.

— Не му отказвам нищо, особено не и средство за възкачването му като крал. Обаче с всеки час, през който Райзън държи Тризъбеца, Конлан е все по-близо до загубата на трона на Атлантида.

Бастиян тръшна чукчето от играта върху масата, стисна длани в юмруци и огромните мускули по ръцете му изпъкнаха.

— Ще бръкна в гърлото на Райзън и ще извадя бъбреците му. Ще отсека топките му и ще ги използвам за обеци. Лично ще превърна всеки воин от рода Микена в евнух.

Вен извади един от кинжалите си от ножницата му и разгледа внимателно острието.

— Сигурен съм, че ще получиш малко помощ за това, приятелю. И като говорим за вампири, за какво, по дяволите, беше това? Попадали сме на достатъчно от тях по време на патрулиранията си, но винаги сме се старали да не оставяме свидетели. Защо изведнъж ни нападат група кръвопийци? — Той спря, кръвта се отдръпна от лицето му, чертите му се стегнаха, а устните му побеляха — Анубиса. Най-накрая е развалила проклятието, което ѝ пречеше да каже на вампирите за нас, нали?

Вен блъсна кинжала си обратно в ножницата.

— Обречени сме.

Бренън, невъзмутим, както винаги, стоеше напълно неподвижен.

— Но дали вампирите бяха тръгнали за нас, или жената е целта? Терминъс беше този, който водеше глутницата. Той е един от най-доверените генерали и на Барабас. Каква полза би имал той от Райли? Дали разпознава силите ѝ на емпат? — Той събра ръце пред себе си и прибра върховете на пръстите си. — Преследваме Барабас повече от две хиляди години без успех, а хората го избраха в правителството си. Сенатор Барнс. Трябва да признаете, че иронията е възхитителна.

Джъстис заби юмрук в гърба на кушетката.

— Имаш извратено разбиране за възхитително, боецо. За мен всичко това означава, че е по-забележим тези дни. Така по-лесно ще го намеря, ще го хвана и ще отсека грозната физиономия от грозното му прокълнато тяло.

Бренън помръдна глава съвсем леко и прикова погледа си в Аларик, пренебрегвайки Джъстис напълно.

— Независимо от това въпросът остава, Аларик. Все още ли не ти достига енергия, за да потърсиш Тризбеца?

Аларик затвори очи и пусна сетивата си в търсене сред тъмнината на нощта. Но енергията, която се бе наложило да използва, за да премахне отровата от кръвта на Конлан, бе изчерпала силите му.

Не усети нищо — нито дори незначителен резонанс от Тризъбеца. А загубата бе като кървяща рана в душата му.

Моят дълг. Мое задължение е като върховен жрец да пазя Тризъбеца на Бога на морето. Моят провал.

Той отвори очи, усещайки тежестта на погледите на всички върху себе си.

— Трябва да си почина. Не мога да почувствам нищо от силите на Тризъбеца. Райзън и воините му със сигурност са се скрили от мен, но би трябвало да мога да усетя местоположението на Тризъбеца, когато се възстановя от лечението.

Докато все още обмисляше, Аларик поклати глава.

— Нямам идея какво да мисля за това нападение. Но знайте едно: ако Райзън се е съюзил по някакъв начин с неживите, отмъщението на Посейдон ще бъде по-ожесточено от всякога.

От кушетката, където лежеше на една страна, Денал се засмя горчиво и удари юмрук в крака си.

— Вампири, Райзън. Човек, който показва повече кураж от мен. Аз съм напълно безполезен. Първо се провалих да защита своя принц, а след това оставих жреца ни да хаби енергията си, за да излекува безполезната ми глава.

Джъстис се наведе напред и плесна Денал по вече излекуваната му глава.

— Да. Добра работа на първата ти мисия, младши.

Денал скочи от кушетката към Джъстис, но на Аларик му беше писнало и от двамата. Почти нехайно, той махна с ръка, вследствие на което Денал остана да виси замръзнал във въздуха наскоро скока си. Джъстис подсвирна, но отстъпи от Денал.

— Готин номер, човече. Можеш ли да ме научиш как да правя това?

Пред погледа на Аларик стаята заблестя в изумруденозелено и той разбра, че пределите на самоконтрола му най-накрая бяха преминати.

Бренън пристъпи напред.

— Силата на Бога на моретата блести силно от очите ти в предупреждение, върховни жрецо. Може би ще позволиш да се намеся и да те придружа до стаята ти?

Кристоф се ухили.

— Да, охлади страстите, пич. Не ни излизай с това за силата на боговете.

Липсата на каквито и да било емоции от Бренън, комбинирана с неуважението на Кристоф, възвърнаха част от спокойствието на Аларик. Зеленото сияние изчезна от погледа му. Той се взря във всеки от воините и всеки от тях му се поклони.

Всички освен Вен, който просто му се усмихна криво.

— Да, да, ти си големият, лош... ти си жестокият Торбалан. Но все още не сме измислили какво ще правим относно тази жена. Плюс това Барабас ще се вбеси сериозно, щом разбере, че сме нарязали на парчета генерала му.

Аларик освободи Денал, който тупна на пода.

— Ще заведем жената в Атлантида, в Храма. Ще я изследваме и ще открием дали наистина е *акнаша*. Освен това ще проучим древните свитъци за споменаване на сливането на душите — отвърна Аларик, внезапно докоснат от ледените пръсти на страха.

— За какво? — попита Бастиан и веждите му се събраха.

Аларик ги изучаваше, докато обмисляше колко да им разкрие. Ако Конлан бе открил своята сродна душа — последната описана бе преди повече от десет хиляди години — при това у човек, традициите на Атлантида щяха да бъдат разтърсени до самите им основи. Всичко щеше да се промени.

Всичко.

Отблъсна предчувствието и изправи рамене.

— Не е нещо, за което да се притесняваме в този критичен момент. Колкото до вампирите, ще продължим да се борим срещу тях, както го правим от хилядолетия — направи пауза и бавно поклати глава. — А жената? Ако представлява някаква заплаха за Конлан, ще я убием.

* * *

Райли се събуди от неспокоен сън, в който мъж със сурово лице и светещи очи се опита да я убие. Завъртя се, за да погледне часовника си и да види колко дълго бе успяла да поспи този път. Само че часовникът ѝ не беше на нощното ѝ шкафче.

Като се замисли, това не бе нейното нощно шкафче.

Изправи се рязко, внезапно напълно разбудена и се забори със завивката, която я приковаваше към леглото. Не е нейната завивка. Не е нейното легло.

Къде, по дяволите, се намирам?

Когато вратата започна да се отваря, тя извика леко и се претърколи от леглото заедно със завивката и веднага вдигна глава, за да погледне над леглото натрапника.

— Това си ти — ахна тя, когато Конлан изпълни рамката на вратата. Всеки мускулест инч от него стоеше там само по панталон и разкопчана риза. Тя не можа да се сдържи и го зяпна. Мъжът бе само мускули от ужасния на вид белег върху гърлото му до гърдите му, по цялата дължина на изсечения му корем и по-надолу до...

Тя рязко вдигна поглед обратно към лицето му, бузите ѝ горяха и се опита да прозвучи малко по-нахакано, сякаш казваше „Не те изпивах с очи.“

— Тази работа със следенето трябва да престане.

Той повдигна устни в полуусмивка, а после лицето му отново придоби сериозно изражение.

— Тук съм, за да поднеса своята благодарност, милейди.

Напълно наясно колко абсурдно изглежда седяща на пода, омотана в завивката, Райли се опита да прояви достойнство.

— Каква е тази реч, като от времето на Камелот? В един момент звучиш нормално, а в следващия — сякаш си сър Ланселот или нещо подобно.

Тя отметна косата от лицето си, чудейки се колко зле изглежда. Не че сега му беше времето да се държи суетно, но се чувстваше малко несигурна пред Адонис или който, по дяволите, и да беше той.

Той се засмя леко и звукът спря препускащите ѝ мисли — прокрадна се в нея, запълни всички празни кътчета. Нямаше никакъв смисъл — нищо от това нямаше смисъл. Как така някой, с когото току-що се бе запознала, ѝ пасваше като парче от пъзел? Тя никога не бе вярвала в любовта от пръв поглед или в съдбата, или общо взето във всичко, което имаше нещо общо с романтиката. Виждаше резултатите от така наречената любов всеки ден в работата си. Виждаше и се опитваше да събере парчетата. Беше достатъчно, за да тласне и Купидон към бутилката с джин.

Но имаше нещо в този мъж...

— Права си — каза той, докато влизаше навътре в стаята и затваряше вратата зад себе си. — Понякога забравяме съвременната реч, която сме научили през годините. Поради ред причини се връщаме към официалностите, както изисква протоколът. — Той сведе глава. — Въпреки това поднасям извиненията си. Ти заслужаваш много повече, отколкото мога да изразя с думи.

Тя можеше да почувства буйния приток от емоции, идващи от него, сякаш се бе отворила врата и чувствата му се изливаха оттам. Разкаяние. Скръб. Непреодолима, пареща болка.

Тя вдигна ръка към главата си, очаквайки нова вълна от емоции да прогърмят в главата ѝ всеки момент, но, слава богу, чувствата на всички останали сякаш бяха заглушени, смекчени. Умът ѝ бе сякаш пълен с памук, изключен. В самозащита?

Защо не можеше да си спомни какво се бе случило? Беше видяла Конлан през прозореца и след това...

— Къде съм? Защо в главата ми е пълна мъгла? Защо ти си... о, по дяволите, ще се обърнеш ли само за момент?

Той повдигна едната от великолепните си, тъмни вежди, после кимна и се подчини.

— Намираш се на сигурно място. Главата ти без съмнение се възстановява от потока емоции, който те е залял по-рано — отговори Конлан. — Помолих войните си да скрият емоциите си от теб. Трябваше да осъзная, че ще е болезнено за теб да си изложена на толкова много от нас наведнъж. Съжалявам за това.

Тя се пребори със завивката, измъкна се от нея и застана права.

— Не е нужно непрекъснато да се извиняваш, Конлан. Просто ми кажи какво става, по дяволите. — *Много по-малко смущаващо е да се изправя насреща му очи в очи, отколкото да наблюдавам от пода всичките почти два метра от него.* — Добре, Конлан, вече можеш да се обърнеш. И наистина бих искала някои отговори. Първо, ти... — по средата на изречението мъглата в ума ѝ се вдигна и спомените ѝ се завърнаха напълно.

Битката. Мечът. Конлан, който падаше... и лежеше толкова неподвижно.

Очите ѝ се разшириха и тя започна да върви, а след това се затича покрай леглото към него.

— О, по дяволите! Ти... ти беше мъртъв! Или почти мъртъв! Защо си на крака? Трябва да си в болница! — Райли го достигна и сграбчи краищата на ризата му, издърпвайки ги, за да види ужасната рана от меч, която беше... трябваше да е... Не беше там.

— Няма я — каза тя бавно. — Как е възможно?

Почти зашеметена, постави дланта си над сърцето му и зачака. Тогава го почувства. Туптенето на сърцето му.

Мускулите на гърдите му се стегнаха под ръката ѝ, тя погледна нагоре към стегнатата му челюст и отдръпна дланта си.

— Не си вампир, защото имаш пулс — каза Райли. — Шейпшифтър ли си? В какъв звяр ще се преобразиш?

Отстъпвайки, тя се огледа за прозорец, друга врата или може би звероукротител.

За каквато и да било помощ. Той се разсмя отново.

— Няма да се превърна в звяр, безстрашна. Аз съм различен от всичко, което познаваш.

— На мен ли го казваш — измърмори тя.

Внезапно, изненадващо той коленичи пред нея.

Дори така главата му достигаше до гърдите ѝ, напомняйки ѝ отново за ръста и силата му. Не беше точно от типа непознати, с които би искал да си сам в някоя стая.

Само че... само че тя беше влизала в ума му. И от това, което беше почувствала от емоциите му, нямаше нищо друго, освен почтеност. Тя не беше сигурна откъде знаеше това, но беше така.

Той я погледна, а черните му очи бяха сериозни. Беше най-красивият мъж, когото някога бе виждала... по-красив, отколкото някога си бе представяла, че може да бъде един мъж. Може би наистина сънуваше.

Мъничкият синьо-зелен пламък, който си мислеше, че си е въобразила по-рано, проблесна в центъра на зениците му.

— Дал съм клетва да защитавам целия човешки род и — като изключим един кратък период от време — изпълнявам тази роля от векове. И все пак тази вечер, в един момент ти показва повече кураж и смелост, отколкото някога съм видял.

Тя започна да говори, но той я спря, вземайки ръцете ѝ в своите.

— Имаш моята признателност и ще бъдеш под моята защита от днес, докато вълните повече не докосват брега.

Думите носеха усещането за обещание... усещането за клетва.

Внезапно на Райли ѝ стана трудно да си спомни някаква причина защо не трябваше да иска да чува обещания и клетви от този мъж. Като изключим... като изключим... нещо, което бе казал...

— Човешкият род? Е, беше съвсем ясно там навън, че не си човек, какво беше това с топките от изпепеляваща вампирите енергия. Така че какво, по дяволите, си ти? — попита тя, излизайки от трансa, в който я бяха потопили думите му, и отстъпи назад.

Конлан се усмихна и се изправи грациозно на крака.

— Не съм от никой от деветте кръга на ада — каза той. — Аз съм Конлан от Атлантида.

Райли избухна в смях.

— О, да бе. Разбира се, че си. А аз съм Алиса от страната на чудесата.

Тя поклати глава. Старата Алиса имаше право. *Странно, колко странно.*

ГЛАВА 13

Конлан сложи ръце зад гърба си и ги стисна една в друга. Не можеше да ѝ позволи да разбере колко самоконтрол му костваше да стои в тази стая заедно с нея. Сами.

С огромно легло, заемащо по-голямата част от пода. Всяка частица от тялото му се напегна при мисълта да я обгърне отново в завивката.

Да я обгърне с ръце.

Какво, по дяволите, му ставаше? Беше по-зле от похотлив новобранец, току-що приключил с обучението си. Никога не беше реагирал така на жена. Която и да било жена. Особено на човек. Нито дори на такава, която изглежда зачервена и сънена, точно както би изглеждала на сутринта след вечер на удоволствия в неговите прегръдки.

Съсредоточи се.

Мислите му прескочиха към девицата от Атлантида, която бе избрана за него.

Жената, която никога не бе срещал... която никога не бе срещала него.

Още една архаична атлантска политика, студена и безчувствена.

За разлика от жената, която стоеше пред него, топла и жива.

— Даже гореща — промърмори той.

Райли спря да се отдръпва от него, едва когато се сблъска с леглото. Погледът му бе привлечен надолу към краката ѝ. Километрично дългите ѝ крака.

Безкрайни крака обвити в плътно прилепнал, избелял деним.

Той искаше краката ѝ да са обвити около кръста му.

Гърдите ѝ го изкушаваха дори под огромната риза, бяха достатъчно пълни, така че можеше да ги види как се притискат към плата, когато помръднеше по определен начин. Беше ги почувствал срещу своите на плажа. Талията ѝ беше изваяна съвършено. Пасваше точно на ръцете му.

Тя бе пищна и чувствена. Не беше жена с фигура, подобна на клечка, както бе модерно през настоящото десетилетие. Можеше да я държи под себе си, да нахлуе в нея, без да го е страх, че ще я счупи, можеше да изпълни ръцете му с извивките си...

— Атлантида. Добре — каза тя отново, като го измъкна от фантазиите му и може би дори му попречи да свърши точно там, в панталоните си.

Той изруга под нос на древен атлантски.

— И спри с това веднага — продължи тя, а бузите ѝ отново станаха розови. Толкова розови, колкото бяха, когато гледаше към гърдите му. Само при мисълта за това в него се разби нова гореща вълна и той пристъпи към нея.

— Да спра с кое? — направи още една стъпка.

Гласът ѝ бе задъхан, дрезгав.

— Спри да зяпаш краката ми. Спри да ме гледаш, сякаш съм в менюто. Спри да се приближаваш. Спри да бъдеш толкова... толкова... толкова напорист.

— Напорист? — още една стъпка.

Тя вдигна ръце, сякаш за да го отблъсне, макар той да беше на поне пет стъпки от нея.

— И престани да повтаряш всичко, което казвам — продължи тя и тропна с крак.

Това го накара да се усмихне. Толкова пламенна! Нищо чудно, че не можеше да я изгони от мислите си. Беше загазил. Но не го интересуваше.

— Ако обещаю да спра да повтарям думите ти, може ли да направя още една стъпка? — попита той, изпивайки я с очи.

На златното сияние от лампите до леглото косата ѝ проблясваше като кехлибар под светлината на огън от камина. Като огряния от слънчевата светлина купол на храма на Посейдон. А очите ѝ бяха сини като повърхността на океана по здрач.

Проклятие, изведнъж се превърна в поет. Губеше разсъдъка си.

Може би да се приближи с една стъпка по-близо, не бе толкова добра идея. Той спря.

Тя поклати глава, после кимна.

— Не мисля... да, не, ах! Защо ми е толкова трудно да мисля, когато си наблизко.

Конлан кръстоса ръце на гърдите си, здравият разум изведнъж започна да се завръща.

— Това е добър въпрос — каза той, присвивайки очи — Защо ти имаш такова въздействие върху мен? Какво си ти? Как така имаш достъп до мисловните пътеки на атлантите и още повече, как можеш да усещаш емоциите ни? Как е възможно аз да усещам твоите? Да не би да си оръжие, изпратено да тества защитните ми способности.

— Оръжие, да бе, идиот такъв. Не съм оръжие, аз съм социален работник — пристъпвайки встрани, Райли започна да заобикаля леглото. — И виждам, че пак се върнахме на темата за Атлантида. Ти си от изгубения континент. Плод на въображението на Платон, който се предполага, че е изчезнал внезапно преди повече от единадесет хиляди години. Тази Атлантида?

Той отпусна ръце и направи още една крачка към нея. Не можеше да се спре.

Не искаше да се спре.

— Платон бе наказан заради приказливостта си в диалозите си „Критий“ и „Тимей“. Солон не постъпи разумно, като сподели с Платон тайните, които бе научил от онзи египетски жрец. Но нашите потомци знаят как да пазят тайните на Атлантида.

Още една стъпка. Възбуждащото ѝ ухание достигна до него. Свежо. Като от цветя, с нотка на зеленина. Океанска папрат, може би.

Той вдиша дълбоко, наясно че може да я открие дори само по уханието ѝ от този момент нататък. Обожаваше аромата ѝ в ноздрите си.

Искаше да усети вкуса ѝ в устата си. Ръцете буквално го сърбяха да почувства кожата ѝ.

Тя го гледаше. О, вярно. Нещо за континенти.

— Не е точно изгубен континент. Ние винаги сме знаели къде се намираме — каза той. — Просто създадохме щит, който да скрие Седемте острова от вашите технологии. — Усмихна се. — Когато изобретихте подводниците, почти ни създадохте проблеми за малко.

Тя видимо заотстъпва назад, докато не се върна от другата страна на леглото.

— Добре, покажи ми хрилете си.

Хванат напълно неподготвен, Конлан я зяпна за момент, след това отметна глава назад и избухна в смях.

Райли го изглежда така, сякаш бе умопобъркан.

Разбира се, това не беше много далеч от истината. Той вероятно бе ненормален.

Докато се опитваше да си поеме дъх, той поклати глава.

— Благодаря ти за това, *акнаша*. Имах нужда да се посмея след случилото се тази вечер — усмивката му изчезна. — Всъщност, след изминалите седем години. — Вземайки решение, Конлан се отдръпна от нея и седна на стола в ъгъла на стаята. — Ако седя тук, далеч от теб, ще се почувстваш ли достатъчно в безопасност, за да чуеш какво имам да кажа?

Трепереща, с вид, като че би могла да изхвъркне от стаята, Райли стоя неподвижно в продължение на няколко секунди и го наблюдава. Накрая изглежда тя стигна до някакво решение. Кимна и седна на леглото, кръстосвайки крака.

— Да, ще те изслушам. Най-странното е, че аз вече се чувствам в безопасност с теб. Или може би не е странно, имайки предвид какво се случи на плажа по-рано.

Конлан искаше между тях да има само истина.

— Ти беше в ума ми, Райли. Искаш или не, сега ти ме познаваш много по-добре от останалите. Може би по-добре от всеки, с изключение на нашия лечител.

Тя се взря в него, поколеба се, след което кимна.

— Досега би трябвало да си осъзнала, че аз също бях в твоя ум — каза той, почти страхувайки се да го признае. — Виждал съм добротата и готовността ти да се жертваш. Аз те познавам.

Освен ако нечестието ѝ не бе скрито зад някакъв трик на съзнанието ѝ, подигра му се умът му. Кой знаеше на какво бе способен един истински емпат?

Райли скочи от леглото и започна да крачи напред-назад пред него.

— Нищо не знаеш — каза тя горчиво. — Доброта? Да бе, аз съм просто човек, който се старее да върши работата си възможно най-добре. И обикновено се проваля напълно.

Тя спря пред него, толкова близо, че можеше да се протегне и да я докосне. Наложил се да стисне с ръце облегалките на стола, за да се спре.

Да се спре да я докосне. Проклятие, искаше да я докосне.

— Разкажи ми — каза вместо това.

— Да бе. Ти си от митичната Атлантида и искаш да чуеш за един ден от живота на социален работник?

— Разкажи ми — повтори той, отваряйки съзнанието си за нея, за да почувства тя, че говори истината. Да усети, че иска да знае всичко за нея.

На лицето ѝ се появи учудено изражение.

— Наистина искаш да знаеш, нали?

— Така е.

Тя направи пауза за момент, а след това се отпусна на килима близо до него и почти в транс разказа събитията от деня си. Докато обясняваше историята на момичето с пистолета, Конлан трябваше да се бори с всяка частица от самоконтрола си, за да ѝ попречи да види гнева му. Искаше да убива. Искаше да разкъсва, съдира, да забие юмрук в стената.

Не направи нито едно от тези неща, а стоеше с маска на спокойствие върху лицето, като отчаяно се опитваше да призове обучението си, обективността си. Как беше възможно тази жена да му влияе толкова много?

Той се вгледа в нея, седяща на пода пред него, а по лицето ѝ се четеше мъка, докато му разказваше за децата, които се е опитала да спаси с всички сили. За деца, които вече имаха собствени деца. Безнадеждната борба срещу мизерията и обществото, което няма време за безпомощните.

Докато тя говореше, а той усещаше емоциите, скрити зад думите ѝ, въпросът в ума му се промени.

Нима беше възможно тази жена да *не* му влияе толкова много?

Думите ѝ заглъхнаха.

— И точно тогава ти се появи и предполагам знаеш останалото. Може би сега ще ми кажеш кой и какво точно си ти, и защо ме последва до къщата ми? — Тя се огледа наоколо, премигвайки, изстаята, след което се изправи на крака отново бдителна. — И докато сме на въпроса, би могъл да ме уведомиш къде, по дяволите, се намирам.

Той се изправи, бавно, за да не я изплаши.

— Ти ме караш да бъда по-смирен, Райли. Трябва да отвърна на честността ти със същата монета. Аз съм най-висшият сред Воините

на Посейдон, заклели се да защитават човешкия род.

Той хвана краищата на ризата си и ги дръпна настрани, за да покаже знака на Посейдон, който носеше. Високо върху дясната страна на гърдите му, където самият Бог на моретата бе прогорил символа на Воините на Посейдон върху плътта на Конлан.

Кръгът, символизиращ всички хора по света, беше пресечен от пирамидата на познанието, предадено им от древните народи. Силуетът на тризбеца на Посейдон разполовяваше и двете.

— Този знак, който нося, е като свидетелство за клетвата ми. И все пак от това, което разбрах измежду думите на твоя разказ, тази вечер ти заслужаващ да го носиш повече, отколкото аз.

Тя вдигна ръка, сякаш да проследи символа с пръсти. След което я отдръпна назад и се ухили.

— Пак започна да говориш официално — каза тя. — Някак си това ми напомня за майка ми, която ми се кара, когато съм загазила. Райли Елизабет Доусън означаваше, че съм загазила здраво.

— Райли Елизабет — повтори той, вкусвайки звука от думите. — Отива ти. Силни и женствени и двете.

Някак неусетно, той се приближи до нея.

Топлината, излъчваща се от нея, съблазня в извивките на тялото ѝ, в линията на шията ѝ, го претеглиха. Тя погледна към него, а пламъчетата на тревога в очите ѝ се смениха с разбиране.

Той все още можеше да я усети в себе си. Мислите ѝ, чувствата ѝ.

Искаше да усети себе си в нея.

Конлан повдигна ръце към нейните, придърпвайки я напред. Бавно. Внимателно. Давайки ѝ възможност да го отблъсне. Молейки се да не го направи.

Пристъпи напред, за да я срещне по средата. Опиянен от аромата ѝ. С желанието да зарови лицето си в копринената коса, която беше разбъркана около раменете ѝ.

С желанието да зарови тялото си в топлината ѝ.

В името на Посейдон, нуждаеше се да я докосне отново. Нуждаеше се да я целуне отново.

— Райли — изстена той. — Моля те.

Тя знаеше точно какво има предвид. Той можеше да го види, докато разбирането в очите ѝ се смени с очакване. С нетърпение.

Тя повдигна лицето си и нежно докосна устни до неговите. И той бе изгубен.

Изгубен в усещането, в цветовете, искрящи в ума ѝ — в неговия ум — в техните умове. Изгубен в чувството за нейната мекота, притисната срещу неговата твърдост. Целувката се задълбочи. Той я задълбочи. Плъзна езика си в топлината ѝ, в нейната сладка, приветстваща уста и колената му почти се подкосиха, когато тя уви ръце около врата му и го придърпа още по-близо до себе си.

Топлина, цветове и прииждаща нужда. Хванат във водовъртеж, циклон, всеобхващаща, стремителна океанска буря от желание, той пристегна ръцете си около нея и я повдигна, докато краката ѝ не се отлепиха от пода. Гърдите ѝ се триеха в голата му гръд. Той изстена гърлено, в нейното гърло, в пространството останало между устните им.

Тя вдигна крака и ги обви около бедрата му, размърдвайки се, за да се намести по-добре върху тялото му и топлината между краката ѝ изведнъж се озова точно срещу члена му. Невъзможно, но той се втвърди дори повече, сигурен, че ще разцепи панталоните си... ще разкъса ризата ѝ... ще смъкне дънките ѝ. И ще разбере дали цветовете в главата му ще станат толкова ярки, че да избухнат в хиляди звезди, когато нахлуе в нея.

Страстта, погълнала сетивата му, се изстреля в него с гръм.

Или не, по дяволите. Това беше вратата, която се отвори с трясък.

Конлан се завъртя, за да посрещне заплахата, изръмжа и едновременно с това бутна Райли на земята и зад себе си.

Моя. Трябва да я защита. Моя!

Вен стоеше на вратата с отворена уста, за втори път тази нощ.

— Ъ-ъ, да. Добре. А-а-а, съжалявам, че ви прекъсвам, но Аларик смята, че се нуждаеш от почивка, а ти, ами, ти излъчваш сексуални вибрации, които са толкова поразяващо силни, че карат всеки мъж в къщата да се надъ... а-а-а, да се чувства неудобно.

Зад него Райли издаде приглушен звук. Конлан усети вълните от смущение, пулсиращи от нея. Той се опита да възвърне разума си, като си пое дълбоко дъх.

Вен. Моят брат. Не е заплахата.

— Аз... точно така. Почивка — пое още една стабилна, дълбока глътка въздух. Аларик. Тризъбецът. — Той успя ли да открие

местоположението на Тризъбеца?

Вен поклати глава, а веселието беше щамповано на лицето му.

— Не, има нужда да се възстанови от лечението. Но използва няколко неласкателни думи, за да опише как вие, ъ-ъ-ъ, пречите на почивката му.

Конлан можеше да си представи как брат му редактираше думите на Аларик. Ако Райли излъчваше това горещо сексуално желание към всеки воин в къщата... и към жреца, който бе дал обет за въздържание... е, по дяволите. По дяволите.

— Взех си бележка — каза той, все още дишайки тежко. — Райли също се нуждае от почивка.

Изчака брат му да схване намека и да си тръгне, но Вен не си падаше особено по тактичността.

— Няма ли да ни представиш, братко? — Вен стоеше там, без да помръдне и му се хилеше като идиот.

Конлан отвори уста, за да го смъмри, но Райли го изненада, като пристъпи иззад гърба му.

— Виж, Тарзан, може и да съм смутена, но не е като да трябва да ме защитаваш от собствения си брат, нали?

Тя тръгна към Вен, който избухна в смях при споменаването на „Тарзан“. Стигна до него, с изправени рамене, сякаш опитвайки се да изглежда равнодушна.

— Аз съм Райли.

Когато тя подаде ръка на брат му, Конлан неволно направи крачка напред и ниско в гърлото му се зароди ръмжене, преди да успее да се спре.

Той рязко вдигна глава и се вгледа във Вен, шокиран от собствената си реакция. От вида на изражението му стана ясно, че е шокирал и брат си.

Конлан заби пръсти в бедрата си, борейки се за контрол. Какво му ставаше?

С предпазливо изражение Вен отмести поглед от Конлан, пое ръката на Райли и нежно я разтърси.

— Можеш да ме наричаш Вен — след това направи нещо, което изненада Конлан дяволски много. Той се поклони ниско, извади кинжалите си от ножниците им с плавно движение и ги кръстоса върху

гърдите си. — Моите услуги и чест са на ваше разположение, лейди Съншайн, заради това че защитихте моя брат и принц.

Райли рязко обърна глава и се взря в Конлан с ужас в очите.

— Принц? Той принц ли каза?

Вен се изправи.

— Упс. Мислех, че си й казал, Конлан, след като ще я водим вкъщи, за да я изучаваме.

Блясъкът от емоциите на Райли се изостри, а след това изчезна внезапно от главата на Конлан. Тя сви ръце в юмруци върху бедрата си.

— Принц? — повтори тя, с глас, който ставаше опасно тих. — Кого ще водите вкъщи в Атлантида? И какво точно ще изучавате?

Устните на Вен потрепнаха, докато той очевидно се опитваше да не се разсмее. Конлан мрачно се закле да го накара да си плати, много и съвсем сериозно. Отмъщението на краля не беше толкова недосегаемо, че брат му да не може да му скрита задника, дори сега.

— Упс, отново — повтори Вен. — До после, пич. Виждам, че двамата имате да си говорите за някои неща.

Докато Вен се изнизваше от стаята и затваряше вратата зад себе си, Конлан въздъхна с искрено съжаление.

— Някакъв шанс да се върнем към целувките? — попита той, опитвайки се да придобие възможно най-невинно изражение.

Тя присви очи.

— Започвай. Да говориш.

Той въздъхна отново.

— Да. И аз така си помислих.

ГЛАВА 14

Райли пак заобиколи леглото, тъй като имаше нужда да остави малко разстояние между себе си и Конлан. Или трябваше да каже принц Конлан.

Принц Конлан. Свещена кралска особа от Атлантида. В какво се беше забъркала този път? И защо той трябваше да ухае толкова хубаво? На подправки и океан и на истински, стопроцентов мъж? С това прекрасно ухание, невероятно тяло и чувствен глас трябваше да се досети, че е прекалено хубаво, за да е човек. Дявол да го вземе, последната ѝ среща беше с адвокат, който имаше повече мозък, отколкото мускули.

Не че мислеше, че Конлан няма мозък. Тя бе в ума му и беше съзряла невероятна интелигентност. Повечето от нещата, които казваше, показваха логика и аналитични способности. Но когато я докоснеше, ами, логиката изхвърчаше през прозореца. От прозорците и на двамата, ако трябваше да разшири метафората извън пределите ѝ.

— След десетилетие съжителство с шейпшифтьри и вампири, които общо взето излязоха от митовите и легендите и се вляха в улиците — дявол го взел, дори в Конгреса — идеята за Атлантида не е толкова трудна за вярване, колкото би трябвало да бъде — призна тя. — Плюс това го има и онзи готин номер, който направи с водата. Има смисъл един атлантидец да притежава власт над водата, нали?

Той се усмихна с онази бавна, опасна усмивка и тя продължи побързо, преди да се е разсеяла.

— Е, говорите ли с рибите? И каква е работата с хрилете? Имате ли? Ако да, къде? Имам предвид, вие... ъм, имате ли... нормални части?

Той премигна, после започна да се смее отново, докато топлината се изкачи от гърдите към лицето ѝ.

— Никога не казваш това, което се очаква, нали? — попита я.

След което се усмихна и повдигна ръце с дланите нагоре. Блестяща синьо-зелена светлина започна да се излъчва от тях и се

издигна нагоре с искри, завъртя се спираловидно в каскада от светлини из цялата стая и после през вратата на банята.

След секунди началото на спиралата от светлина се върна в спалнята, но с една изумителна разлика. Светлината се въртеше в тунел от вода. Тръба от течност — може би три или четири инча дебела — се изви и се спусна около стаята. Около нея, докато тя стоеше, замръзнала, с отворена уста. След това се върна при Конлан и го обгради, сякаш галеше тялото му за момент, а след това изчезна в кожата му. Но той въобще не беше мокър.

Тя затвори уста, сигурна, че изглежда като идиот, особено когато усмивката му премина в смях. По дяволите, но той беше наистина секси, когато се смееше. Нервите ѝ, които вече бяха раздразнени от свръхдозата тестостерон и, добре де, от очевидното сексуално напрежение в стаята, се разбиха на още по-малки парченца.

Тя се облегна на стената и потърка раменете си с длани, опитвайки се да се отърве от настръхването.

— Не, обикновено не правя това, което се очаква — отвърна и опита да се върне към нормалността на предишния им разговор. — Трябва да чуеш за нещата, които сестра ми правеше, за да ме спре да не издрънкам тайните ѝ пред момчетата. Между другото, сръчен номер с водата.

Той се настани удобно обратно в стола, запазвайки дистанция, като очевидно се опитваше да я успокои.

— Благодаря. Мога да правя и животни от балони.

— Обзалагам се, че можеш.

Той ѝ се ухили.

— Никога не съм имал сестра. Бяхме само Вен и аз. Имаш ли други сестри? Или братя?

— Не, само двете сме. Мама и татко починаха, когато бяхме малки и развихме имунитета, „ние срещу света“. Приемните семейства... — тя прехапа устни. — Научихме се да не се привързваме към хората. Обикнеш някого и той си отива.

Райли се отърси от меланхолията. Едва ли това беше нещо, което той искаше да чуе. Само че изглеждаше заинтересован. Той чувстваше, че е заинтересован.

— Куин е... ами, тя е един вид крехка. Винаги съм се грижила за нея, въпреки, че е малко по-голяма.

Нямаше голям смисъл да споделя семейната си история, докато бе облегната на стената, затова тя предпазливо пристъпи напред и се настани на края на леглото.

Готова да скочи встрани от него, ако я приближи.

Или бе готова да скочи върху него, ако я приближи?

Тя безмилостно изтласка тази мисъл от ума си. *Никакво мислене за секс, никакво мислене за секс, никакво...*

— Мислене за секс — довърши той.

— Какво? — ахна тя, изумена да чуе как Конлан изрича мислите й. Въпреки че може би не трябваше да се изненадва, като се имаше предвид как споделяха чувствата си. Все пак можеше да усети лицето й да пламва отново. Една от радостите на това да си червенокос, бе склонността да се изчервяваш като къща в пламъци. Не допринасяше особено за хладнокривно изражение.

Той склочи ръце и ги положи в скута си, след което погледна нагоре, за да срещне погледа й.

— Трябва да поговорим за това. Напрежението. От привличането помежду ни, което е много силно. Наистина е... — той направи пауза и прочисти гърло. — Силно.

Тя се засмя леко.

— Да. Разбирам, че според теб е силно. Е, не е като да обикалям наоколо и да скачам на всеки готин чуждестранен принц, който се изпречи на пътя ми. Не че каквито и да било кралски особи се размотават в квартала ми, но знаещ какво имам предвид. Силно.

Онази самодоволна, чисто мъжка усмивка се завърна на лицето му, която, напук на всеки феминистки принцип, който й бе известен, по някакъв начин я караше да иска да положи устни върху него.

Навсякъде по него. Вълна от топлина я обля и тя изстена.

— Конлан, не зная за какво е всичко това. Може ли да е... може ли да е някакъв страничен ефект от това, че разчитам емоциите ти? Може би ще реагирам по този начин на всеки атлантидец, когото срещна.

Той мигновено се напегна в стола си и се наведе напред, а кокалчетата на заключените му в скута ръце побеляха.

— Каквато и да е причината, Райли — процеди през стиснати зъби. — Изглежда не съм способен да понеса мисълта да реагираш по този начин на който и да е друг мъж, атлантидец или не.

Тя го наблюдаваше, докато той видимо се бореше за контрол, ноздрите му се разшириха и дишаше дълбоко, а белите линии се задълбочиха в ъгълчетата на устата му. Мисълта, че тя му причинява това — кара го да изгуби контрол, дори малко — беше странно възбуждаща. Много. Особено след като имаше чувството, че той не бе от типа, който губеше контрол чак до такава степен. Все пак бе влизала в ума му. Безкомпромисен контрол, дълг и чест. Нямаше особено много спонтанност или безгрижно щастие.

И болката. Никога нямаше да забрави болката.

— Конлан, не че насърчавам това неандерталско поведение, но мисля... мисля, че това няма да е проблем — осмели се тя. — В края на краищата, до известна степен забравих, че брат ти току-що беше в стаята. Той дори изглежда като теб и трябва да има доста от същото, носещо суперсили атлантско ДНК, нали?

Конлан се усмихна леко и кимна, все още стискайки ръце.

— Е, нямаше нищо. Нищичко — каза тя, свивайки рамене. — Имам предвид, той изглежда страхотно и всичко останало... — Конлан пак издаде онзи странен ръмжащ звук ниско в гърлото си и тя вдигна ръце с дланите навън. — Имах предвид, че той изглежда добре, но не изпитах никакъв порив да сваля дрехите му и да го облича целия или нещо подобно — довърши Райли с усмивка.

Тогава осъзна какво беше казала току-що. *О, мамка му.*

Конлан също не го беше пропуснал, ако се съдеше по изражението на лицето му. Изражение, което говореше, че той също иска да я обличи цялата.

Топлина се вряза в нея, принуждавайки я буквално да стисне краката си един в друг срещу влажността, която заплашваше да се разлее навън.

Добре, това е лошо. Мислите за готин принц, ближещ някой — ъ-ъ, нещо... са забранени.

Той прекара ръка през прелестната си черна коса и изхвърча от стола. След което започна да крачи на свой ред.

— Райли, докато не разберем защо реагираме по този начин един на друг, може би е по-добре да стоим настрана.

— Да, добре. Всъщност, защо не ме заведеш обратно в къщата ми... или просто ми повикай такси, да, такси би било добре и ще ти се

махна от главата — каза тя, необяснимо наранена, че е произнесъл на глас същото нещо, което тя си беше мислила допреди миг.

Той спря да крачи и се обърна, за да я погледне.

— Съжалявам, но няма да ходиш никъде.

Болката мигновено се превърна в раздразнение.

— Какво имаш предвид? Виж, приятел, може и да имаш право да заповядваш на твоите атлантски лакеи, но аз съм американска гражданка. Нямах никакви права, що се отнася до мен.

Той закрачи към леглото и седна до нея, преди тя да успее да помръдне.

— Това няма нищо общо с правата, *акнаша*. Става въпрос за твоята безопасност. Вампирите, които ни нападناха пред къщата ти — защо бяха там? След нас ли бяха? Предполагам, че да, като се има предвид естеството на атаката.

Вземайки ръцете ѝ в своите, той продължи.

— Но сега знаят, че живееш в тази къща. Ще се чудят какво те свързва с нас. Вече няма да си в безопасност там.

Тя погледна надолу към ръцете им, чудейки се дали той въобще осъзнава, че палецът му милваше опакото на ръката ѝ. Питайки се как такъв малък жест може да разтопи костите ѝ. Внезапно уплашена, че той може да използва някаква атлантска разновидност на контрол върху съзнанието ѝ, тя издърпа ръцете си от неговите.

— Значи, това което казваш, е, че си съсипал живота ми.

— Не — отвърна той нежно. — Мисля, че това, което казвам, е, че ти усложни моя.

Отдръпвайки се далеч от него на леглото, тя се опита да бъде разумна.

— Добре. Нека се разберем. Кажи ми, каквото трябва да зная за Атлантида. Кажи ми защо тези вампири ви преследват. Кажи ми какво означава *акнаша* и защо си толкова развълнуван, че може да съм една от тях. Работя по-добре с информация, така че ми дай някаква най-после.

Конлан се усмихна и част от напрежението изглежда напусна раменете му.

— Информация е нещо, което определено мога да ти дам. Ти я заслужаваш. Първо, моята родина. *Атлантида*. Ще ми отнеме години,

за да ти разкажа за Атлантида. Доста от мита, малко от легендата и дори част от измислиците са истина.

— Но без хрилете? — Райли не можеше да не отвърне на усмивката му, нейната малко по-закачлива.

— Определено без хриле. Ние много приличаме на вас.

— Значи сте хора тогава, със специални сили?

Той поклати глава.

— Не, не хора. Несъмнено нашият биологичен вид е братовчед на вашия. По-близък е до човешкия, отколкото до този на шейпшифтърите. Много по-различен от неживите. Живяхме в хармония с вашия вид в продължение на много хилядолетия.

— А после потънахте под водата и сега живеете в балон, нали така? — Райли знаеше, че се държи несериозно, но едно момиче си имаше граници за това колко може да възприеме за една нощ.

Невероятно чувствената му усмивка повдигна крайчетата на устните му и той се облегна върху дъската на леглото.

— Не, няма балони. Също така няма и русалки, преди да си попитала. Холивудските филми не са достоверен източник на исторически факти, Райли, независимо какво мисли брат ми.

— Хей! Обичах русалки, когато бях малка. Искях да порасна и да имам делфин за домашен любимец, и да плувам с опашката си и всичко останало — каза тя възмутена.

Той се наведе напред, внезапно станал сериозен.

— Беше на плажа тази вечер, след като беше преживяла травмиращо събитие, вместо да се прибереш вкъщи. Защо?

Изведнъж почувствала се неудобно, Райли се размърда в леглото, гледайки където и да е само не и към него.

— Не зная — призна тя. — Винаги е било така. Отивам при океана за утеха, за уединение. За да се излекувам.

Искреността на думите ѝ увисна в тишината между тях за един дълъг миг, а после той се отпусна на дъската отново.

— Това може да е важно, Райли. Не знам защо, но имам чувството, че е нещо важно. Може би Аларик ще знае.

Името ѝ прозвуча познато и тя се сви леко.

— Аларик? Това онзи страшният, който ме гледаше, сякаш съм буболечка, забодена на карфица, ли е? Аз един вид заплаших, че ще го нараня.

Очите му се разшириха и после той се ухили.

— О, бих дал половината от кралското съкровище, за да видя това.

Райли се засмя, опитвайки се да не откачи от факта, че мъжът до нея спокойно изричаше думи като „половината от кралското съкровище“. Господи.

Той повдигна едната си вежда и изглежда отново се напрегна.

— Няма да ми кажеш, че си помислила, че и той изглежда страхотно, нали?

— Имаше вид на осъден престъпник — каза тя равно. — Предизвика в мен желание да се обадя за подкрепление. Така че не се притеснявай, няма дори и лек намек за привличане тук.

Той се наведе толкова бързо, че тя почти не го видя да се движи и повдигна едната ѝ ръка до устата си, целуна я кратко и я освободи.

— Благодаря ти за това, Райли. Не разбирам защо — и трябва да съм честен, не ми харесва въобще, но изглежда имам нужда да зная, че не си привлечена от никого от моите воини. От никой друг мъж като цяло.

Тя завъртя очи.

— Виж, Конлан, зная, че може да мислиш иначе, заради начина, по който реагирам на теб, но не е като да съм някаква нимфоманка.

— И това би било лошо, защото... — попита провлечено той, а блясъкът се върна отново в очите му и любопитният синьо-зелен пламък в зениците му заискри срещу нея.

— Не бъди перверзник — каза тя със смях. — Добре, и това е друго нещо. Защо очите ти придобиват този синьо-зелен пламък, както в момента?

Той се изправи бързо в седнало положение, изпънат като пружина.

— Очите ми правят какво точно?

— Съжалявам, не исках да те разстроя. Просто зениците ти са толкова черни, докато не се появи този синьо-зелен пламък в тях. Бях малко любопитна.

Конлан се изстреля от леглото. Когато се обърна, за да я погледне, тя видя, че очите му отново са станали черни. Когато проговори, гласът му бе леден.

— Много е късно, Райли. Трябва да обсъдя стратегията ни с Аларик, преди да си почина. Ти също трябва да си починеш, защото несъмнено ще тръгнем рано сутринта.

Той се запъти към вратата, оставяйки я с отворена уста след себе си.

— Какво, по дяволите, се случи току-що? Да не би вие, атлантите, да имате раздвоение на личността или нещо подобно? И защо мислиш, че ще отида някъде с теб сутринта? Все още не си ми обяснил нищо, принц Конлан, или който и там да си — каза тя, а раздразнението ѝ нарастваше.

Той се спря на вратата и погледна назад към нея.

— Аз съм Конлан, върховният принц на Атлантида — каза с равен глас. — Не е нужно да давам обяснения на никого. Воините на Посейдон са защитници на човечеството повече от единадесет хиляди години, а аз съм техен водач от векове. — Той дръпна силно вратата, за да я отвори, направи една стъпка и спря. — Реакциите ми към една човешка жена, *акнаша* или не, не променят нищо.

Преди да има възможност дори да обмисли отговор, достатъчно презрителен, за да смъкне на ивици кожата му, той бе изчезнал, затръшвайки вратата след себе си.

— Ти... ти, задник такъв! — извика тя и хукна към вратата. Но преди да успее да я достигне, чу безпогрешно щракването на ключалката. Инерцията я доведе до крайната ѝ цел и тя задържа дръжката, с което само потвърди това, което вече знаеше, след като чу звука.

Тази арогантна, надменна, властна отрепка, наречена принц, я бе заключила в стаята. *О, несъмнено щеше да си плати.*

ГЛАВА 15

Конлан се облегна върху вратата на стаята на Райли, разтърсен повече, отколкото беше готов да признае дори пред себе си. *В очите му гореше синьо-зелен пламък? И то когато не манипулираше елементите, нито използваше каквито и да било други сили?*

О, беше прецакан. Нещо беше сериозно сбъркано в целия този сценарий. Пламъкът на Посейдон не се появяваше в нечийи очи освен ако този, в чийто череп въпросните очи се оказваха натикани, не боравеше с някакви сили. Или призоваваше елементите. А не когато бездействаше и си бърбеше с жена. Човешка жена.

Освен ако... Мисълта, която прокара лед по вените му, внезапно се върна в главата му, отказвайки да бъде пренебрегната. Майка му му разказваше истории преди лягане за древните атлантски лордове и техните дами. Приказки за жестоки битки и вечна любов.

Разкази за легендарния подарък, свързващ душите на атлантидеца и неговата спътница, който белязва сърцето и душата на воина, така сигурно, както и знакът на Посейдон маркира тялото му.

Това беше невъзможно. Сливането на душите бе легенда, измислица. Фантастична приказва за лека нощ. Нищо повече. Нещо, което не съществува.

Както не съществуват и емпати, нали?

О, проклятие. Нуждаеше се Аларик да разгадае всичко това. Скоро. Веднага щом Тризъбецът бъде върнат. След като разберат защо, по дяволите, тези вампири атакуваха и как да открият Тризъбеца на първо време. Или дори какво да прави с Райзън.

Да. Всички теми, които по-рано забрави да повдигне пред Аларик и Седемте.

Беше прецакан.

* * *

На следващата сутрин, на разсъмване Конлан се събуди от неспокоен сън от миризмата на кафе и звука на нисък, мъжки смях. За минута или две, точно преди да стане от леглото, в което се бе строполил изтощен късно миналата вечер, остана да лежи напълно неподвижно, анализирайки чувствата си. Всъщност какво не чувстваше. Беше един вид липса. Липсата на нещо, но какво?

Очите му се отвориха внезапно, когато истината го осени. Това, което беше чувствал... което липсваше... беше гняв. Ярост.

Нуждаеше се от пламъците на гнева, за да победи безпомощността. Те му даваха стимул за живот през дългите години, през които бе пленник на Аноубиса. Той подхранваше тези пламъци със спомени за родителите си и мисли за брат си и Атлантида, когато отчаянието или болката заплашваха да надвият гнева.

Но сега, въпреки вампирската заплаха и дори предателството на Райзън, беше освободил някакъв вътрешен център на ярост, който много дълго бе негова опора. Мислите му се обърнаха към същността, изучавайки и концентрирайки се върху градивните елементи на психиката му. На това, което Аларик наричаше неговата некомпрометирана душа.

Близо беше. По дяволите, наистина бе близо. Имаше толкова много моменти, в които се беше чудил защо си прави труда да остане жив. Защо продължава да се бори с нея. Защо не позволи на смъртта да го отведе.

Конлан си спомни бетонния под и металната решетка, вградена в него с размери десет на десет инча. — *За да се оттича по-добре кръвта* — бе казала тя, а зъбите ѝ проблясваха на светлината на дузината свещи в стаята, подредени в кръг. — *Не е като да имам намерение да я изпия цялата, млади принце. Ще има предостатъчно, за да изкуши кървавите ми потомци там долу.*

Кървавите ѝ потомци. По-скоро сборище на слуги от ада. Беше чувал воплите и скърцането на зъбите им в подземната ниша под килията му през всеки час на деня.

През всеки час на нощта. До деня, в който тя го освободи.

— И това ме вбесява най-много, нали? — изръмжа той, докато седнаше и провесваше краката си от леглото. — *Това, че тя ме освободи. Че не избягах сам.* В края на краищата се оказа, че не съм по-добър от кой да е от останалите ѝ домашни любимци, нали?

И просто така гневът се завърна. Празните, огромни бездни вътре в душата се запълниха с ярост. Той го приветства. Дявол го взел, двамата с яростта бяха стари приятелчета.

Конлан? — деликатно докосна ума му. — Добре ли си?

Райли.

В един удар на сърцето му лиричния й глас и блещукащото синьо и златисто на емоциите й се сляха, за да пропъдят пламъците от ума му. Той затвори очите си и си пое дълбоко дъх, сигурен че може да подуши чистия й, свеж аромат. Цветя и океан.

Вече по-уверен, и определено по-висок, гласът й бомбардира главата му: *Конлан! Ако си добре, доведи си задника тук и отключи тази врата или ще ти прогърмя главата.*

Той започна да се смее на противоречието. Ах, неговото деликатно цвете. Никога не казваше това, което се очаква, нали?

Не. А и тя не му беше никаква. И за двамата щеше да е по-добре да не го забравя.

Отрезвен, той й изпрати отговора си: *Идвам. Опитай се да не прегризеи стената, окей?*

Той усети блед намек за нейното развеселяване, който проблесна у него в цветовете на топъл мед и злато. После в главата му се появи онова специфично усещане за затръшване, което премахна всички следи от нея.

О, да. Тя беше ядосана. Това трябваше да е забавно.

Не.

* * *

Райзън прекъсна съзерцанието на предмета в ръцете си и повдигна все още заслепените си очи, когато тропотът на ботуши с тежки подметки отекна надолу по коридора към него. Мика пристъпи в стаята, следван плътно от няколко воина.

— Милорд — каза Мика, дишайки тежко. — Докато патрулирахме, открихме гнездо на шейпшифтьри, разположено в студио за татуировки, във Вирджиния Бийч.

Райзън се изсмя.

— Изглежда малко странно, нали? Смятате ли, че татуировката се появява отново, след като приемат животинската си форма, а по-късно се превърнат отново в хора?

Мика скръсти ръце пред гърдите си, докато се взираше в Райзън с обичайния си непреклонен израз.

— Милорд?

Отърсвайки се едновременно от странната мисъл и състоянието на почти транс, в което бе изпаднал през последния един час, докато се взираше в смарагда с големината на кокоше яйце в ръцете си, Райзън се изправи.

— И? Какво направихте по въпроса?

Мика сви рамене.

— Върнахме се, за да ви кажем за него. Не бях сигурен дали задачата ни позволява да отделяме време, за да се сражаваме с банда космати топки. Особено след постановлението на Съвета, че ще унищожаваме единствено шейпшифтьри, чиито провинения са доказани.

Райзън внимателно премести смарагда в копринената му торбичка и нежно я постави в малка, дървена кутия. Лидерите на камарата на Платонистите по Източния бряг с особено нетърпение му връчиха смарагда, когато научиха истината за основната догма на тяхната организация.

Атлантида беше реалност.

Освен това Райзън беше атлантски принц. Отнасяха се с него като с Бог. И съвсем не му беше неприятно.

Беше помислил, че човекът ще се напикае в панталоните си. За щастие на всички заинтересувани, мъжът успя да сдържи достатъчно дълго вълнението си, за да открие смарагда и да го подари на Райзън. Който сега трябваше да разбере как се използва. За съжаление това бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Но някои неща бяха простички.

— Всички ние дадохме свещен обет, че ще защитаваме човечеството. Не печелим нищо, ако възстановим Атлантида на полагащото ѝ се място в света, ако той гъмжи от кръвопийци и шейпшифтьри. За това, както и за толкова много други неща, Съветът греши.

Мика кимна с усмивка.

— Надявах се, че ще кажете това — заяви той, с ръце върху дръжката на бойната му бравда. — От цялото това напрежение съм в настроение да сритам няколко шейпшифтърски задника.

Воините, които заобикаляха Мика, закимаха и изръмжаха в знак на съгласие. Райзън внимателно прибра малката дървена кутия и увития в плат вързоп, който представляваше Тризъбеца, в кожена чанта за път. Един от воините пристъпи напред.

— Мога ли да го нося вместо вас, милорд?

— Благодаря, но това е товар, който се гордея да нося сам.

С тези думи Райзън ги поведе към главната зала в къщата, за да съставят някакъв план. Все още имаше повече от ден преди планираната среща с Платонистите.

Предостатъчно време, за да срита няколко шейпшифтърски задника.

ГЛАВА 16

Десет минути след като Конлан се появи и отключи вратата на стаята ѝ, Райли продължаваше да мърмори под носа си. Смъмри го сурово. Точно когато беше започнала да му се доверява и повярва в цялата откачена, кралска атлантска история, той се държа с нея като затворнически надзирател.

Но след като ѝ описа накратко голата истина за вампирската заплаха, за някакъв мошеник, наричан Райзън, който бе откраднал ценен артефакт и ѝ се извини пет или шест пъти, тя се успокои.

Беше лудост, но знаеше че може да му вярва. Бе удивително как способността да усещаш емоциите на един мъж пресичаше съмненията. Всичко беше главно, за да я предпази.

Райли премина към невербално мърморене, когато опита кафето, което бе донесъл като предложение за мир. Беше горещо, сладко и вкусно.

Със същите думи можеше да опише и Конлан. Погледна към него изпод мигли. Беше ужасно нечестно да изглежда дори още по-добре на сутринта. Всички тези мускули ни най-малко не бледнееха на дневна светлина. Още по-лошо — тя забеляза нови неща в него. Като например лекият син нюанс в черната му коса. Не изглеждаше като работа на някой салон, следователно вероятно беше нещо атлантско.

Тя стисна чашата кафе с ръце, най-вече, за да не се пресегне и докосне косата му.

Беше непреодолим импулс. Нужда. Чувстваше се така, както пристрастените ѝ клиенти ѝ описваха необходимостта от наркотиците, които приемаха.

Конлан крачеше напред-назад из стаята и като цяло не ѝ обръщаше внимание. Или поне не я поглеждаше. Като се имаше предвид напрежението в масивните му рамене, тя би заложила голяма сума пари, че той е наясно с нейното присъствие.

Поне беше чиста. Малката баня, свързана със стаята ѝ, със затворническата ѝ килия, беше добре заредена с различни видове

сапуни, шампоани и балсами. Чисто нови четки за зъби в пластмасови опаковки бяха наредени в редици в чекмеджето под мивката.

Тази мисъл отново я вбеси.

— И така, явно водиш много жени тук, нали?

Той спря да крачи и се завъртя, за да застане с лице към нея.

— Какво? За какво говориш? Не съм бил в тази къща повече от десетилетие. Принадлежи на брат ми.

Тя кимна.

— Ясно. Какъвто единият брат, такъв и другият, нали? Вие сте просто двойка почтени пораснали момчета, които отвличат жени и ги довличат в дяволското си леговище.

— Приемаш ли някакъв вид медикаменти? Или всички човешки жени са напълно нелогични като теб? — Той изглеждаше искрено озадачен, което почти я накара да се усмихне.

— Значи прекарваш много време в защита на човечеството, но не достатъчно в разговори с него. С нас. Схванала ли съм същината? — Тя пресуши чашата си с кафе, остави я на малката масичка до стената и кимна към вратата. — Освен това ще ме пуснеш ли скоро да си вървя? Не че да бъдеш отвлечен не е страхотно забавление, но имам среща с детектив Рамирес.

Тя трепна при звука на ниското, тътнещо ръмжение, което се зароди в гърдите му и си проправи път през гърлото му.

— Райли, няма да ходиш никъде — каза той. — И ако в крайна сметка харесваш този Рамирес, ще забравиш за излизането на срещи с него. Изглежда, че ставам някак неуравновесен дори само докато слушам за това.

Изражението му бе едновременно хищно и собственическо. Той изведнъж заприлича на диво животно от джунглата, което брани територията си.

Определено не беше изпила достатъчно кафе, за да го преглътне.

— Ще започнеш ли да пикаеш по стените, за да маркираш територията си? — попита тя, самото превъплъщение на сладост и лъчезарие. — Защото имахме котарак, който направи това, когато бях дете.

Тя му се усмихна.

— Баща ми го кастрира.

В един момент той стоеше в другия край на стаята, а в следващия бе точно до тялото ѝ, избутвайки я назад, докато дупето ѝ не се удари в бюфета.

— Вече съм се изправял пред жена, която искаше да ме кастрира — прошепна той в ухото ѝ. — Повярвай ми. Щом се спасих от нея, топките ми са в безкрайна безопасност с теб.

Райли прехапа устна, смутена. Ароматът му, странно наподобяващ слънчева светлина върху морска вода, чист и свеж, изпълваше пространството от инч или два между тях. Испита странныя копнеж да зарови носа си във врата му и просто да стои и вдишва мириса му. Вместо това вдигна ръце към гърдите му, за да го спре.

— Аз не... Искам да кажа... Топките ти са в безопасност... о, по дяволите. Имах предвид, че трябва да отида в полицейския участък и да дам показания. Детектив Рамирес води случая.

Раменете на Конлан се отпуснаха и агресията, която излъчваше, спадна с една степен. Райли предпазливо вдигна умствените щитове, които по-рано бе поставила около емоциите си. Двете с Куин се бяха упражнявали с часове като деца, в началото си представяха, че строят тухлена стена, а след това, докато растяха и се усъвършенстваха, си представяха, че съзнанието им е затворено с титаниеви врати.

Куин бе заявила, че всичките ѝ врати са направени от криптонит, но Райли просто се беше засмяла.

— Едва ли ще се изправим срещу никакви супер герои, Куин — бе ѝ казала тя един ден, когато бяха в двата противоположни края на дванадесетата си година.

— Не се знае — беше отговорила Куин, мрачна и драматична, както винаги.

— Какво е криптонит? — попита Конлан, въртейки пръста си около кичур от косата ѝ.

— Какво? Как го направи... О, вярно.

— Отворих вратата — отвърна Райли, като първо се изненада, но след това се успокои. — Е, след като вече е отворена, нека рискуваме.

С тези думи тя вдигна ръце към лицето му, пригответи се и за първи път в живота си изпрати своите емоции, мисли и любопитство в съзнанието на друг човек.

И почти се свлече на колене.

Сила. Смелост. Чест. Дълг.

Проблясъци от миналото.

Мъж с прошарена коса и очите на Конлан стоеше до жена с такава красота, че Райли се задъха.

Майка. Баща.

Преход: Момче, вероятно Вен и още едно, плашещия лечител, може би? Не беше сигурна, тъй като момчето със зелени очи, наподобяващи тези на Аларик, се усмихваше. Не мислеше, че лечителят някога се е усмихвал. И тримата язدهа коне, смееха се.

Преход: Редици с мъже, всичките огромни, мускулести и великолепни, голи до кръста, тренираха с мечове и кинжали на някаква арена.

Преход: Пожари. Ножове. Зъби, не, кучешки зъби. Болка. Изгаряща, мъчителна, разкъсваща болка. Тя умираше... не, той, той, беше Конлан, измъчваха го, убиваха го...

— Не! — изкрещя, ръцете ѝ се отделиха от лицето му, когато тя падна назад в силната му прегръдка. — Не, не, не, не, не.

Когато той нежно я вдигна и задържа в ръцете си, всичко, което успя да направи, бе да ридае.

Конлан се вгледа надолу към жената, която плачеше в прегръдките му и почувства как стените, които бе построил около сърцето си, започнаха да се рушат. Той буквално чуваше звуците от срутващи се тухли и цимент и всичко, за което можеше да мисли, бе колко силно се нуждае да избяга от нея. Когато понечи да я пусне, тя се вкопчи в ръцете му и го погледна с изпълнените си с болка и сълзи очи.

— Проклети да са, за това, което са ти сторили. Надявам се, че си ги издирил и си изкормил кървавите им вътрешности. Конлан, толкова съжалявам. Аз не биваше... не трябваше да нахлувам в личното ти пространство.

Бавно се пресегна и докосна белега върху гърлото му.

— Толкова съжалявам — повтори тя, шепнейки. После очите ѝ се присвиха и отново срещна погледа му със свиреп израз на лицето. — Надявам се да получа шанс да се натъкна на някой от тези, които са те наранил. Няма да навредят на никой друг отново.

Той премигна, неспособен да си спомни, кога друг път думи са го трогвали така, както нейните. Тя искаше да го защити. Да отмъсти за него.

Звукът от трошащите се стени, които бе изградил вътре в себе си, се превърна в лавина. Той стегна ръцете си около нея и зарови лице в косата ѝ.

— Никога не ми се извинявай за своето милосърдие и разбиране, *mi amara aknasha*.

Райли се отдръпна леко и го погледна през сълзите, стичащи се по лицето ѝ.

— Какво означава това?

Той поклати глава, буцата, заседнала в гърлото му, го правеше неспособен да формулира думите на английски. Тя наистина щеше да го помисли за луд, ако я уведоми, че я е нарекъл неговата любима емпат.

Говорейки за лудост, вероятно имаше около десет секунди, преди Вен да почука на вратата. Пое огромна глътка въздух и положи целувка върху челото ѝ, след което отпусна ръце и отстъпи назад.

— Райли, зная, че сигурно се чувстваш така, сякаш си попаднала по средата на един от онези филми на ужасите, които Вен толкова много обича, но трябва да ми се довериш...

Райли му отправи ослепителна усмивка, бършейки сълзите от лицето си.

— Да ти се доверя? Шегуваш ли се? След това, което току-що видях, бих ти поверила и живота си.

Заля го облекчение, което отпусна напрегнатите мускули на врата и раменете му.

— Добре — отвърна той, опитвайки да се усмихне. — Защото може да ти се наложи.

ГЛАВА 17

Райли последва Конлан по дълъг коридор, обрамчен с плакати на класически филми на ужасите. Тя спря, смеейки се, пред озъбения домат, украсяващ плаката на „Атаката на доматите убийци“^[1] а после обърна поглед към този на „Петното“^[2].

— Стив Маккуин — размишляваше Райли, проследявайки ръба на рамката с пръст. — Обожавах този филм.

Конлан протегна ръка към нея и се усмихна.

— Дватама с брат ми ще се разбирате много добре.

Когато завиха зад ъгъла и влязоха в някаква голяма стая за игри, Райли рязко спря при вида на тълпата от огромни мъже, които седяха, стояха, облягаха се и в общи линии запълваха и последната частица пространство. Добре де, освен мъжете имаше също кашони, кутии и подноси с храна, които покриваха всеки свободен инч от повърхностите. Стаята имаше вид на помещение, в което атакуваща армия се е отбила за закуска.

Боже, те бяха огромни. Нищо чудно, че се нуждаеха от всичката тази храна. Вероятно бяха нужни безброй много калории, за да се засити всеки от тях.

Райли затвори очи за момент и достигна съзнанието си, за да се увери, че титаниевите врати на емоционалните ѝ щитове са си на мястото, плътно затворени. Не желаше случилото се предишната нощ да се повтори.

Почти до последния, всички насочиха вниманието си към нея с втренчени погледи, а повечето сграбчиха дръжките на кинжалите, които носеха.

Ще желаете ли кафе заедно с пособията ви за убиване? Райли покри устата си в опит да се спре, но изпита налудничаво желание да се засмее. Кикот, причинен от стрес, така го наричаше Куин. Само че сестра ѝ рядко го изпитваше. А Райли — винаги.

Тя стисна по-здраво ръката на Конлан и повдигна брадичка, за да ги погледне, а пристъпът на истерия отшумя при вида на

смъртоносната заплаха, изписана върху лицата им.

— Това е Райли Елизабет Доусън — представи я Конлан. — Тя е *акнаша* и е добре дошла сред нас. Моля, проявете към нея цялата си любезност. Райли, позволи ми да ти представя моите воители. Това са Седемте, най-доверените ми другари. Разбира се, вече познаваш Вен — продължи той, посочвайки брат си.

— А, да, фенът на класическите филми — отвърна тя, усмихвайки се. — Стив Маккуин кърти.

Вен й се ухили от другия край на стаята и вдигна за поздрав наполовина изядено геврече.

— Очевидно сте отличен филмов познавач, лейди Съншайн.

Конлан продължи.

— Лорд Джъстис.

Мъжът с вплетената в плитка синя коса и меч, все още привързан към гърба му, кимна, без да се усмихне. Райли кимна в отговор. Той щеше да бъде смъртоносно красив, ако някога се усмихнеше. Тя погледна към меча му. Може би предпочиташе да бъде просто смъртоносен.

— Бастиан.

Гигантът, облеган на отсрещната стена, й се усмихна, здраво стиснал кутия с понички в огромната си ръка.

— За мен е удоволствие, лейди Райли. Всеки, който е достатъчно смел, за да скочи на гърба на кръвопиец, невъоръжен, за да защити моя принц е ценен за мен.

Тя почувства как страните й отново се зачервяват, по целия път до върха на ушите й.

— Моля, само Райли. И благодаря. Все пак, може би беше по-скоро глупаво, отколкото смело.

Друг воин с не принудена усмивка и дяволито изражение й се поклони.

— Кристоф, милейди. Освен това повечето битки са по-скоро глупави, отколкото смели, не е ли така? Ето защо ги водят мъжете, а не жените.

Яркосините му очи блестяха с чувство за хумор.

— За мен ще е чест да споделя закуската си с теб, красавице, независимо дали си *акнаша*, или не.

Конлан изръмжа ниско, но с такъв резонанс, че отекна през стаята.

— Стой далеч от нея, Кристоф. Няма да си играеш на ухажване с нея.

Райли завъртя очи и издърпа ръката си от неговата.

— Игри на ухажване? Отново говориш като Ланселот. А аз никога не съм го харесвала. Коварен тип и подмазвач.

Вен започна да се смее.

— О, това ми стига. Ти си фен на Стив Маккуин и току-що свали на земята високомерието на върховния ни принц. Сърцето ми е твое завинаги.

Райли се ухили и неочаквано се почувства в абсолютна безопасност, заобиколена от огромните атлантски воители, с общо тегло близо тон.

Конлан изръмжа отново и хвана ръката ѝ.

— Както казвах, онзи там, който си мисли, че е любимецът на дамите, е Кристоф, а това е Алексиос.

Мъж, стоящ в ъгъла, наполовина скрит от библиотеката, кимна и леко се поклони, но не проговори. Когато вдигна глава, Райли забеляза жестоки белези върху лицето му, но той бързо се наведе така, че невероятната му златиста коса ги покри. Утринната светлина, която струеше през прозореца, освети дългата му, буйна коса като корона.

Тя изтърси, без да се замисли:

— Уау. Филмовите звезди биха платили цяло състояние, за да имат такава коса. Късметлия си.

Алексиос отново вдигна глава с присвити очи и устни, стиснати в гримаса. Белезите му се показаха и изпъкнаха ясно на слънчевата светлина.

— Късметлия? Може би някога, много отдавна. Ще направиш добре, ако стоиш далеч от мен и моята версия за късмет.

Тя разпозна болката в очите му и почти без да се замисли, свали щитовите съвсем леко и потърси ума му. Тогава рязко се дръпна назад, толкова силно, че удари гърба си в стената.

— Не, не. Аз... толкова съжалявам — прошепна тя.

Райли затръшна умствените си защити отново.

— Съжалявам за болката и загубата ти, Алексиос — каза тя, възвръщайки гласа си. — Но, моля те, не изоставяй надеждата. Винаги

има шанс за по-добро утре.

— Стой далеч от емоциите ми, емпате — изръмжа воинът. — Нахлуваш в личното ми пространство.

Тялото на Конлан се напрегна и той се опита да се отдели от нея, но Райли го спря, като стисна ръката му. Тя сметна, че да каже на Алексиос, че случилото се е инцидент, противоречи на понятието за истина, и вдигна високо глава.

— Ти си напълно прав. И се извинявам за това, което направих.

Алексиос замълча за момент, изненадата разшири очите му и накрая той се поклони пред нея.

— Извинението ти се приема. Както Бастиян така елегантно се изрази, твоята смелост вчера си извоюва много от моята прошка.

Конлан стисна ръката ѝ и тя почувства гордостта и облекчението, които той изпита, учудена от силата на чувствата. Дори през щитовете ѝ.

Друг воин се изправи от едно голямо кресло, закрачи и спря пред нея, за да се поклони. Лицето му бе мъжествено, изсечено и със сурови черти, а вълните на черната му коса се спускаха назад към раменете му. Притежаваше най-бледозелените очи, които някога беше виждала — цвят, който ѝ напомняше за пролетта.

— Аз съм Бренан, лейди Райли. Имате и моята признателност за смелостта ви миналата нощ. Бих искал да ви помоля за една услуга, ако е възможно.

Конлан попита, преди Райли да е в състояние да изрече нещо.

— Какъв вид услуга, Бренан?

Воинът склони глава пред своя принц, след което се обърна отново към Райли, очите му гледаха съсредоточено, но, странно, в тях липсваше каквато и да било емоция. Мъжът сигурно бе страхотен играч на покер.

— За разлика от Алексиос, ще те помоля да ме изследваш и да ми кажеш, какво можеш да научиш за моите чувства — каза той с абсолютно спокоен и равен тон.

Това разпали любопитството на Райли.

— Защо ще ме молиш за това? Някакъв вид тест ли е?

Той наклони глава на една страна.

— Може би. Но тест за мен, не за теб. Ще ми направиш ли тази малка услуга?

Тя вдигна поглед към Конлан, който кимна, а челюстта му се стегна.

— Само ако искаш да го направиш, Райли.

Тя се поколеба, после кимна. Издърпа дланта си от тази на Конлан и задържа ръцете си отстрани до тялото си, затвори очи и отвори вратите на съзнанието си. Странно жужене връхлетя сетивата ѝ, сякаш мисловните течения на атлантите в стаята се излъчваха в стерео вълни, насочени към нея, но от разстояние.

Тя се концентрира върху Бренан и изключи страничните шумове. Постъпи, както с Конлан, и изпрати сетивата си в главата на воина, който стоеше съвсем неподвижно пред нея, макар тя да трепна леко, в очакване на силата на емоциите му.

После ахна при това, което откри. Или по-скоро, което не намери.

Очите ѝ се отвориха шокирано.

— Как го правиш? Как успяваш да скриеш напълно чувствата си, дотолкова, че не мога да почувствам ни най-малка следа от тях?

Воинът сведе поглед към нея, а очите му продължаваха да бъдат спокойни.

— Не крия нищо. Би ли опитала отново?

Тя премигна, без да разбира какво става.

— Имаш ли нещо против да те докосна?

Зад нея Конлан издаде отново същото странно ръмжене. А после обхвана кръста ѝ с ръката си и я издърпа плътно до себе си.

— Честно! До гуша ми дойде от тези твои маркиращи територията глупости — каза тя, сръга го в ребрата с лакът и се отдалечи от него. — Вземи се в ръце. Това е интересно.

Бренан повдигна едната си вежда, а някой в стаята се изсмя шумно. Райли игнорира и двамата.

— Може ли? — попита тя отново.

Бренан кимна веднъж и затвори очи. Райли се приближи с една стъпка до него, достатъчно близо, за да докосне лицето му с ръце, но не достатъчно, че да предизвика у Конлан друг момент ала „Тарзан“. Вдигна ръцете си и ги постави върху страните на Бренан.

Затвори очи и изпрати сетивата си да изследват ума му, по-интензивно отпреди. Разглеждаше, търсеше, ровеше се и за най-малкия намек за цвят — най-миниатюрната следа от емоция.

Нямаше нищо. Дълбините и плитчините на душата му бяха ясни като кристална, планинска вода. Толкова прозрачни, колкото разтопения лед на глетчер.

Нямаше нищо. Никакви чувства. Никакви емоции.

— Сякаш душата ти е умряла, човечността ти е умряла, но тялото ти все още не го знае — прошепна тя и съжали за думите си, още щом се изплъзнаха от устата ѝ.

Тя свали ръцете си и отстъпи назад от него.

— Какво си ти? Как може душата ти да е празна, с изключение на интелекта ти?

Бренан се усмихна, но нито една частица от усмивката не достигна очите му.

— Прокълнат съм. Надявах се, че един *акнаша* ще успее да открие някакви следи от емоциите, които се молих да си възвърна някой ден. Но ако не е така, тогава ти си права. Аз съм просто един мъртъв мъж, който имитира действията на живите.

Пълната липса на чувство в думите му, които трябваше да бъдат изкрещяни с агония и болка, подчертаха казаното от него.

Импулсивно, Райли постави ръка върху рамото му.

— Не разбирам много от тези *акнаша* работи. Но ако съществува нещо в тези способности, които притежавам... е, ако по някакъв начин мога да проумея как да ги използвам, за да ти помогна, обещавам да дам всичко от себе си.

Зад нея Конлан рязко пое дъх и тя се обърна към него, готова да спори. Но изражението в очите му нямаше нищо общо с притежание, а показваше единствено благоговение.

— Райли, ти ни оказваш чест. Ние доведохме вампири в дома ти, отвлякохме те посред нощ, третирахме те като затворник и въпреки това притежаваш достатъчно добрина, за да предложиш помощта си на моя брат воин.

Тя се изчерви и завъртя очи.

— Не е голяма работа. Аз само...

— Ти само предложи помощта си, отново, след като снощи може би ми спаси живота. Повярвай ми, това е много голяма работа.

Бренан се поклони дълбоко пред нея.

— И за мен е наистина голяма чест, че ми я предложи.

Преди да се сети какво да каже в отговор, тя чу звука от прочистването на нечие гърло зад себе си. Обърна се обратно към вътрешността на стаята и пред себе си видя да стои мъжът, който бе лежал ранен на земята предишната нощ, с кинжали, извадени от ножниците и кръстосани пред него.

— Аз съм Денал, лейди Райли. Вашата смелост и саможертва ще бъдат вдъхновение за песните на поети векове напред — каза той с пламенен глас.

Тогава той падна на едно коляно пред нея.

— И с настоящите думи обявявам себе си за боец и защитник на Лейди Райли, ако тя ме приеме.

Младата жена наблюдаваше, онемяла, как той ѝ подава кинжалите с дръжките напред и навежда глава. Тя обърна глава, за да погледне Конлан, с надеждата да получи съвет как да се справи със ситуацията, но той просто сви рамене и не каза нищо.

Райли пое дълбоко дъх и отново отвори щитовете в съзнанието си, преодоля странното странично жужене и направи оценка на мъжа, коленичил пред нея. Денал беше пълната противоположност на Бренан, излъчваше емоция и пламенни възгледи за чест, дълг и кавалерство.

Тя се усмихна леко, чудейки се дали някога е била толкова млада. Но усмивката ѝ избледня, когато осъзна, че всъщност той може да е много по-възрастен от нея.

Цялата тази работа за Атлантида беше прекалено сложна.

Но той все още бе на колене, все още чакаше. Чувството на очакване тегнеше в стаята. Райли се огледа и разбра, че всеки един чакаше да разбере как тя ще отговори на изявлението на Денал.

Поемайки дълбоко дъх, Райли взе предложените кинжали.

— Аз, ами, благодаря ти, Денал. В опасни времена, като сегашните, не мога да си представя по-ценно предложение от това за защита. Ти...

Тя се огледа отново, опитвайки се да намери подходящите думи. Тези момчета сякаш бяха обсебени от формалности и ритуали. Накрая тя се спря на нещо просто.

— За мен е чест.

Денал вдигна поглед към нея със сияещи очи и се изправи на крака. Райли му подаде кинжалите, надявайки се, че постъпва

правилно. Той ги пое и прибра в каниите, поставени от двете страни на масивните му бедра.

Останалите воители започнаха да аплодират, да изразяват одобрителни викове и да тропат с крака. Райли се усмихна и понечи да каже нещо, когато леден глас се разнесе зад гърба й.

— Не е ли трогателно? Може би следващия път ще направим групова прегръдка.

[1] „Attack of the Killer Tomatoes“ — Популярен филм на ужасите от 1978 г., режисиран от Джон де Бело, с участието на Дейвид Милър. — Б.пр. ↑

[2] „The Blob“ — Популярен филм на ужасите от 1958 г., с който изгрива звездата на Стив Маккуин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Конлан се обърна, за да застане пред Аларик.

— Не ми харесва тонът ти, жрецо — каза той и скръсти ръце пред гърдите си.

Аларик повдигна едната си вежда и сви рамене. Не че Конлан очакваше да се уплаши, но проявата на малко уважение би била приятна.

— Ще получиш уважение, когато го заслужиш — отговори Аларик, като за пореден път злоецо наподобя мислите на Конлан.

Конлан задели в ума си тази подробност, за да я обмисли по-късно и преди дори възклицанието да се отрони от устните на Райли, блъсна Аларик в стената.

— Или ще ми служиш, или не. Посейдон те издигна в ранг върховен жрец, но ролята на кралски съветник я давам аз — взря се в очите на жреца. — Ако това отношение е твоят начин да покажеш, че искаш да се откажеш от работата, считай го за сторено.

Пусна ризата на Аларик и се обърна към Райли.

— Сигурно умираш от глад. Надявам се, че някоя от тези бездънни ями ни е запазила един или два мъфина.

Тя го изгледа изумено и отвори уста, за да заговори. Но той поклати глава и изненадващо Райли последва мълчанието му.

Докато двамата прекосяваха стаята в посока на ниската масичка за кафе, отрупана с храна, гласът на Аларик се разнесе зад тях.

— Не, не искам да се откажа от работата, идио... принце мой. Опитвам се да я върша, което включва намирането на Тризбеца, за да можеш да се възкачиш на трона.

Конлан никога не бе чувал толкова мъка в гласа на жреца. С ръка под лакътя ѝ, той насочи Райли към Вен. След което се обърна, за да се изправи пред Аларик.

— Вината не е твоя. Ако не друго, тя е моя, защото не бях там, за да защита храма.

Бастиян стовари чашата си за кафе върху масата.

— Вината е моя. Имах много приятели от рода Микена. Боговете са ми свидетели, че трябваше да заподозра плановете им.

Джъстис се засмя.

— Да, всички сме виновни. Никой не е отговорен. Има ли изобщо някакво шибано значение? Докато седим тук, ядем препечени филийки и си прехвърляме вината, Райзън се отдалечава все повече и повече.

Конлан вдигна ръка.

— Достатъчно. Джъстис е прав. Аларик, успя ли да определиш местоположението на Тризъбеца?

— Не. Виждам го за момент и след това изчезва. Сякаш са открили някакъв магически щит, който го покрива. Или Тризъбеца сам се крие от провалилия се жрец.

Вен проговори с натежал глас.

— Тогава сме обречени. Можем да го търсим по старомодния начин, но е възможно той да се намира на хиляди мили и повече, във всяка една посока.

— С него има отряд воители — намеси се Кристоф. — Освен ако не са се разделили. На десет или повече воители, които пътуват заедно, ще им бъде трудно да се скрият.

Конлан пое дълбоко дъх, опитвайки се да запази спокойствие.

— Тогава ние също ще се разделим и ще ги последваме. Аларик има ли някакъв начин да засилиш търсенето.

Преди Аларик да успее да отговори, Райли се намеси.

— Да не би случайно да говорите за банда момчета, които излъчват същата емоционална вибрация като вас, с изключение на глупостите от рода на „Ура, ура, мисия, мисия“, които съпровождат мислите им.

Девет глави рязко се обърнаха към нея. Тя премигна, а после продължи, като насочи вниманието към съзнанието си.

— Ако отговорът е да, то те едва ли са на повече от двадесет мили от тук. Трябваше да се постарая доста, за да се защитя от емоциите им през последния половин час и нещо. Мислех, че е някакъв вид обратна връзка от всички вас, но започвам да разбирам как да категоризирам и разграничавам вълните и техните определено са различни.

Тя затвори очи и Конлан можеше да почувства концентрацията ѝ. Изведнъж Райли скочи от дивана и почти изпусна мъфина си върху главата на Вен.

— И трябва да се размърдаме, защото са се запътили да нападат някакви шейпшифтьри. В момента.

* * *

Вен обърна глава към вратата и воините излязоха от стаята след него, оставяйки Конлан и Райли да спорят за някой си Рамирес. Начинът, по който брат му се тревожеше за чувствата на някаква човешка жена, бе почти смешен. Ако сливането на душите правеше това с мъжа, то, слава на Посейдон, никога не му се бе случвало. Харесваше жените си, глупави и незапомнящи се, а имаше усещането, че лейди Съншайн не е нито едно от тези неща. Но това не беше негов проблем. Поне не още. Ако тя създадеше проблеми, е, той щеше да се погрижи. Това му беше работата, нали?

Стигна до килера близо до входа и отвори вратичката. Като се пресегна между няколко от якетата и палтата, сграбчи пръта, на който висяха закачалките, с една ръка и го завъртя три четвърти завъртане напред и половин назад. Последва щракване и бръмчащ звук и прътът със закачалките, палтата и всичко останало се дръпна встрани, в отвор, направен от панел, който се плъзгаше навътре от дясната страна на малката стаичка. Втори панел в задната част на килера се отвори безшумно към малка стая, изпълнена с много лъскави играчки.

— Това е очарователен арсенал, Вен — каза Кристоф току зад гърба му. — Какво имаш там?

Вен щракна ключа и лампата освети съдържанието на стаята.

— Нека те разведа, мой човек — каза той, минавайки покрай багажник пълен с автомати, за да вдигне пушка, направена специално за него. — Това бебче е Франки SPAS-12. Бойна пушка, проектирана под любящата грижа на италианците, които са брилянтни, що се отнася до коли, оръжия и всякакъв вид фини механизми. И е специално модифицирана, за да приюти тези.

Вен повдигна стъклен флакон с формата на куршум, изпълнен с гъста течност.

— Изключително висока доза *Специален К*. Единственото нещо, което почти напълно гарантира, че ще свали един шейпшифтьр.

Денал си проправи път с рамо, очите му бяха широко отворени.

— Специален К?

— Кетамин. Животинско успокоително. Поддръж това — Вен хвърли оръжието в ръцете на Денал.

— Пистолети. Отрова. Експлозивни. Имаме всичко, дами — каза той и мрачна усмивка изви ъгълчетата на устните му.

— Силата да контролираш елементите, не ти ли е достатъчна, Венджънс? — попита Аларик.

— Запази подигравките си за някого, на когото му пука. Не всеки от нас притежава твоето ниво на достъп до силата на Посейдон — отговори Вен.

— Аз оставам верен на мечата си — провлече Джъстис. — Двамата сме убили повече кръвопийци и шейпшифтьри, отколкото всичките ти играчки, взети заедно.

— Както искаш. Повече играчки за мен — отвърна Вен и зареди. — Тук има достатъчно за всички, ако някой иска нещо. Както се казва във филмите, момчета...

— Готови за стрелба — провикна се Кристоф и се ухили.

— Готови за стрелба — кимна Вен.

* * *

Пръстите на Конлан стискаха волана на мерцедеса, докато слушаше телефонните разговори на Райли. Първо тя се обади в офиса и помоли за почивка. От това, което подразбра от едностранния разговор, те бяха повече от щастливи да ѝ я осигурят. Звучеше, сякаш не си бе взимала особено често отпуска през последните няколко години.

Защо това не го изненадаваше? Жената притежаваше чувство за дълг, вкоренено дотолкова, доколкото във всеки воин.

— Здравейте, детектив Рамирес, Райли Доусън е — каза тя по мобилния, като съвсем явно избягваше да погледне в посоката на Конлан. Той се забавляваше от упорството ѝ.

За да бъде честен със себе си, не беше просто развеселен. Разгорещаваше го. Въпреки че по някаква причина, всичко, което жената трябваше да направи, бе да диша и той се разгорещаваше. Което определено не бе добър знак.

Тя беше тиха за момент, кимайки на нещо, което детективът казваше по телефона. След това проговори отново.

— Благодаря на Бога — погледна към Конлан и каза. — Бебето ще се оправи.

После продължи по телефона.

— Да, мога да дойда и да дам показания, но общо взето това, което ви казах миналата вечер, е всичко, което зная.

— Добре тогава. Имате номера на мобилния ми. Просто ми се обадете.

Тя затвори телефона, а Конлан обмисли и накрая реши да не ѝ казва, че мобилният ѝ телефон няма да улови никакъв сигнал, когато се намира дълбоко под океана.

Щеше сама да го разбере. Защо да се тревожи сега?

Аларик се наведе напред от мястото си на задната седалка, точно зад Райли.

— Мразя колите, Конлан. Кажи ми, защо сметна, че е толкова важно да ги използваме?

Конлан го стрелна с поглед.

— Пътуването чрез мъгла е достатъчно лесно за теб и мен, дори и за Вен, но не е толкова просто за някои от Седемте, особено на дълги разстояния. И определено ще накара Райли да откачи. И след като тя е единствената, която може да усети Райзън и мъжете му, исках да се чувства комфортно.

— Аз нямам проблем с това — обади се Вен. — Моите играчки не пътуват добре чрез мъгла. Както и всеки метал, който не съдържа орейхалк, помниш ли? Хей, имаме си чудесен автомобил, който вози гладко и има превъзходна звукова система. Заредил съм няколко убийствени CD, ако решите да пуснете музика.

Конлан погледна в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че Джъстис и останалите са в Хамъра зад него.

— Автомобилите, които си избрал не са особено незабележими, нали, Вен? — каза той сухо.

Райли прочисти гърлото си и стисна малкия си телефон с ръце.

— Трябва да стигнем там, при това бързо. Вече са близо. Аз... те трябва да са в парка. Това е пътят към щатския парк Фърст Лендинг. Чух, че местният съюз за признаване на шейпшифтьрите ще проведе среща там.

Вен изсумтя.

— Страхотно. Сега копелетата имат и съюз за признаване? След като прекарват по-голямата част от времето си в търсене на начини да си похапнат с вас, хората?

Райли обърна глава, за да го погледне, а очите ѝ бяха загрижени.

— Не мисля, че това е напълно вярно. И шейпшифтьрите, и вампирите положиха значителни усилия, за да се интегрират по мирен начин в обществото.

Този път беше ред на Конлан да изпита възмущение.

— Да не би всички да сте глупаци? В продължение на хиляди години и двете раси са гледали на хората като на овце — личният им запас с храна. Изведнъж, те излизат на дневна светлина, образно казано, и първото, което правят, е да се опитат да поемат властта. Що за интегриране е това? Мирно или не?

— Аз... добре, донякъде съм съгласна с теб — въздъхна тя. — Винаги съм смятала за малко странно, че само няколко години, след като научихме за съществуването на вампирите, те вече ръководят собствена Камара в Конгреса. Искам да кажа, как се случи това, без някакъв вид контрол върху съзнанието — завърши Райли.

— Контрол върху съзнанието или физическа заплаха — спокойно заяви Аларик. — Изглежда, че много от гласувалите „против“ са претърпели преждевременни инциденти или са изчезнали. Никой от вас ли не забеляза схемата в това?

— Нямам представа за какво говориш — отговори Райли. — Не са съобщавали нищо за това в новините.

— Имаш предвид медиите, контролирани от шейпшифтьрите? Чудя се, как е възможно това? — отвърна Аларик с пропит от сарказъм глас.

Конлан премина през входа на парка и намери място за колата, а в съзнанието му се завъртяха мрачни мисли. Когато спря колата и изгаси двигателя, той се завъртя на седалката и се втренчи в Аларик:

— Подозираш, че може би се съюзяват? След толкова много векове на кървава вражда, наистина ли вярваш, че шейпшифтьрите ще

помогнат на кръвопийците?

Аларик го погледна спокойно в отговор, но въпреки това Конлан забеляза, че очите на жреца са започнали да блестят.

— Ти отсъства през по-голямата част на десетилетието, Конлан. Изглежда, че има дух на сътрудничество помежду им, който никога не се е появявал преди. Това тревожи Съвета ужасно много.

— Дявол да го вземе, то тревожи шибано много и мен — изръмжа Вен. — Ако ние...

Райли изпищя пронизително, с писклив вопъл, който Конлан не бе чувал никога преди. Тя стисна главата си и закрещя. Той я издърпа в прегръдката си, опитвайки се да я успокои. Имаше нужда да я успокои.

И да накара този нечовешки звук да спре.

— Райли, Райли, какво има?

Внезапно тя спря да крещи и се взря в него с празен поглед, обърнат към съзнанието ѝ.

— Те са тук. Те са тук и убиват. Унищожават. Насилие и смърт, и болка... Не! Не, това е невъзможно!

Тя започна да крещи толкова високо, та Конлан помисли, че тъпанчетата му ще се пръснат. Хвана я за раменете и я разтърси слабо, в опит да я извади от ада, който очевидно изживяваше.

— Райли! Ти си в безопасност. Ти си тук с нас. Трябва да се предпазиш от тези емоции — каза той грубо.

Тя поклати главата си назад и напред.

— Не, не, не, ти не разбираш — простена тя. — Заради Куин е. По някакъв начин те са хванали сестра ми. Усещам я, мога да я почувствам и тя умира.

Вен и Аларик скочиха от колата и затръшнаха вратите, след което Вен рязко отвори тази на брат си. Конлан премести Райли в скута си, вдигна я и излезе от автомобила заедно с нея. Помогна ѝ да се изправи, а ръката му здраво обгръщаше кръста ѝ.

— Кажи ни. Посочи ни къде са, Райли. Знаеш, че можем да ѝ помогнем, ако го направиш.

Тя вдигна поглед към него, все още държейки главата си, все още зашеметена.

— Какво? Болка... Куин... нееее!

Главата на Аларик се стрелна нагоре и той посочи една пътека.

— Там. Сега мога да почувствам Тризьбеца. Пламти от сила. И... не знам как, но мога да усетя и сестра й — каза, а устните му се отдръпнаха и оголиха зъбите му. — Усещам я по кожата си. Райли е права. Ако не отидем бързо, тя ще умре.

Хамърът спря на паркомаястото до тях и воините наизлизаха.

— Хей, готино местенце. Какво ново? — провикна се Кристоф, но замръзна на място, когато видя Райли. Лицето му стана сериозно и той се насочи към тях, следван от Бастиан и другите.

— Тръгваме след тях веднага — нареди Конлан. — Райли, ти стой тук, в безопасност и...

— Не! Тя е моя сестра! — сопна му се тя, сякаш за малко бе излязла от унеса си. — Идвам с вас.

— Нямаме време да спорим за това — каза Аларик. — Освен това привличаме нежелано внимание — той кимна към група туристи, които открито зяпаха воините, облечени в кожа.

След това цялото му тяло потрепери, сякаш го бяха ударили.

— Веднага. Тръгваме веднага! — процеди той с усилие, а зелените му очи блестяха по-ярко, отколкото Конлан някога бе виждал.

Вървейки, а след това тичайки, Аларик пое надолу по пътеката и навътре в гората.

Вен погледна към Конлан, който кимна.

— Последвай го. Всички до един. Ще бъда точно зад вас.

Докато воините се отправяха с тежка крачка по пътеката след Аларик, Конлан сведе поглед към Райли, която все още се облягаше на него.

— Ще стоиш тук, където е безопасно, или кълна се, ще остана и ще седна върху теб — изръмжа той.

Райли премигна.

— Да, добре. Изведнъж се почувствах много слаба. Но ще доведеш ли Куин обратно при мен възможно най-бързо?

— Обещавам — каза той, след което отвори вратата на колата и й помогна да се върне вътре.

Тя се облегна на седалката, очевидно изтощена, и Конлан усети вълна от загриженост, разбирайки какво й струва емпатията.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Ще я доведа направо при теб.

Тя вдигна поглед към него, очите ѝ изглеждаха огромни върху бледото ѝ лице.

— Тогава върви. Тръгвай.

Когато тя отново затвори очи, той тихо затвори вратата на колата, огледа се, за да види, че туристите са се преместили зад огромното си превозно средство, и се превърна в мъгла. Така щеше да стигне по-бързо и да остане незабелязан. И нека боговете простят на всеки, дръзнал да навреди на сестрата на Райли. Защото Конлан нямаше повече милост в себе си.

ГЛАВА 19

Райли изчака няколко секунди, след което надникна през мигли точно навреме, за да види как едрият атлантски принц се разтваря в облак от мъгла.

— Какво, по дяволите? — премигна и потърка очи. — Чудесно. Атлантската версия на Худини^[1].

Но тя нямаше време, за да се тревожи за него и глупавите му номера — болката на Куин я изгаряше отвътре. Бутна вратата на колата и скочи навън, след което се отправи по пътеката, в посоката, в която Воините бяха изтичали само преди минути.

— Сякаш някакъв глупав мъж може да ме държи далеч от Куин, когато тя се нуждае от мен. Нито сега, нито когато и да било. — Райли започна да тича, като отправи молитва на благодарност за старите маратонки, които бе нахлузила предишната вечер и все още носеше.

Нов пристъп от болката на Куин се стрелна през нея. Райли се преви на две за миг, после се изправи и затича още по-бързо, изпращайки успокоение на сестра си по единствения начин, който знаеше.

Идвам, Куин. Идвам. Не смей да умираш в ръцете ми — ти си всичко, което имам.

* * *

Конлан тъкмо беше подминал Вен и Седемте, тичащи надолу по пътеката, когато пътят се разшири и зави наляво. Тялото му все още беше във формата на полупрозрачна мъгла, щом прекоси завоя и се натъкна на сцена на насилствена смърт.

Шокът разруши концентрацията му и той се преобрази отново в тялото си с отвратително сътресение. Около дузина тела, кървави, осакатени и разкъсани лежаха на пътя. Усети гаденето да се надига в гърлото му, докато Воините шумно се струпваха зад него.

Неподвижните, осветени от слънцето дървета представляваха пародиен контраст с ужасяващата гледка.

— Това е нередно — изръмжа Вен зад него. — Излиза извън рамките на нередното.

Джъстис си проби път с рамо и застана от другата страна на Конлан, с изваден меч и устни, откриващи зъбите му.

— Виждаш ли Райзън? Един от мъртвите ли е?

Тогава Алексиос мина покрай Джъстис и двамата с Конлан започнаха да оглеждат падналите тела. Останалите ги последваха, извадили кинжалите и оръжията си в готовност, очите им постоянно следяха гората за намек на ответна опасност.

— Този е шейпшифтър — извика Конлан, забелязвайки уличаващите очи, които след смъртта бяха възвърнали животинската си форма и цвят. Лежачия, накълцан на парчета, в краката му беше някакъв вид вълк.

Тогава Конлан вдигна рязко глава, търсейки този, който трябваше да бъде тук преди него.

— Аларик, къде си?

— Тук съм и се нуждаю от помощта ти — отговори Аларик зад него.

Конлан се обърна и видя жреца да се изправя иззад паднало дърво. Отправи се към него, но спря насред стъпка.

Лицето на Аларик бе застинало в сурова и груба маска, а зелените му очи блестяха ярко и диво. Проговори отново, гласът му обещавахе жестока смърт за създателите на тази разруха.

— Не мога да ѝ помогна. Тя ще умре.

Трополенето на обезумели стъпки прекъсна какъвто и отговор да бе измислил Конлан, и двамата с Аларик се обърнаха, за да видят Райли, която тичаше с всички сили към завоя.

Тя видя сцената и рязко спря, трепереща, след което започна да крещи.

— Куин! Къде си?

Конлан се завтече към нея, но Джъстис бе този, който я хвана, когато тя падна. Той я вдигна на ръце и внимателно я прехвърли в тези на Конлан, след което се поклони леко.

— Твоят човек, принце мой.

Конлан пренебрегна подигравателната нотка в гласа на воина и сведе глава към Райли.

— Ш-ш-т. Тя все още не си е отишла. Имаш време да се сбогуваш.

Тя дишаше тежко и започна да крещи отново, буташе го и дереше с ноктите си, опитвайки се да стъпи на земята.

— Не! Не и сестра ми. Пусни ме долу. Пусни ме долу веднага!

Вместо това той я придърпа по-близо, обръщайки лицето ѝ към гърдите си, за да не вижда касапницата, която ги заобикаляше. После закричи към Аларик, заобикаляйки телата.

Когато достигна прикритието на дърветата, той отпусна хватката си и свали нежно Райли на земята. Аларик бе коленичил пред тялото на жена. От рана в рамото ѝ течеше кръв. Конлан подуши въздуха. Миризмата на сяр и барут.

Беше простреляна.

Куин имаше къса тъмна коса, за разлика от златистото на Райли, но бялата копринена кожа и нежните черти на лицето ѝ, бяха белязани със силата и красотата на сестра ѝ.

Райли се хвърли на земята и обви ръце около сестра си, ридаейки. За миг — частица от секундата, преминала толкова бързо, че Конлан не бе сигурен какво е видял всъщност, Аларик се напрегна, а пръстите му се извиха като нокти, сякаш щеше да нападне Райли.

Точно когато Конлан понечи да застане между двамата, моментът отлетя. Зелените пламъци в очите на Аларик намаляха леко.

— Помогни ѝ! — Райли повдигна главата на сестра си, внимателно я постави в скута си и се взря в Аларик. — Помогни ѝ! Зная, че можеш да го направиш. Излекува отравяне, рана от меч и черепно нараняване. Със сигурност можеш да излекуваш една малка... О, боже мой, раната е огнестрелна. Моля те, моля те... — умоляваше тя, като по някакъв начин едновременно ридаеше и издаваше команди.

Аларик поклати глава, а лицето му имаше замаян израз. Очите му бяха диви, сякаш щяха да се завъртят в орбитите си. Конлан никога преди не го беше виждал такъв.

— Не мога — промърмори той на пресекулки. — Не мога да я достигна. Чувствам единствено болката, която разпраща. Не мога да премина през нея.

Конлан падна на колене до Райли и обвини ръце около нея, с надеждата да ѝ даде някаква утеха. Тя го изблъска с лакът гневно и се отърси от него, като нито за миг не отдели погледа си от Аларик. Присви устни и оголи зъби, изръмжавайки толкова диво, че заприлича на шейпшифтьр.

— Можеш и ще го направиш, защото аз ще те преведа през болката — с тези думи сграбчи ръката на Аларик в желязна хватка и я издърпа към рамото на сестра си. — Виждала съм изцеления по телевизията. Как лекуват вещиците. Трябва да докоснат раната, за да го направят. Предполагам, че и при теб е същото.

Докато Конлан ги наблюдаваше, някак Райли успя да спечели борбата с Аларик, преодолявайки съпротивата му с очевидно отчаяние. Когато дланта на жреца измина последния инч от пространството, делящо го от рамото на Куин, Конлан видя как аквамаринен блясък премина от дланта на Аларик в сестрата на Райли.

Когато най-накрая пръстите на жреца докоснаха Куин, тялото ѝ, почиващо в скута на Райли, подскочи при контакта, а краката ѝ се удариха в червено-златната купчина от паднали листа, наред която се намираха. Райли затвори очи, все още държейки здраво ръката на Аларик. Главата му отскочи назад, потрепери, вените на врата му ярко изпъкнаха, а всеки мускул по тялото му се стегна.

Конлан вдигна ръце към раменете на Райли, но токов удар го блъсна назад далеч от нея. За няколко секунди, и тримата — Аларик, Куин и Райли, бяха замръзнали в болезнено жива картина, изрисувана в сияйна синьо-зелена светлина.

Тогава, като един, Райли и Аларик се приведоха напред, борейки се за въздух. Конлан улови Райли, преди да падне върху сестра си и нежно обхвана брадичката ѝ с ръка, изучавайки лицето ѝ за следи от наранявания.

Аларик постави ръка върху коляното си, докато другата все още лежеше върху рамото на Куин.

— Не зная защо беше въввлечена в лекуващия процес, Райли. Никога преди не съм насочвал оздравителни сили по този начин. Ранена ли си?

Преди Райли да успее да отговори, тих, леко дрезгав женски глас, се вряза в шума от накъсани вдишвания.

— Ако преместиш тази ръка и един инч по-близо до гърдите ми, ще я отрежа.

Аларик хвърли поглед към очите на Куин, когато тя ги отвори и падна назад, по-далеч от нея. Изстреля се на краката си с такава скорост, че Конлан почти не бе в състояние да го проследи и започна да се отдалечава от тях, докато клатеше глава и мърмореше нещо на себе си.

Конлан не успяваше да различи думите, но чу интонацията на древния атлантски и се учуди. Погали косата на Райли, леко докосване, с което по-скоро да успокои себе си, отколкото нея, и се изправи, за да последва Аларик.

Настигна жреца от другата страна на пътя, когато братовчед му започваше да се превръща в мъгла.

— Спри — нареди Конлан. — Къде, в името на деветте кръга на ада, мислиш, че отиваш? Какво се случи току-що?

Аларик възвърна телесната си форма и рязко се завъртя с лице към него.

— Искаш да знаеш какво се случи? — попита той, гласът му бе изпълнен с дива ярост и мрачно отчаяние се четеше по суровите черти на лицето му. — Искаш да знаеш какво се случи? — С две стъпки той се изправи току пред лицето на Конлан. — Ще ти кажа, принце мой — продължи Аларик, рязко изговаряйки думите. — Струва ми се, че аз изпратих лечебната си енергия вътре в Куин. В човек. И тя ме сграбчи здраво.

Той прокара ръка през косата си и се засмя малко диво, очите му горяха зелени и горещи. Дивашки.

— Тя заби умствените си нокти в топките ми, ето това се случи. Аз я излекувах, а тя унищожи нещо в мен. Разби го на парчета.

— Какво... — Конлан така и не довърши въпроса си.

— Контролът ми — изръмжа Аларик. — Съвършеният, твърд като камък, контрол, който усъвършенствам от векове. Сестрата на твоята малка приятелка ме достигна с емоциите си или с вещерската си емпатска природа, или каквото е, по дяволите, и всичко, което исках да направя, е да я изчукам.

Свирепостта в гласа на свещеника накара Конлан да отстъпи половин крачка назад и да постави ръце върху дръжките на кинжалите

си. За един миг във въздуха между тях се прокрадна ледена смъртоносна заплаха.

Аларик отново се засмя горчиво.

— О, не се нуждаеш от оръжията си. Въпреки факта, че я пожелах повече, отколкото някога съм искал нещо в живота си, няма да я докосна. Макар че, дори сега, умът ми ме измъчва с образи, в които потъвам в тялото ѝ, точно там на земята, сред собствената ѝ кръв, и я чукам и чукам, докато не навляза в душата ѝ. — Аларик гневно изрита едно дърво и парченца от кората излетяха високо във въздуха, а после се разпаднаха от зелените мълнии с енергия, която запрати по тях.

Това бе нова и опасна територия, и Конлан се опита да действа с повишено внимание.

— Аларик, ти трябва да...

— Да. Трябва. Трябва никога да не се поддавам на похотта или със силата ми е свършено. Безспорно, няма да бъда от полза нито на теб, нито на Атлантида след това. Нито на онова завистливо копеле — Бога на моретата, на когото служи — заяви безизразно жрецът, гласът му внезапно бе изгубил гнева и страстта, които допреди малко преливаха от него.

— Трябва да се отдалеча от нея — продължи той. — Веднага. Да се махна от това място. Така или иначе, вече съм безполезен. Това... това енергично изтощение разруши всяка надежда, която имах, да потърся отново Тризъбеца, докато не се възстановя. Ще се срещнем довечера в убежището на Вен.

Конлан сграбчи раменете на приятеля си, разтърсен от богохулствата, които никога преди не бе чувал от него.

— Аларик, знай, че службата ти при мен и за Атлантида далеч надхвърля силите, които си придобил от Посейдон. Твоите мъдри съвети ми служиха добре в продължение на векове, и аз ще се нуждая от теб, когато се възкача на трона.

Аларик погледна над рамото на Конлан към Райли и сестра ѝ.

— Тези емпати. Те са знак за коварни промени в нашия ред, Конлан. Мога да го почувствам. Задава се промяна. Опасност, която идва от собствените ни души.

С тези думи, той пробяга две крачки и скочи във въздуха, превръщайки се в блестяща мъгла, която бързо се изпари.

За един дълъг миг Конлан наблюдаваше мястото, от което Аларик бе изчезнал, разсъждавайки върху думите му на раздяла.

Но жрецът грешеше. Промяната не се задаваше.

Тя вече беше тук.

[1] Хари Худини — (1874–1926) — илюзионист, роден в Австро-Унгария, но живее и работи в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Двадесет минути по-късно, Конлан стоеше до Вен и мрачно съзерцаваше купчината от тела, които заедно с останалите от Седемте бяха издърпали зад падналите дървета. Вековете служба като воин все още не го бяха накарали да свикне с отвратителната миризма на смърт и стомахът му се разбунтува от нуждата да изхвърли съдържанието си. Избърса ръцете си с листа, след което осъзна безсмислеността на усилията си и призова вода от заобикалящите го листа и от малкото поточе на около стотина ярда^[1], за да измие ръцете си.

Мъглата стана течна в събраните му ръце и той изми кръвта от дланите и ръцете си, чудейки се как Райзън и останалите му воители, оцелели след клането, се бяха измъкнали незабелязано. Те би трябвало да са изпръскани с кръв.

Освен ако, разбира се, не пътуваха под формата на мъгла. Кое би обяснило защо Райли повече не ги долавяше. Трябваше да провери теорията си с нея някой път. Когато дузина мъртви мъже не лежаха в краката му.

Почти неволно умът му потърси нейния, но тя беше затръшнала проклетите си щитове толкова плътно, че той нямаше да знае дали е там, ако не я беше оставил току-що. Макар че така беше по-добре. Само толкова можеше да се очаква, че ще издържи.

Джъстис и Бастиян се скитаха между дърветата от двете им страни, като търсеха някакъв знак за Райзън и останалите му воители, докато Кристоф и другите охраняваха.

Лишен от емоции, Бренан стоеше при Райли и сестра й.

Райли му беше казала, че си губят времето.

— Няма ги. Или по вълшебен начин са се научили как да крият емоциите си през последния половин час. Защото не мога да почувствам нищо.

Конлан не беше сигурен доколко може да разчита на нейната способност да усеща Микенските воители, като се вземеше предвид

ужасът, който току-що беше преживяла. Но нейните сетива, колкото и да са компрометирани, бяха всичко, което той имаше.

Аларик го нямаше.

— Трябва да се отървем от телата. Не можем да оставим тази бъркотия на човешките власти — Вен изръмжа, като избърса потта от челото си с ръка. — Това е кошмар.

Конлан кимна. Бяха преброили седем мъртви шейпшифтъра и петима атланти. Доказателството за битката трябваше да бъде унищожено.

— Няма точно да копая голяма дупка — отговори той. — Има един начин, но ще трябва и двамата да се заемем, за да го приложим върху всички.

Вен го стрелна с поглед.

— Нали не мислиш да...

— Какво друго мога да имам предвид? Трябва да използваме последното решение.

Вен подсвирна.

— *Mortus desicana*. Дори нямах понятие, че знаеш как да насочиш такава сила. Някога...

Конлан го прекъсна.

— Не. Не че нямаше да се опитам да я приложа върху Анубиса, ако имах дори най-малкия шанс. Но това е различно. Тези мъже са вече мъртви. Изкупването на този грях няма да бъде наложено на нас.

— Сигурен ли си за това? Какво казва църковният плъх?

Конлан се поколеба, несигурен колко да разкрие. На Аларик нямаше да му е приятно да разкрият каквато и да било негова слабост.

Във всеки случай, нямаше време.

— Тръгна си. Лечението... върна се в убежището.

— Какво? Държи се като момиченце само защото е излекувал една обикновена рана от куршум? Ще му дам да се разбере...

Конлан чу шумолене сред дърветата на около петдесет ярда от тях и се съсредоточи. Беше Джъстис. Но звукът подчерта, че трябваше да побързат.

— Вен. Съсредоточи се. Ще ми помогнеш ли да насочим *mortus desicana*, за да разрушим тези тела, или да го направя сам?

— Ще ти помогна. Посейдон да ни е на помощ, ако бъркаш за изкуплението. Дванадесет тела... може да не го преживеем.

Като се огледа наоколо, за да се увери, че Бренан продължава да държи Райли настрана от купчината тела, Конлан пое дълбоко дъх и вдигна ръце, като изпрати зова си във вятъра.

Ако тя видеше това, щеше да помисли, че той е същото чудовище, като онези, които бяха причинили този кървав кошмар.

Зад него Вен направи същото и двамата заедно започнаха да припяват монотонно.

„Посейдон, Баща на водата,
Господар на елементите, въплъщение на
справедливостта за всички атланти,
Чуй нашата молба, почувствай нашата нужда,
Дай ни твоята сила за **mortus desicana**,
Чуй нашата молба, почувствай нашата нужда.“

За момент нищо не се случи. В Конлан се надигна отчаяние. Наистина ли Посейдон го беше изоставил, защото беше недостоеен, след това което Анубиса му беше сторила?

Повредена стока. Повредена стока. Повредена...

Тогава приток на електрическа енергия се втурна в тялото му. От въздуха, от водата в земята, от самия вятър. Нагоре по краката, по кожата му, надолу към черепа му от безоблачното небе. Силата на елементите препусна през плътта му, изкрещя по нервните му окончания, опита да разруши контрола му.

Той се пребори с това, удържа го и го насочи. Без дори да осъзнава, че го прави, той изрева своето господство над силата.

— Аз съм Конлан от Атлантида и те подчинявам на *mortus desicana*!

С тези думи той изля енергията от тялото си през ръцете си към купчината от тела и наблюдаваше, наслаждаваше се, гордееше се със силата. Бурната атака на елементите покри и заобиколи телата на мъртвите, втурвайки се във всяка пора на кожата им, във всяко отверстие, като вършеше ужасяващата си работа.

Изсмукваше, източваше всяка унция вода, всяка капка течност от телата. Абсорбираше я и връщаше течността в природата, откъдето беше дошла. Пресушаваше, изсушаваше телата на мъртвите.

Шепнеше на Конлан с настървение, с бяс, с лукавия примамлив зов на неподправена сила. *Mortus desicana*.

Силата, която имаше потенциала да изсмуче течностите от плътта и костите на онези, които бяха все още живи.

Очевидната съблазън в мисълта го задуши, спря го. Ужасът от това в какво можеше да се превърне, какво можеше да причини владението на такава сила на ума му, на душата му, го откъсна от източника на елементите моментално.

Когато изгуби контрол, падна назад върху най-близкото дърво, докато си поемаше дъх с усилие. Когато зрението му се проясни от силата и мъглата, и праха от източените тела, той видя Вен, рухнал на земята, да се опитва да се надигне с една ръка.

Когато Конлан се опита да се изправи, да възстанови достатъчно от силата си, за да продължи, остър глас проряза изтощението му.

Джъстис.

— Интересно, принце мой. Не знаех, че си усвоил извикването на забранената смърт. — Джъстис се поклони леко и заобиколи купчината от прах и частици от кости, която стоеше на мястото, където само преди минути лежаха телата на дванадесет мъже. Изрита един череп, който се беше изтърколил настрана от другите, и той избухна в дъжд от фин, сух прах.

Джъстис наклони глава и се взря в Конлан и Вен с присвити очи.

— Много интересно, наистина.

Барабас се облегна назад в стола си с дърворезба, разположен в центъра на главната галерия Праймъс, часове след като всички останали се бяха прибрали у дома, към безсмисленото си ежедневие. Беше съвсем удовлетворен от работата, свършена през този ден. Все пак, още едно допълнение към Акта за защита на нечовешките видове от 2006 година, чийто автор беше (едно от най-забележителните му постижения) вече бе само на един-единствен подпис разстояние от това да стане закон.

Той беше пробил път на допълнението с убеждаване, чар и груба физическа сила. Също така, изчезването на двама ключови члена на човешкия Конгрес не беше навредило.

Усмихна се, оголил зъби, които биха ужасили слабия мъж, който точно в тази минута вероятно стоеше, треперещ, в Овалния кабинет. Неговите съветници умоляваха президента да наложи вето на законопроекта.

Барабас знаеше, че това мекотело няма достатъчно кураж за това.

„Загубил мястото си в конгреса“ придобиваше изцяло ново значение, когато един политик си имаше работа с господар вампир.

— Сигурно сте много доволен от себе си, лорд Бар... лорд Барнс.

— Дракос беше влязъл, незабелязано, и крачеше по пътеката към него.

Барабас не желаше особено генерал, който може да се промъкне край него неусетно, което му напомни още веднъж, че скоро трябваше да реши дали да потърси заместник на Дракос.

Може би Калигула. Мисълта му достави перверзно удоволствие и отново се усмихна.

— Да, Дракос, много, много доволен съм. Укрепването на властта е просто въпрос на придобиване и усъвършенстване на знания.

Барабас се изправи, после се издигна във въздуха от мястото си и накрая стъпи върху пода на залата.

— Ако познаваш и себе си, и врага си, ще излезеш от сто битки със сто победи. Ако не познаваш нито себе си, нито врага си, ще изгубиш всички.

Дракос повдигна вежда.

— Сун Дзъ^[2]?

Барабас наклони глава.

— Истински майстор на стратегията.

— Той също ли е бил един от нас?

— Не, макар и да е удивително, че не е. Ако само имам възможност... Както и да е. Няма значение. Какво имаш за докладване?

— Нашите шпиони докладваха пълен провал при опита да разберат какво може да се е случило на Терминъс и неговия отряд, милорд. Ние...

Но преди Дракос да успее да довърши мисълта си, студ премина през стаята. Макар и безцветен, той разруши светлината. Макар и без миризма, вонеше на злъч и смърт. Макар и беззвучен, той ги оглуши, поваляйки и двамата на колене.

Като се задушаваше и задавяше, Барабас едва имаше време да формулира името в ума си, преди тя да проговори.

Анубиса. Богинята на нощта.

Гласът ѝ зазвънтя като камбана, известяваща примката на палача, брадвата на екзекутора. Тонът ѝ пищеше като крясъците на хора, чиито гласни струни биваха прорязвани от счупено стъкло.

И все пак някак си думите ѝ бяха тихи и спокойни. Като смъртта, крадяща дъха на пеленаче в люлката му. Както я беше виждал да прави. Не само дъха, но и кръвта.

Както ѝ беше помагал да прави.

Той се зачуди на счупените парчета от отдавна мъртвата му съвест, когато те прорязаха дроба му. Забиха се в мозъка му.

Той запищя от агонията, преди тя да завърши първото си изречение. А след това беше неспособен да издаде, какъвто ѝ да било звук.

Той се строполи по лице на пода до изпадналата в безсъзнание фигура на генерала си.

— Станал си по-силен, Барабас, — припя тя с отровния си ритъм. — Последния път, когато те видях, се беше подмокрил дълго преди да формулирам някакви думи.

Той изви главата си на една страна, опитвайки се да я погледне в лицето, а студът във въздуха се усили. Вътрешностите му се преобърнаха от страх.

Би отправил молитва да не се изцапа, на кого се молеха тъмните лордове?

На богинята кучка пред него, разбира се. А тя не притежаваше нищо, подобно на милост или състрадание в себе си.

Стисна крака и се заслуша.

Тя се засмя. При звука на този смях живи същества умираха. Беше виждал това, също.

Малък кървав съсирек в мозъка му се пръсна, изстрелвайки кръв през носа му. Той лежеше неподвижно, докато тя се процеждаше надолу по лицето му в локва на пода под бузата му.

— Това ли ми предлагаш, лорд Барнс? И да, разбира се, че знам за твоите жалки опити да скриеш истинската си самоличност от тези овце.

Върхчетата на пръстите ѝ и полата на копринената ѝ рокля бяха всичко, което можеше да види. Беше облечена в бяло. Карикатурно, девствено бяло върху богинята на всички пороци. Точно заради това я забавляваше толкова много.

Беше му го казала веднъж. Когато го беше пречупила. Отново и отново.

Той се присви при спомена. Присви се, когато си припомни как в самия край я беше умолявал за болката. За унижението. Пълзеше за извратените перверзни.

Тя махна с ръка и го освободи. Внезапно способен да се движи, той се побоя да го направи. Беше запознат с игрите ѝ.

— Стани, мой Барабас. Дочух от твоя покварен ум, че си спомняш нашите забавления с... копнеж. Да ти доставя отново наслада с моите играчки?

Той се изправи, борейки се да удържи треперенето, което заплашваше да завладее тялото му. Нейните играчки. Камшик със стоманени краища. Стоманени белезници, които бяха подходящи за много повече неща, отколкото само за ръце и крака.

Като я погледна храбро, той видя, че тя не се е променила. Дори нещо повече, беше по-красива, отколкото преди триста години, когато я беше видял за последно.

Когато я беше почувствал за последно. Почти умря от истинска смърт от това.

Копринените вълни на черната ѝ като нощ коса милваха извивки на такова съвършенство, че можеха да докарат мъж от човешката раса до лудост и да накарат лигите му да потекат. Пронизващите ѝ очи се втренчиха в него с черното на прокълнатата ѝ душа, с червени искри в самия им център.

Сигурно беше в добро настроение. Може би той нямаше да умре. Може би не този път.

— Страхуваш се да ми отговориш ли, лорд Барабас? — тя вля в думата сарказъм, достатъчно остър, за да смъкне плът от костите.

Той беше направил и това заедно с нея. Повече от нейните „играчки“.

— Аз... прости ми, милейди богиньо. Нямам думи пред твоята красота — изрече със запъване думите, знаейки, че с това ласкателство имаше шанс да я разсее. Тя беше олицетворение на Смъртта, но беше

древна жена — смърт. Галантните думи привличаха вниманието ѝ, така, както лъскавите неща, това на враната.

— Да. Да, красива съм, Барабас, — изперчи се тя. — И бях ограничена от проклятието на Посейдон да играя любимите си игрички твърде дълго. Но този ден и вчерашната вечер ми донесоха голяма радост, дете мое. Искаш ли да знаеш защо?

Въпреки че беше почти на три хиляди години, „детето“ беше прекалено изплашено, за да направи нещо повече, освен да кимне.

Тя го помилва по бузата с върха на пръста си, а кожата му започна да гори и съска веднага след нейното докосване. Той се пребори да не трепне.

— Самият млад принц развали проклятието на Посейдон. Той разкри съществуването на Атлантида на една от овцете и така разруши древното ограничение, наложено ми от онзи никаквец, Богът на моретата, — каза тя, а полата ѝ се завъртя около нея със силата на гнева ѝ.

Барабас ахна.

— Атлантида? Изгубеният континент от легендите наистина съществува?

Тя се усмихна отново, като разкри не малко от зъбите си. Лъскави, остри като кинжали, зъби. Той се наклони към нея, хипнотизиран от гледката, но тя се изсмя и се обърна.

— Не, Барабас. Не съм в настроение да изпробвам твоите прелести отново. Първо, ще ти разкажа за Атлантида и как ще ми послужиш за моите планове. След това. — Тя се усмихна отново и побутна неподвижното тяло на Дракос с обувия си в чехъл крак. — След това ще науча генерала ти как се играе.

[1] 1 ярд = 91,44 см ↑

[2] Автор на „Искуството на войната“, известна китайска книга за военните стратегии, написана в края на 6 век пр.н.е. или началото на 5 век пр.н.е. Макар да съществуват и теории, които приписват книгата на неизвестна група китайски философи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Райли постави едната си ръка на хълбока си, докато с другата все още подкрепяше Куин и се вгледа в ходещата планина от мускули, която препречваше пътя ѝ.

— Виж, Бастиян, оценявам лоялността ти към Конлан. Наистина. Но Бренан вече ни пусна да си ходим, а аз трябва да заведа сестра си на лекар.

Следа от топла симпатия премина през красивото лице на Бастиян, но той поклати глава и скръсти ръце пред огромния си гръден кош.

— Съжалявам, лейди Райли, но не мога да ви позволя да минете.

Райли чу остър, стържещ звук и внезапно смъртоносно изглеждащо острие беше притиснато към врата на Бастиян. И Куин беше тази, която държеше другия край.

Райли ахна, но Бастиян само въздъхна, сякаш беше напълно безразличен към близо шест инчовата стомана, притисната към гърлото му.

Куин се отдалечи от Райли и я избута леко назад с ръката, която не държеше ножа.

— Ето каква е сделката, приятел. Позволяваш на мен и на сестра ми да си тръгнем или ще нарежа сънната ти артерия на малки парченца, преди да успееш да кажеш „намръщеният великан“.

Бастиян всъщност се усмихна.

— Не съм изненадан, че имаш куража на воин, пет пъти по-голям от теб, малката. Кръвта на сестра ти е силна в теб. Да не си откърмена с мляко от тигър?

Райли се отърси от шока и сграбчи ръката на сестра си.

— Куин, спри! Тези мъже са... ами, те... те са от добрите.

Куин се обърна да погледне Райли в очите, а ръката, с която държеше ножа, дори не трепна.

— Райли, тук има неща, които не разбираш. Тези мъже, които умряха... те бяха...

— Те бяха шейпшифтьри и воители от Атлантида — каза Конлан и стъпи на пътеката до Райли. — Това, което ще е интересно да се разбере, е как ти се озова там, да лежиш пострададала, наред тях.

Бренан безшумно се появи до Куин.

— Почувствах, че приключи *mortus desicana* и ще бъде безопасно да оставя лейди Райли и сестра ѝ да тръгнат към теб — каза той, като се поклони леко на Конлан.

Куин присви очи, но накрая сведе ножа надолу и отстъпи крачка назад от Бастиян, който ѝ намигна.

— Превъзхождани по численост от атлантски воители. Всъщност това би обяснило доста начина, по който те... Както и да е. Имате ли някакво доказателство за тази абсурдна история? И какво правите тук?

Тя посочи с ръка пътя.

— Ваши ли бяха мъжете, които нападнаха моите вълци?

Сърцето на Райли, което тъкмо беше започнало да се успокоява, започна отново да препуска.

— Какво? Твоите вълци? Каква работа имаш да се шляеш с глутница шейпшифтьри?

Куин нежно я потупа по ръката с изражението на родител, успокояващ малко дете.

— Ш-ш-т, сестричке. Всичко е наред. Ще ти разкажа за това по-късно.

О, това *не можеше* да се случва. Райли издърпа ръката си от тази на Куин.

— Можеш да спреш с това снизходително отношение, Куин, и ми кажи какво, по дяволите, правиш тук и защо имаш... огнестрелна рана, от която почти ме умря?

Куин имаше безочие то да извърти очи.

— Малко драматизираш, не мислиш ли? Беше само рамото ми. Имала съм и по-лоши. — Лицето ѝ омекна и тя придърпа Райли в бурна прегръдка. — Съжалявам, малка сестричке. Толкова много те обичам... Никога не съм искала да видиш нищо от този свят. — Куин се отдръпна внезапно и огледа района.

— Като говорим за това, къде е другият мъж? Имах странното усещане, че пропълзя под кожата ми, за да ме излекува отвътре... — Гласът ѝ заглъхна, а ръката ѝ посегна, за да докосне разкъсаната си

риза и непокътнатата кожа под нея. — Сигурна съм, че не си въобразих този изстрел.

— Можем да споделим историите си обратно в къщата, — каза Конлан. — Мисля, че е време да се махаме от тук.

— Сцената на местопрестъплението, — добави Куин, по лицето ѝ се четяха тъга и изтощение. — Къде са те? Какво направихте с... телата им?

Вен се приближи с препъване до тях, изглеждайки все едно е бил на триседмичен гуляй. Кожата му беше сива, а тъмните кръгове под очите му се виждаха отдалеч. Райли отмести поглед от него към Конлан, чието лице също беше изопнато и бледо, макар и по-малко от това на Вен.

— Какво точно ви се е случило на вас двамата? — попита тя, като отвори ума и емоциите си за пръв път, откакто видя телата. Но мисловните щитове на Конлан бяха на мястото си, големи и сериозни. Тя не можеше да почувства нищо от него.

Вен, обаче, или не беше толкова силен, или бе прекалено уморен, за да го е грижа. Тя го чувства от него — тъгата, изтощението, ужаса от това, което бяха направили.

Но тя не разбираше емоциите.

— Какво направихте на телата? — попита тя, повтаряйки думите на Куин.

— Трябваше да се отървем от тях. Не можем да оставим такава бъркотия на човешките власти — каза Конлан със стисната челюст.

— Но... не! Не може да правите това! Трябва да се обадим на 911 и...

— Той е прав, Райли — каза Куин уморено, с клюмнала глава. — Това е нещо дори отвъд способностите на специалистите по паранормалното. Особено ако те наистина са от Атлантида.

Конлан протегна ръка към Райли, а тя запримигва към него, без да може въобще да повярва.

— Но това не може да е правилно. Момчетата от паранормалните операции се занимават с подобни неща през цялото време, нали? Имам предвид...

— Райли — каза Конлан с нежен глас. — Не остана нищо, което да открият. Моля те. Трябва да измъкнем сестра ти от опасност.

Райли се поколеба още минута, след което кимна и изправи рамене.

— Разбира се. Добре. Прав си. Атлантида съществува, атакувахме вампири, почти бях убита от гаджето на моя клиентка, а сестра ми е в съюз с върколаци. Какво му е необичайното на това?

Тя стегна ръката си около Куин и тръгнаха надолу по пътеката към колите и, надяваше се, към някои отговори.

Конлан се взираше през прозореца в залязващото слънце, като размишляваше как светът може да полудее за няколко часа. Нито Куин, нито Райли му бяха проговорили по пътя обратно към къщата, а Куин беше заспала почти моментално, след като пристигнаха. Райли седеше неподвижно в стола до леглото на сестра си, както през целия следобед.

Аларик все още липсваше. Той беше изпратил Бастиян да патрулира, да види какво може да надуши, докато Кристоф използваше необикновените си гениални способности в интернет, за да проникне във всяка медийна мрежа, която можеше да намери.

Вен бе излязъл, за да издири свръзка в местната популация шейпшифтьри, а Алексиос беше с него. Може би там щеше да има информация как точно се бяха забъркали глутницата вълци с Райзън и неговите мъже.

Макар че, доколкото познаваше Райзън, сигурно е било обратното. Родът на Микена не беше особено изтънчен относно чувствата си, че единственият добър шейпшифтьр е мъртвият.

Бренан крачеше по тревата отвън пред прозореца, застанал на пост и го поздрави с жест, а после посочи нагоре. Значи Джъстис беше заел позиция на покрива. Добре.

Денал седеше на пода пред стаята на Райли и Куин с извадени кинжали. Приемаше задължението си на самопровъзгласил се защитник и бранител на Райли много сериозно.

Дори, за забавление и изумление на Конлан, що се отнасяше до неговия принц.

— Тя не иска да говори с вас в момента, милорд — беше казал Денал, с пребледняло лице (вероятно в резултат на собствената му дързост), но твърдо застанал пред вратата на спалнята.

Конлан кимна примирено с глава. За момента. Но се бе навел към младия си воин и му заговори тихо.

— Служи й добре, Денал. Но знай нещо. Ако исках да отида при нея сега, нито ти, нито която и да било природна сила, не би могъл да ме спреш.

Запомни това за в бъдеще.

Денал, за негова чест, не бе отстъпил. Но Конлан го беше чул да издиша шумно, докато се отдалечаваше от стаята и нейния страж.

Конлан затвори очи и се опита да достигне до Райли, но мисловните й щитове отново бяха заключени. После изпрати повик по споделената атлантска мисловна пътека.

Аларик, къде си? Нуждаем се от теб, жрецо.

Беше почти девет и половина, когато Куин се събуди. Денал, който лагеруваше пред вратата, се беше опитал да придума Райли да хапне нещо на няколко пъти, но гледката на Куин, лежаща полумъртва по средата на някаква свръхестествена супер битка беше развалила апетита й.

Куин се беше изтегнала по гръб, с разперени широко ръце, по същия начин, по който спеше винаги. Докато Райли се взираше в нея, очите на Куин се отвориха с премигване.

— Райли? — прошепна тя, с дрезгав глас. — Къде сме?

— Ти заспа в колата, Куин — каза Райли, като се наведе напред, за да хване ръката на сестра си. — Ние сме в къщата, която принадлежи на брата на Конлан, Вен.

Куин стисна ръката й за кратко и направи усилие да седне. Погледна към рамото си. Все още носеше скъсаната риза, с която беше, когато я простреляха.

— Какво се случи, Райли? Кой беше този мъж и как излекува рамото ми?

— Не съм много сигурна как лекува, Куин. Името му е Аларик и той...

— Аларик — прекъсна я Куин, а очите й се разшириха. — Знаех си. Някак си знаех, че това е неговото име. Все едно ми говореше, когато беше вътре в мен.

— Вътре в теб?

— Да. Можех да го почувствам вътре в мен как лекува рамото ми. Беше най-странното нещо, което ми се е случвало. Все едно топка енергия (синя и зелена и сребърна, но засенчена от тъмнина) буквално препускаше през кожата ми.

Куин тръсна глава, след което отметна тъмните къдрици от очите си.

— Или просто си губя ума? — попита тя, с очевидно терзание в очите.

— Не си губиш ума. Минах през почти същото преживяване с Конлан. Има нещо удивително необикновено в тези атланти. Мога да проникна в емоциите им на ниво много по-дълбоко, отколкото с някой друг, като изключим теб, Куин.

Райли скочи и започна да крачи от единия до другия край на малката стая.

— И те могат да почувстват моите емоции, също, до известна степен. Почти не е за вярване, но Конлан понякога може да чете мислите ми. Той... не зная как да го опиша. Това е отвъд всичко, което някога съм изпитвала.

Райли се обърна към Куин при звука на нейното тихо подсвирване. Сестра ѝ се загледа в нея, изучавайки лицето ѝ с поглед.

— Какъв е този тон в гласа ти, Райли? Не съм го чувала, откакто беше в колежа. Не, може би никога. Имаш ли чувства към този мъж?

Лицето на Райли пламна и тя наведе глава, но не преди Куин да го види.

— Не зная. Не зная какво чувствам, с изключение на това, че бях в ума му, Куин. Никога не съм виждала нещо подобно... Никога не съм чувствала нещо такова.

Тя прекоси стаята и седна на края на леглото до сестра си.

— Той ме спаси. Той ме спаси на брега от някакви разбойници, които щяха да ме изнасят или още по-лошо. След което ме спаси (добре де, един вид се спасихме един друг) от банда вампири, които станаха на прилепови изпращания на предната ми ливада.

Райли сграбчи отново ръката на Куин, държеше я така, все едно беше спасително въже.

— Видях вътре в него. Болката... не зная как някой може да оцелее след изтезанието, което видях в спомените му.

— Още едно изгубено животно, което искаш да доведеш у дома?

— Искам да доведа у дома — унесе се в мисли Райли. — Искам частта със сигурност е истина. Аз... не мога да повярвам, че го признавам, но между нас има това невероятно животинско привличане.

Искам го повече, отколкото някога съм искала, каквото или когото и да било в живота си.

Тя тръсна глава.

— Това е пълна лудост!

Куин издърпа ръката си от тази на Райли и сграбчи сестра си за раменете, след което леко я разтърси.

— Да не си, и те питам по възможно най-милия начин, но да не си изгубила и малкото мозък, който имаш? Откога познаваш този мъж? Струва ми се, че щях да разбера малко по-рано от теб, ако се срещаше с г-н Важна клечка от Атлантида от дълго време.

Райли поклати глава.

— Ние дори не сме били на среща. Запознах се с него едва миналата нощ. И все пак го познавам повече, отколкото съм познавала някого досега. С изключение на теб. А когато сме заедно, ами...

Куин подсвирна отново.

— Дори не трябва да го казваш, малка сестричке. Разбирам по цвета, който току-що придоби лицето ти, че вие двамата разпалвате сериозен пожар. Спала ли си с него?

— Не! Не съм! Току-що го срещнах. Но добре. — Райли прехапа устна, като обмисляше. — Добре, ето какво. Ако имах шанс, вероятно бих го направила. Никога не съм изпитвала такова привличане към никой мъж. Когато и да било.

Тя спря наред мисълта си.

— Чакай малко! Забрави за моя несъществуващ сексуален живот. Говорим за теб. Какво, по дяволите, правеше с група шейпшифтьри? И защо се държиш като хулиган? Не е като да си... Имам предвид...

— Знам какво имаш предвид. Бедната, деликатна Куин, която всички винаги трябва да защитават — отговори Куин горчиво. — Е, в един момент трябва да пораснеш. А аз не си направих труда да уведомя някого, че съм се променила, защото да си слаб и безполезен е добро прикритие. Помисли си за Зоро и Скарлет Пимпърнел^[1].

— Но кога... какво... — гласът на Райли заглъхна. Не беше сигурна как да зададе на сестра си въпроса, който трябваше да бъде зададен.

Не беше сигурна, че иска да чуе отговора.

— По-късно. Ще ти разкажа за това после. Може би. — Куин се вторачи в нея за един дълъг момент, след което спусна крака от леглото

и се наведе, за да нахлузи ботушите си. — Ти си по-добра в преценяването на характера на дадена личност по нейните емоции, отколкото аз съм била някога, Райли. Така че, предполагам, че ще приема думите ти за този Конлан. Но само при условие, че го проверя сама.

Почукване на вратата спаси Райли от нуждата да отговори.

— Махай се, Денал. Казах ти, че не искам никаква храна — извика тя.

Вратата се отвори със замах и Конлан се показа на прага.

— Не е Денал и макар да мисля, че трябва да хапнеш нещо, по-важно е да поговорим. Трябва да разбера какво знае сестра ти.

Райли се опита да надникне в коридора зад него.

— Къде е Денал? Мислех си, че той никога няма да си тръгне.

Конлан сви рамене.

— Мисля, че Вен го държи с главата надолу от някой прозорец точно в момента. Изглежда е забравил, че аз съм неговият върховен принц в стремежа си да ти служи.

Само намек от усмивка в ъгълчетата на устните му показваше неохотното забавление на Конлан от отстъпничеството на воина му.

Преди Райли да може да отговори, Куин се изправи и закричи напред, за да застане точно пред Конлан.

— Принц, а? Ако измамиш малката ми сестричка, ще отговаряш пред мен. А аз съм от типа момичета, които ще ти наритат атлантския задник.

С тези думи по-бързо, отколкото Райли я беше виждала да се движи някога, Куин постави ръце върху слепоочията на Конлан.

— Пусни ме, пусни ме вътре, малка рибке — каза тя с напевен глас.

Конлан, вторачен в Райли над главата на Куин, не помръдна. Райли знаеше колко бързо може да се движи той. Можеше да отблъсне хватката на Куин за секунда. Да му се не види, можеше да счупи ръцете на Куин за един миг.

Но вместо това той се усмихна на Райли, а после затвори очи. В стаята се възцари пълна тишина за почти минута. След което Куин свали ръцете си и се препъна назад от Конлан.

— Кой си ти? Как изобщо си успял да оцелееш след подобно мъчение? — Тя продължаваше да се отдалечава от него, докато не

достигна до леглото и падна върху него до Райли.

— Куин, добре ли си? — Райли потърси връзка със сестра си чрез емоциите си. Но за първи път не можеше да я достигне. Тя скочи на крака и се обърна към Конлан. — Какво й направи?

— Не, въпросът е какво ти си направила на него? — каза Куин зад нея. Райли се обърна да погледне сестра си, но вниманието на Куин беше фокусирано върху Конлан, като лазерен лъч. — Някак си, Райли, ти си в неговата душа.

Топлина забушува в Райли. Тя погледна в очите на Конлан и отвори емоциите си за него. И почувства истината в думите на сестра си. Не беше съвсем готова да му позволи да види, че той също беше вътре в нея.

Стъпки отекнаха надолу по коридора, докато се приближаваха към тях. Гласът на Вен предшества появата му.

— Конлан, имаме проблем. Или може би трябва да перифразирам. По дяволите, имаме купища проблеми. Макар че този е нов.

— Считай и мен за още един проблем, атлантидецо, — изръмжа Куин. — Защото докато не разбере защо твоите хора нападناха моите, няма да те остава на мира.

Вен огледа Куин отгоре до долу и се ухили.

— Скъпа, ще сметна това за най-доброто време от седмицата ми. По дяволите, може би от цялата скапана година.

Леден глас нахлу в стаята миг преди Аларик да заблещука в силно, заплашително присъствие между Куин и Вен.

— Отправлям ти честно предупреждение, Венджънс. Ако я докоснеш, ще те унищожа.

Райли подскочи, с мисълта да защити сестра си от Аларик, който беше най-плашещият мъж, когото някога беше виждала.

Мъж, който случайно притежаваше магически сили, които убиваха по негова команда.

Необяснимо, но Куин започна да се смее. Звукът отекна в стаята, висок и див.

— Добре дошъл на чаеното парти, рибешко лице. Имам странното усещане, че аз и ти трябва да си поговорим, особено след като на практика ръката ти беше върху гърдите ми, — каза тя, все още усмихната мрачно. — Най-малкото, изглежда ми дължиш вечеря.

Райли изглежда всички — Конлан, Вен, Аларик и сестра си — и бавно поклати глава.

— Да не би целият свят да се е побъркал?

[1] Става въпрос за героя от приключенския роман „Аленото цвете“ (ориг. име — *Scarlet Pimpernel*) на родената в Унгария английска писателка баронеса Емуска Орси, публикуван за пръв път през 1905 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Райзън закуцука надолу по стълбите на изоставения склад, който Мика беше намерил за тях. Слава на Посейдон, че Тризъбеца беше в безопасност, все още привързан за гърба му под палтото.

Той беше късметлия.

Повече от петима от мъжете му. Петима воини бяха убити, и за какво? За да защитят човешкото население, което бе достатъчно глупаво да приветства шейпшифтърите и кръвопийците с голи вратове?

Единственият възможен лъч светлина в скапания, черен тунел на този ден беше, че нямаше никакво споменаване за битката в медиите. Разбира се, покритите с козина задници, контролираха медиите, откакто бяха превзели CNN и радио мрежите, ето защо предполагаше, че това не е огромна изненада.

Все пак, реши да приеме това като точка на своя страна. В края на краищата, Аларик нямаше как да проследи новинарска история, която никога не е чул.

Жрецът щеше да следи новините. Аларик щеше да превърне в мисията на живота си да намери начин да издири Райзън и да отдели топките от тялото му.

Бавно.

Хвърли поглед върху светещите цифри на сребърния джобен часовник на баща си. Беше иронично, че единственият спомен, който пазеше от баща си, се бе оказал неустойчив на силите, които канализираше.

Часовниците не харесваха особено силите на елементите. Той извади мобилния си телефон от джоба на панталоните си и се намръщи на празния екран.

Същото се отнасяше и за повечето машинарии, като се замислеше.

Но той нямаше нужда от потвърждение на уговорката си с обществото на Платонистите. Това не беше среща, която биха

забравили.

И когато Тризъбеца бъдеше цял и под негов контрол, петимата, които беше загубил днес, щяха да бъдат отмъстени.

Неговият баща също.

Земляните щяха да бъдат изпепелени.

Конлан подреди играчите в импровизираната си среща съвсем съзнателно. Аларик се облегна на стената в единия край на стаята.

Райли седна с Куин на дивана, в другия край на помещението точно срещу Аларик.

Той и Вен заеха другите две стени, така че всичко изглеждаше като някаква странна игра на атлантски шах с четирима играчи, в която се използваха живи пионки.

Като се замислеше за това, той се чувстваше дяволски много като пешка, откакто се беше завърнал.

С тези глупости беше приключено.

Куин изпъна краката си и кръстоса ботушите си един върху друг, в ясен израз на преднамерено безразличие. Тя беше точно толкова твърда, колкото и сестра си, но за разлика от Райли, Куин го осъзнаваше. Владееше го.

И в продължение на няколко секунди, когато той я беше допуснал в ума си, беше почувствал тъмните петна в нейната собствена душа. Тя имаше тайни, Куин Доусън определено притежаваше такива. Опасни тайни.

— Ще говорим ли, или просто ще се зяпаме един друг цяла нощ? — провлачено попита Куин. — Не че всички не сте прекрасна компания, приятна за окото, но аз имам неща за вършене, хора за убиване.

Райли се втренчи в сестра си невярващо. Конлан изпрати леко докосване до емоциите ѝ, проверявайки за някаква фалшива нотка.

Не, нищо. Тя беше напълно объркана от присъствието на Куин в тази катастрофа.

Конлан скръсти ръце на гърдите си.

— Интересен подбор на думи. Може би си готова да ни споделиш какво правеше с тези шейпшифтьри, които наричаш „твои“ вълци.

Аларик не каза нищо, просто се взираше в Куин, без да мига, а в очите му светеше зелен пламък.

Куин се засмя.

— Да бе. Ами, покажи ми твоите, и аз ще ти покажа моите, както казват.

— Ей, какво точно искаш да видиш? Съгласен съм — каза Вен.

При тези думи стаята потрепери, сякаш някакви подземни плочи се наместваха. Конлан почувства леден вятър да прорязва лицето му в посока към брат му и разбра какво беше причинило труса. Или по-скоро кой.

— Престани, жрецо, — изръмжа той. — На каквото и да си играеш, нямаме време за подобни глупости. Трябва да сложим картите си на масата, веднага.

Все едно не беше проговарял.

— Искаш да ти покажа моите? — Аларик наперено прекоси стаята към Куин и Райли, но спря на половин дузина стъпки от тях, преди Конлан или Вен да имаха шанса да помръднат. — Какво ще кажеш за това?

Очите му заблестяха още по-нажежено, отколкото Конлан някога беше виждал, когато Аларик небрежно повдигна първо едната, а след това и втората си ръка във въздуха. Едновременно с движението, Куин и Райли бяха повдигнати от дивана, докато не започнаха да левитират на инчове от тавана, все още в седяща позиция, разположени върху блестящи топки от синьо-зелена светлина.

— Това как е? — настоя Аларик. — А какво ще кажеш за това?

Свали ръцете си с движение надолу, след което ги вдигна с дланите нагоре, като си мърмореше нещо под носа. Жените се спуснаха надолу към пода, след което фонтан от вода ги прихвана и грациозно ги повдигна и двете обратно на дивана.

С друго рязко движение на ръката му, водата изчезна. Нито Райли, нито Куин имаха и капка по себе си.

Райли ахна тихо.

— Уау, това беше доста... беше...

— Сладък кабаретен трик, рибено лице — каза Куин. След което демонстративно се прозя. — Приключихме ли с дима и огледалата? Или, извинете ме, това беше вода и огледала, нали?

В рамките на един сърдечен удар Аларик я повдигна от дивана и я придърпа към себе си.

— Не ме предизвиквай, жено. И двамата ще съжаляваме за това.

Но не гняв беше това, което Конлан чу в гласа на Аларик. Беше почти умоляващо отчаяние. Когато Куин отговори, гласът ѝ беше толкова тих, че Конлан едва различи думите ѝ. Когато го направи, те нямаха никакъв смисъл.

— Забрави, каквото и да си мислиш, че си видял в мен, красавецо, — промърмори тя. — Аз съм съсипана.

Следващото, което направи тя, накара и Конлан и Вен да се втурнат през стаята, за да я защитят. Защото младата жена вдигна ръце и ги постави на лицето на Аларик.

Звук, който Конлан никога не беше чувал преди, излезе от гърлото на жреца, суров, задавен звук, изпълнен с опустошителна болка. Шокираща звукова вълна, която буквално отблъсна Конлан и брат му назад и те се приземиха тежко на пода.

В секундите, които му отне да си поеме дъх и да вдигне поглед нагоре, Аларик беше изчезнал. Куин стоеше сама, с ръце все още замръзнали на мястото, където беше лицето на жреца. Сълзи се стичаха по нейното собствено.

Райли скочи и обвини ръце около сестра си.

— Може би трябва да отложим това до сутринта, — каза тя, като погледна свирепо към Конлан. — Мисля, че Куин преживя достатъчно за днес. И двете преминахме през много. Трябва да я отведе у дома, Конлан.

Преди Конлан да успее да изрече и една дума в протест, подкрепа се появи от неочаквано място. Куин избърса сълзите от бузите си с опакото на ръцете си, след което прочисти гърлото си.

— Не, — каза тя. — Мисля, че трябва да останеш с тях.

Четиримата седяха около кухненската маса, Райли и Куин държаха чаши, пълни с горещ, сладък чай. Конлан и Вен пиеха бира. Конлан седеше достатъчно близо до Райли, така че тя можеше да се протегне и да го докосне, ако поиска. Не че се нуждаеше да го докосне. Много.

Повечето от останалите мъже се отбиваха, точеха се по един или двама, някои носеха храна и бира, други — новини. Никой не донесе резултати. Рейзън беше изчезнал.

Райли се опита да се усмихва на всеки от тях, особено на Денал, който коленичи пред нея и ѝ поднесе пълен наръч цветя, след което излезе заднешком от стаята, като внимаваше да поддържа безопасно разстояние от Конлан и Вен.

Последният направи остроумна забележка за ученическото увлечение на Денал, но никой не намери сили да се усмихне. Сега всички седяха, всеки от тях записан в собствените си лични мисли. Когато Джъстис се появи, това беше почти облекчение.

— И така, цялата банда е тук — каза той със своя всезнаещ маниер.

Разбира се, всеки, който можеше да носи синя плитка, дълга до кръста, праметната над меч, закрепен за гърба му, вероятно можеше да бъде толкова многознаещ, колкото поиска. Райли беше виждала какво може той с този меч.

— Моравата ми никога няма да бъде същата — измърмори тя.

Куин погледна нагоре от съзерцанието на чашата си и зърна Джъстис.

— Ти! — ахна тя. — Мислех, че си градска легенда.

Вен се облегна назад в стола си, балансирайки го на два крака.

— Точно така. Откаченият убиец с брадва, който се мотае из Алеята на влюбените, и Джъстис. Има смисъл, наистина, като се замислиш за това. И от двамата страшно много те полазват тръпки, нали така?

Джъстис игнорира закачката и насочи вниманието си върху Куин.

— Какво точно си чувала?

— О, защитник на слабите, модерен Робин Худ, бла-бла-бла. Малко си труден за пропускане — отвърна Куин, като плъзна поглед от ботушите му по целия шест фута и половина път нагоре или някъде там, до върха на оцветената му в синьо глава.

Джъстис се поклони леко.

— Ти също, трудно можеш да бъдеш пропусната. Твоята ярост и печал горят достатъчно ярко, че да осветят града. Може да поискаш да научиш от сестра си техниката за предпазване на емоциите си.

С тези думи той напусна стаята с големи крачки, оставяйки Куин да се мръщи на гърба му. Райли си помисли, че е крайно време да се намеси.

— Какво става, Куин? В края на краищата, започвам да имам усещането, че не си административен асистент в застрахователна компания.

Смехът на Куин прозвуча дрезгаво, сякаш беше минало много време, откакто беше намирала нещо за забавно.

— Не, не за застрахователна компания. Както казах по-рано, трябва да знай каква е работата с атлантите, преди да ти кажа нещо.

Тя прикова поглед в Конлан.

— На чия страна сте?

— Страна в какво? — попита Райли. — За какво говориш?

— Страна в революцията, малка сестричке.

Райли пое дъх. Естествено, беше чула слухове за революция срещу бързото навлизане на свръхестествени видове в човешкото общество и правителство. Но тя стоеше настрани от това. Не се интересуваше от политиката — правеше достатъчно, като просто се опитваше да запази клиентите си здрави и нахранени. И живи.

Конлан кимна леко.

— Добре. Ето толкова от истината, колкото съм склонен да ви кажа сега, и го правя при условие че нито една от вас не сподели тази информация с никого.

Столтът на Вен се приземи с трясък на всичките си четири крака.

— Не можеш да направиш това, Конлан. Не можеш...

— Райли има право да знае, след като ще я вземем у дома с нас. Следователно сестра й също трябва да разбере.

Райли почувства как сухожилията на врата й стават твърди като дъска.

— Каза същото и преди. Интересно, но изглежда не си спомням да съм била питана дали искам да ходя някъде.

Конлан взе ръката й в своята и я стисна.

— Вярваш ли ми?

— Аз... — Тя направи пауза, помисли си отново за това, което беше зърнала в спомените му; в душата му. — Да. Вярвам ти. Това, *акнаша*, нещо, което има между нас — може би обърква здравия ми

разум, но действително зная, че мога да ти имам доверие. Но къде е у дома? Наистина ли говориш за изгубения континент Атлантида?

Вен изсумтя.

— Никога не сме били изгубени. Просто се крием от вас, глупаци.

Куин се наведе напред, като положи скръстените си ръце на масата.

— Щях да внимавам кого наричам глупак на твое място, рибке.

Той се ухили.

— Искаш ли да ме провериш за хриле?

— Достатъчно! Може ли да пропуснем караниците и просто да се върнем на въпроса? — попита Райли.

Конлан кимна.

— Да. Ние сме от континента Атлантида. Преди повече от единадесет хиляди години, Седемте острова се носеха по повърхността на океаните, както сега вашите собствени земи. Нашата цивилизация и технологии превъзхождаха много тези на хората от онова време, но ние споделяхме толкова познания в областта на науката и изкуството, колкото смятахме за подходящи.

— И сте изпаднали дотам, да помагате на нас, бедните, низши хора? — подигравателно попита Куин.

— Куин. Не помагаш — измърмори Райли, а сестра ѝ извъртя очи, но утихна.

— Както често се случва, хората, с които Атлантида винаги се е наслаждавала на мирно съжителство, станали ненаситни — продължи Конлан.

Не всички; дори не повечето. Но няколко корумпирани, които били на власт. Достатъчно, за да лансират идеята да превземат земите ни и да вземат това, което е било наше.

— Да, особено златото и всичко ценно — изръмжа Вен.

— Можело, е да се справим с това. Според древни свитъци сме били на границата да намерим решение. Но точно тогава вампирите решили да се намесят — каза Конлан.

Райли потръпна.

— Имали сте вампири дори тогава?

— Кръвопийците са наоколо от началото, когато бог Хаос преспал с измамната си дъщеря Анубиса и започнал цялата

отвратителна... — Вен мина на лирично звучащ език, който не беше дори малко познат на Райли.

— Те може и да са *акнаша*, но не разбират древния атлантски, Вен — отбеляза Конлан, иронична усмивка изви устните му.

След това доброто настроение изчезна от лицето му, а на негово място се появи изражение, толкова ужасяващо, че Райли стисна силно ръката му, в опит да го извади от какъвто и да е ад, който беше видял в ума си.

Изглежда това помогна малко, но Райли все още виждаше печата на хищник в свирепия израз на лицето му. Много внимаваше да не се протегне и да не докосне емоциите му. Знаеше, че не иска да види, каквото и да виждаше той в ума си.

— Анубиса — процеди Конлан. — Нечестивият съюз между Хаос и Анубиса, богинята на смъртта. Тяхното потомство са прародители на всички кръвопийци. Самата Анубиса е вампир, но доколкото успяхме да разберем, тя се храни повече с отрицателни емоции, отколкото с кръв. Колкото по-пламенни, толкова по-добре.

— Като болката от мъчение — прошепна Райли, като внезапно осъзна какво беше видяла и почувствала в спомените на Конлан.

Той издърпа ръката си от нейната и изражението му се превъплъти в маска на спокойствие. Фалшива маска на спокойствие по-скоро. Как беше успял да оцелее? Как би могъл който й да е да го направи? С мисълта дойде и отчаянието.

— Как можем да победим някой, който се смята за богиня?

— Тя е богиня — каза Вен.

Райли поклати глава.

— Не и за мен. Аз съм монотеистична и признавам само един Бог. Не че не съм съгласна с вашите вярвания по някакъв начин, но трябва да имам вяра, че тя не е всевластна. Във всеки случай, ако тя има божествени сили, тогава сме в беда.

— Забравяш, че ние също сме предвождани от Бог. Силата на Посейдон превъзхожда тази на Анубиса — посочи Вен.

Ярост я разкъса.

— Ами, къде, по дяволите, беше той, когато неговият собствен принц е бил измъчван почти до смърт? — извика Райли, като блъсна стола си назад, за да стане. — Къде беше глупавият ви морски Бог на моретата тогава?

Конлан я придърпа в ръцете си за кратка прегръдка, след което плавно я вдигна да седне в скута му, сякаш правеха това от години.

— Чест е за мен, че би предизвикала самия Посейдон, за да ме защитиш, *mi ataga aknasha* — промърмори той в косата ѝ.

Усещането на дъха му върху ухото ѝ раздвижи нещо ниско в корема ѝ и мускулите на бедрата ѝ се стегнаха. Ако Куин и Вен не стояха точно там, взирайки се в тях невярващо с отворени усти, тя щеше да се обърне в скута му и да дари Конлан с една страстна целувка. Можеше и да го направи, въпреки всичко.

Очите на Куин се присвиха.

— Добре. И така, големи проблеми с хората и след това какво?

Вен отговори този път.

— Тогава боговете се впуснали в мащабна отвратителна битка и настъпил Катаклизмът. Сериозна катастрофа от типа „самата Земя може да бъде разрушена“, която се случва, когато шайка деца започнат да се бият за играчките си.

Гласът на Конлан избоботи в гърдите му срещу гърба на Райли.

— Въпреки че брат ми е близо до богохулство, по същество е прав. Атлантида била потопена под морето, за да се защити и от хората, които я заплашвали, и от битката между боговете. Първо магия, след това смесица от магия и технология ни защитаваше от откриване през всичките тези години.

Райли, внезапно почувствала свян, се плъзна от скута на Конлан и се върна на собствения си стол.

— Но сте излизали на повърхността през цялото това време?

— Не, невинаги. Отнема време, за да се научат тайните на пътуването между нашата земя и повърхността. Но ние сме положили клетва като Воини на Посейдон. Воините от това време не биха се спрели пред нищо, за да намерят начин да се завърнат и да защитават хората от нарастващите на брой вампири и шейпшифтъри.

Конлан пресуши бирата си и постави бутилката обратно на масата със сила.

— Наше задължение е да ви пазим невредими, дори когато давате най-доброто от себе си, за да ни затруднявате.

Куин се заигра с чашата си и накрая изглежда стигна до решение. Отметна къдриците от очите с една ръка и започна да говори.

— Добре. Изучавах внимателно и двама ви и ако е от значение, емоциите ви ми казват, че ни предоставяте истината. Казвам, ако е от значение, защото ако наистина сте атланти и напълно отделен биологичен вид...

Тя вдигна поглед за потвърждение и Конлан кимна.

— Тогава е възможно моята високо оценена способност да сканирам емоции да няма никаква стойност, когато се отнася за вас. Вашите емоции наподобяват ли макар и смътно нашите?

Вен понечи да отговори, но тя вдигна ръка.

— Не, не си прави труда. Усещам, че сте искрени и трябва да се съглася с моите вътрешни инстинкти или нямам нищо. Ако започна да се съмнявам в тях сега, всичко е изгубено, както казват.

Райли постави длан върху ръката на сестра си, за да потвърди това, което ѝ казваха сетивата ѝ. Куин казваше истината, която беше много болезнена за нея. Нервните окончания на Райли потрепнаха в отговор на мъката, скрита в думите на Куин.

— Всичко е наред, Куин. Каквото и да трябва да кажеш, аз съм тук — промърмори тя, изпращайки вълни на успокоение и любов по личната им сестринска връзка.

— Ами, високият, тъмен и грозен ето там ни нарече глупаци. Прав е. Не всички от нас, но достатъчно си заравят главите в пясъка и оставят промяната да се случи, без да се опитват да се преборят с нея — започна Куин с равен глас.

Райли потрепна при повторението на мислите ѝ от по-рано. Може би Куин мислеше, че тя също е глупачка.

— Да не се интересуваш от политика или да не се издигааш във Вашингтон, не прави даден човек глупак, Куин — каза тя. — Някои от нас се опитват да направят разлика на местно ниво.

Куин я сграбчи в кратка прегръдка.

— Не говорех за теб, скъпа. Ти даваш двадесет и четири по седем на онези загубеняци, за които работиш толкова отчаяно, за да спасиш. Говоря за хората, които седят на дебелиите си задници и не правят нищо, докато вампирите превземат правителството ни.

— Те не са загубеняци — каза спокойно Райли. — Те са хора, които никога не са имали основите, за да подобрят живота си. Опитвам се да им помогна с това.

— Съжалявам. Знам, че го правиш. Права си, те не са загубенияци. А ти си почти скапан светец заради това, което вършиш. Но моят път е малко по-различен.

Вен внезапно изсвири и се вторачи в Куин с очевидно възхищение в погледа.

— Разчитай на един уличен боец да разпознае друг. Ти участваш в бунта.

Куин склони глава, без да се усмихва.

— Да. И като ви казвам това, може да си докарам скорошна смърт, така че гледайте на него, като на равностойна размяна за онова, което ни споделихте за Атлантида.

Тя направи пауза и пое дълбоко въздух.

— Аз не съм просто част от бунта. Аз съм един от неговите лидери. А тези вълци, които вашите приятелчета убиха? Те бяха от моя отбор. Така че аз съм отговорна за тяхната смърт.

Куин затвори уста, когато Бренан влезе в стаята, и го погледна с подозрение.

— Всичко е наред, Куин, това е Бренан — Райли увери сестра си. — Той...

— Той има готиния навик да погребва емоциите си много, много надълбоко, нали? — каза Куин, като присви очи. — Почти не ги чувствам въобще, пич. Прилична омраза, между другото. Как го правиш, емоционална блокировка?

ГЛАВА 23

Райли се взираше през прозореца навън в тъмнината.

— Не мога да повярвам, че тя си тръгна. Не мога да повярвам, че сестра ми, бунтовническият лидер, просто излезе в нощта заради спешна мисия. Продължавам да си мисля, че съм попаднала в нискобюджетен комерсиален филм и ще се събудя всеки момент.

Конлан не можеше да стои повече далеч от нея. Беше наблюдавал смелостта ѝ, докато тя научаваше и приемаше всичко, което той и сестра ѝ бяха хвърлили върху нея през този ден.

Твърде много време беше минало, откакто я беше докосвал, и ръцете му жадуваха да почувстват кожата ѝ. С две крачки той прекоси спалнята и обви ръце около нея.

— Съжалявам, *mi amara*. Омразно ми е, че трябваше принудително да изживееш това грубо събуждане сред грозната реалност на случващото се в момента.

Тя се отдръпна и се обърна с лице към него, поставила свитите си в юмруци ръце на хълбоците си.

— Грозна реалност? Искаш да ми говориш за грозна реалност? Клиентите ми редовно се избиват един друг в домовете си. Бебетата им се раждат, пристрастени към опиати, и понякога умират от глад преди изобщо да мога да им помогна, благодарение на сенатор „аз съм вампир-господар“ Барнс и неговите пагубни мерки върху социалните служби за хората. Така че не ми говори за грозна реалност.

Той се облегна на стената, като се насилваше да стои настрана от нея, въпреки желанието на тялото му да я придърпа отново към себе си.

— Децата често са първите жертви при война.

Тя се завъртя на пети, отдалечи се от него и седна на леглото. Хвана главата си с ръце и въздъхна. После го погледна в очите.

— Кога това стана война? Никой не я е обявил, поне доколкото знам, и все пак изведнъж се оказах на фронтовата линия.

Той отиде и седна до нея. Всичко в него се разбунтува срещу думите, които се принуди да изрече, но тя беше спечелила уважението му с куража си.

Заслужаваше свободата си.

— Ако искаш да се откажеш, просто кажи. Вярвам, че твоята сила на емпат може да ни бъде от огромна помощ в битката ни за защитата на твоите хора. Това е истината.

Тя не каза нищо, само се втренчи в него, без да се движи. Емоциите ѝ бяха скрити от него.

— Но това също е истина — рязко продължи той. — Някак си имам чувства към теб, отвъд всичко, което някога съм мечтал, че е възможно. Дори сега тялото ми беснее срещу мен да те взема. Да те съблека гола и да те положи под себе си на това легло.

Тя ахна тихо, но не помръдна. Конлан реши да приеме това за обнадеждаващ знак.

— Имам нужда от теб, Райли. Да, Атлантида се нуждае от теб. Трябва да изучим тази сила, която притежаваш, и да видим дали можем да я размножим. Ако Куин не ни беше убедила, че мисията ѝ е толкова спешна, щях да се опитам да я убедя и нея да дойде с нас.

— Тя чувства емоции от Бренан, Конлан. Това трябва да му даде надежда.

— Може да не е фалшива надежда. Бренан заслужава повече, отколкото животът му е отредил.

Той се опита да се съсредоточи. Да не бъде разсейвай от аромата ѝ. От желанието, което го беше погълнало.

— Умението *акнаша* — надяваме се да открием дали може да бъде използвано срещу нас. Или може би използвано от нас. Но, въпреки тази нужда, и двете нужди, и въпреки моя дълг като бъдещ крал на Седемте острова, ще те пусна да си отидеш.

Той стисна заедно ръцете си, за да се възпре да не я принуди да остане при него, и се молеше да успее да ги задържи, докато тя си тръгне. Беше мъж и имаше достатъчно достойнство, за да го иска. Не че не беше съвсем близо до това да я умолява.

— По рано щях да те взема. Сега, след като те познавам, те питам. Но трябва да ми отговориш сега. Трябва да станеш и да излезеш от стаята сега. Ще помоля Вен да те отведе, където поискаш — на някое безопасно място. Но трябва да стане сега.

Той най-накрая се обърна да я погледне, тялото му беше толкова стегнато, че си помисли, че ще се счупи. Горещ от нужда и в същото време вледенен от страх, че тя ще си отиде.

— Защото ако останеш, ще го приема като „да“. „Да“ на Атлантида, на нашата кауза, но най-вече „да“ на мен.

Тя се пресегна да докосне лицето му с трепереща ръка.

— Конлан...

Той дръпна главата си далеч от нея.

— Не разбираш ли? Самоконтролът ми се изпари — изръмжа той. — Всичко, което ми е останало, е голо късче достойнство над изпепеляващо желание. Трябва да се махнеш дяволски надалеч от мен веднага.

Той скочи от леглото, далеч от изкушението. Настрани от жената, която по някакъв начин се бе превърнала във всичко, което беше желал някога. Затвори очи и остана прав, с наведена глава, с рамене, натежали от усилието, което му костваше да не я просне на леглото и да превземе устата ѝ със своята. Да вземе тялото ѝ.

Накрая, най-накрая, той чу тихите ѝ стъпки, когато тя закрачи по пода. Стъпки, които щяха да я отдалечат от него. Потрепери, когато болка, по-силна от която и да е друга, причинена му някога от Анубиса, го заля, изгаряйки сърцето му, което си мислеше, че си е отишло завинаги.

Изведнъж стъпките спряха. И тя стоеше пред него, очите ѝ бяха огромни върху бледото ѝ лице.

— Никъде няма да ходя, Конлан. Отговорът ми е „да“.

Райли вдигна поглед към Конлан, дълбоко уверена в сърцето си, че току-що беше направила най-важния избор в живота си. Той се взря надолу към нея, с широко отворени очи, след което отметна главата си назад, а мускулите на врата му се напрегнаха, когато вдиша дълбоко, като удавник.

След което се впусна в действие. Обви ръце около нея и я придърпа към тялото си, толкова бързо, че тя възкликна, когато гърдите ѝ се притиснаха към неговите. Той пристегна едната си ръка около кръста ѝ и повдигна другата, за да обхване с длан тила ѝ.

— Благодаря ти, *mi amara* — прошепна той, устните му бяха само на няколко инча от нейните. — Благодаря ти за този подарък.

Нямаше време да се притесни — беше толкова отдавна, тя наистина не го познаваше — и тогава устата му се спусна към нейната. И, когато емоциите му се отвориха за нея, Райли осъзна, че никога не бе познавала някой мъж толкова добре, колкото този.

Тя го искаше с всяка частица от съществото си. Устните му бяха нежни и твърди, и толкова подходящи, а той се целуваше със страстта на мъж, който беше зажаднял за нея. Притисна се към него, като отчаяно искаше да го почувства целия срещу себе си, и желаше още, и още, и още.

Конлан се отдръпна леко от нея, дишането му беше накъсано. Той знаеше, че тя има вкус на топлина и слънчева светлина, и сладка, чиста страст. Но сега тя имаше вкус на нещо още по-добро. Имаше вкус, все едно беше негова.

Той притисна устата си към нейната отново, нуждаещ се да почувства нейното съгласие. Капитулацията ѝ. Приемането на неговото желание и нужда.

— Сега — каза той, като чу молбата в гласа си, но не го беше грижа — Моля те. Сега.

— Да — отговори тя, като обви ръце около врата му. — Да, моля те. Сега.

Той я повдигна от пода и я занесе до леглото, като я целуваше през цялото време. За секунда заключи вратата и се върна до леглото. Съблече ризата си по пътя, отчаяно искаше да почувства кожата ѝ до своята.

Тя лежеше там, косата ѝ беше разстлана по възглавниците и фантазията му се превърна в реалност. Искаше да заплаче от радостта на това събитие. Искаше да извика своето притежание на света. Не направи нито едното. Просто я докосна. Най-накрая, най-накрая я докосна.

Райли потрепери, когато Конлан отпусна тялото си на леглото до нея. Някак си гръдният му кош и раменете изглеждаха още по-големи без ризата. Той беше стена от мускули, но тя беше виждала през външния вид на горд воин мъжа отвътре.

Когато я докосна, пръстите му нежно помилваха бузата ѝ, а след това шията, тя забеляза, че не е единствената, която трепери.

Осъзнаването на този факт я тласна през последната стъпка към пропастта, където захвърли всички останали задръжки. Този голям,

суров воин, който можеше да се изправи и да се бие срещу вампири и шейпшифтьри, и срещу всичко друго, което може да се появи изневиделица в нощта, я искаше толкова силно, че ръцете му трепереха.

Тя придърпа главата му надолу към своята и се усмихна.

— Целуни ме. Целуни ме и ме накарай да се почувствам в безопасност отново — прошепна.

Горещината от синьо-зелените пламъци, горящи в очите му, изгаряха нервните й окончания, изпращайки топлина и влага право в сърцевината й. Гърдите й набъбнаха, стегнаха се, сякаш искаха неговата тежест върху себе си. Райли се изви срещу му и преди той да има възможност да се подчини на молбата й, пое контрол.

Тя целуна него. Леко, нежно. Ароматът му я заобикаляше. Пикантен и пламенен, и мъжествен, и внезапно любезността не беше на дневен ред.

Тя изстена и го целуна, устните й улавяха неговите, езикът й нахлуваше в устата му. Обви единия си крак около неговите и го придърпа надолу към себе си, жадуваща, ненаситна, нуждаеща се да почувства твърдостта му срещу себе си.

Конлан си помисли, че може би е умрял и е отишъл в планината на боговете. Райли го разпалваше, придърпвайки го към себе си, като го целуваше, все едно бе прегладняла, а той — десерта. Кое то му даде идеи. Наистина, наистина страхотни идеи.

Той се отдръпна от устните й и си проправи пътечка от целувки от бузата надолу до врата й, където я ухапа и засмука, наслаждавайки се на гърлените й стенания. С една ръка надигна блузата й и я измести нагоре, за да оголи топлия й корем, плъзгайки пръстите си напред, докато не обхвана гърдите й. Тя се задъха при допира и се изви в ръцете му.

— Докосни ме, моля те, докосни ме, Конлан.

Той се завъртя и я дръпна върху себе си, издърпа блузата през главата й, после я целуна отново, езикът му се потопи в устата й, предявявайки претенциите си към нея. Това беше твърда, жигосваща целувка.

Моя. Моя. Винаги моя.

Мисълта дойде от толкова дълбоко в него, че той не разпозна източника. Примитивната нужда да я маркира, да я поиска, да я отведе

в двореца си и никога да не ѝ позволи да си отиде, разтърси тялото му със силата си. Той знаеше, че тя може да почувства това, защото нейните емоции внезапно изразиха шок през емпатичната ѝ връзка с него.

Тогава тя се усмихна срещу устните му и изпрати вълни на одобрение към него. Чувстваше се силна, сигурна в своята уникална женска сила над него, и му позволи да го разбере. Мускулите му се стегнаха от усещанията и цветовете за нейната възбуда, които преливаха в тялото и ума му. Мъжествеността му се втвърди до болка във внезапно отеснелите му панталони. Като се отдръпна от устата ѝ, той погледна закръглените и перфектни гърди, изпълващи късчетата дантела, която ги покриваше. Искаше устата му да е върху тях.

С едната си ръка се зае да разкопчава миниатюрната закопчалка, и изстена от чувство на неудовлетвореност, когато не успя да го направи веднага. Тя се засмя и хвана ръката му със своята.

— Какво става? Големият, лош воин не може да разгадае проста закопчалка на сутиен? — подразни го тя с дрезгав глас и топлина струеше от очите ѝ, нейното щастие искреше като вълшебен прах в ума му.

— Големият, лош воин ще я отхапе със зъбите си, ако не му помогнеш, — отговори той. После се наведе и пое зърното ѝ в устата си, направо през плата, а тя се изви над леглото, стенейки.

Със свободната си ръка, той помилва другата ѝ гърда, обхвана я и я стисна. Потри палеца си в зърното ѝ със същия ритъм, с който смучеше близнака му. Стенанията ѝ станаха още по-неистови и тя го сграбчи за гърба, докато главата ѝ се мятеше напред и назад върху възглавницата.

— Ох, моля те, моля те.

Той освободи зърното ѝ от устата си, духна върху него и видя как тръпката разтърси тялото ѝ.

— Моля те какво, Райли? Кажи го.

— Моля те. Имам нужда от теб. — Тя постави ръце на главата му и го дръпна нагоре към устните си. Но той не беше свършил още. Премести устата си върху другата ѝ гърда и замести палеца си с нея. Втвърди се още повече, когато тялото ѝ се изви към неговото и притисна сърцевината си към него, умолявайки го без думи. Той нежно захапа зърното ѝ и тя въздъхна, изричайки със стон името му.

— Сега, проклет да си, сега. Имам нужда от теб вътре в себе си, сега — каза тя, дишайки тежко, докато водовъртеж от страст и остро, пробуждащо желание се изливаше от нейните емоции към него.

— Да — с мъка отговори той. — Да. Ще те взема сега.

Райли се вгледа в мъжа, който я бе докарал почти до лудост от желание, и почти не го разпозна под маската на дива и първична нужда върху лицето му. Може би тя не беше единствената, която полудяваше тук.

Той се претърколи и наведе, за да събуе ботушите и чорапите си, след което стана и съблече панталоните си с едно яростно движение. Застана пред нея, горд и висок, и така прекрасно гол, че тя остана без дъх.

— Красив си — прошепна тя, като се протегна да докосне едрото му мускулесто бедро. Ерекцията му, толкова голяма, колкото всичко останало от него, се изпъна и потрепери леко от допира ѝ толкова близо до нея. Тя искаше да я опита.

Той се засмя кратко.

— Аз съм воин. Белязан и очукан, определено не съм красив. Но ти... ти караш самите богове да ридаят от завист пред твоята красота.

Той се протегна за ръцете ѝ и я издърпа да застане до него. Постави пръсти на кръста ѝ, откопча джинсите ѝ и внезапно тя се оказа също толкова гола, колкото него.

За миг Райли се засрами. Тогава той постави ръцете си върху нея и тя обезумя от желание.

— Докосни ме, Конлан. Целувай ме и ме докосвай навсякъде. Искam ръцете ти върху себе си.

Беше негов ред да изстене и той улови главата ѝ с двете си ръце и се наведе да я целуне с такова притежание и плам, че сърцето ѝ изглежда пропусна удар или два. Хвана се за раменете му и се опита да се задържи права на омекналите си крака.

Той спусна дланите си надолу по тялото ѝ, леко докосвайки ръцете ѝ, след това бедрата, помилва гърба ѝ. Тя потрепери и се притисна към него, харесваше ѝ да усеща твърдостта му срещу себе си. И я искаше вътре в себе си.

Сякаш можеше да я чуе, той прокара ръцете си по предната част на тялото ѝ и обхвана гърдите ѝ по пътя си. Тя изстена отново, искаше ѝ се да спре да я измъчва.

Искаше той никога да не спира.

Искаше още.

Ръцете му продължиха пътя си, вече милваха корема ѝ, а накрая очертаха пътечка през къдриците между краката ѝ и леко докоснаха жарта ѝ.

Той повдигна лице, за да я погледне със свиреп триумф в усмивката си.

— Влажна си за мен, Райли. Изливаш се за мен.

— Аз... о... — Преди да успее да формулира думите, за да му отговори, той проникна с два пръста в нея и тя изгуби способността да говори.

Райли се стегна около пръстите му и почти изплака от удоволствието.

— О, да, Конлан. Да, моля те, повече.

Конлан изпрати мислено молитва на благодарност към когото и да е от боговете, който би го чул. Тя беше толкова отзивчива към него, толкова гореща и влажна. Когато се стегна около пръстите му, си помисли, че може да изгуби целия си контрол и да свърши преди дори да е навлязъл в сладката влага на тялото ѝ.

Никога преди не беше чувствал страст с такава пълна сила.

Повредена стока, млади принце. Омразният глас прошушна в него, спирайки го, карайки го да замръзне, но само за секунда.

Тогава Райли отвори очи и се взря право в душата му.

— Не. Не. Тя не е тук — тя никога няма да те нарани отново. Не я пускай да влезе, Конлан.

Тя го целуна, и преднамерено се стегна около пръстите му отново.

— Почувствай ме. Аз съм истинска. Тук съм. Не ѝ позволявай да спечели.

Нещо избухна в сърцето му.

— Да, да, *mí amara*. Ти си тук, при мен. Моя си. Тя е по-нищожна и от нищо — каза с дрезгав глас, с пламенни думи като молитва.

Конлан отдръпна пръстите си и Райли изскимтя леко, но тогава той я вдигна на ръце и я положи на леглото. Тя премигна, все едно се връщаше отнякъде много далеч, и тръсна глава.

— Ние... Аз... предпазване. Аз съм здрава, но...

Той разбра веднага, след като нейните чувства бяха отворени за него.

— Не, ние сме имунизирани. Не мога да хвана дори настинка от теб, или ти от мен, красавице моя. И не можем да създадем деца без ритуала за плодовитост, благословен от Посейдон.

Тя кимна, като почувства истината на думите в емоциите му. Протегна ръце към него и се усмихна с толкова чувствено обещание, че коленете му омекнаха.

Когато се отпусна, за да покрие тялото ѝ със своето, той отвори сърцето си за нея. Захвърли всички останали емоционални щитове, така че тя да може да почувства невероятния подарък, който му беше поднесла.

Издърпа коленете ѝ нагоре от двете страни на бедрата си и напълно навлезе в нея с един тласък, викайки от удоволствие. Стенейки нейното име.

Положи чело върху нейното, дишайки трудно.

— Моя си, Райли. Кажи го. Ти си моя.

Тя улови лицето му в ръцете си и го придърпа към устата си.

— Твоя съм, Конлан.

Целуна го с цялата страст, която той можеше да почувства в душата ѝ. Погледна към него, сините очи бяха топли и блестяха, и му се усмихна отново.

— И ти също си мой.

Тялото на Райли се изви напред, за да срещне неговото. Емоцията, която преля от Конлан в нея беше откровение. Благоговение... удивление. Простичка благодарност.

Никога не беше принадлежал на някого. Никога не го беше искал нещо само за себе си, откакто беше дете.

Признателността му се превърна в цунами от страст, примесена с топлина, и той сподели всичко това с нея, чрез тяхната връзка. Тя потрепери и нещо в него се счупи.

— Съжалявам, Райли, но не ми остана повече контрол — каза той, произнасяйки думите с усилие. — Ще те взема сега и ще бъде грубо и бързо. Обещавам да подхожда с финес по-късно, но...

Тя постави пръст на устните му и се усмихна, женска сила струеше от очите ѝ.

— По-малко приказки. Повече действие.

С вик на радост, той се отдръпна и се заби отново в нея, а тялото му подхвана ритъма, който беше по-стар дори от Атлантида. По-стар от самите богове.

Тя се извиваше към него в синхрон с всеки тласък и той я яздеше, милваше, впускаше се в нея отново и отново, докато не почувства как тялото ѝ се стяга около него и напрежението започна да нараства и нараства в нея.

Райли никога не бе усещала нещо подобно преди. Горещото и гладко напрежение, наелектризираното електричество от тялото му, нахлуващо в нея, твърдите мускули играещи под пръстите ѝ, блясъка в очите му, който ѝ показваше, че той се наслаждава на всяка минута, точно толкова, колкото и тя.

Всичко това я докара до ръба. Всяко нервно окончание в тялото ѝ запя. Удоволствието се издигна в експлодиращо кресчендо, докато тя не избухна, пропадайки в пространството, а пръстите ѝ се заровиха в раменете му, за да се предпази от това да пропадне от края на света.

Той се напегна, мускулите му се опънаха за контрол, докато тя потрепваше под него. Когато Райли се върна обратно на твърда земя, отвори очи и се загледа в него.

— Конлан?

Той се наведе и положи нежна целувка на устните ѝ, ясно изпъкналите мускули на врата и раменете му ѝ подсказваха колко много му струваше въздържането.

— Райли, знай това. След като древните истории го предричат, значи е истина. Чакал съм те, без да зная, през целия си живот.

Тя се втренчи в него, замаяна от това какво думите и емоциите му ѝ казваха.

— Да не би да казваш...

— Обичам те, Райли. Ти плени сърцето ми. — С тези думи нещо в контрола му изглежда се пречупи. Той потъна в нея още веднъж, два, три пъти, после се заби в нея с един последен тласък, който го въведе толкова дълбоко, че тя го почувства в утробата си. Конлан отхвърли глава назад, извика името ѝ и експлодира в нея. Умът, сърцето, дори душата му се отвориха за нея, по-пълно, отколкото някога преди и тя усети, че танцува, завърта се, отдава се на емоциите му. На страстта му.

И тя избухна отново, издигайки се все по-нагоре и по-нагоре към място, където никога не е била преди. Експлодира отново около него. Спускаше се отново и отново...

Към любовта. По някакъв начин, невероятно, но тя обичаше този мъж, който току-що беше срещнала. Мъжът, когото бе познавала винаги.

Преди да успее да си поеме дъх от това осенение, плавно вдигна щитовете си на място. Това не беше факт, който бе съвсем готова да сподели. Дори с Конлан.

Не още. Беше прекалено скоро. Ако обикнеш хората, те напускат. Не беше готова да го остави да си тръгне. Може би никога.

Конлан се строполи върху нея, като се подпря на ръцете си, така че да не я смачка с тежестта си. Единственият звук в стаята беше тежкото дишане. От двама им. След около минута, той се раздвижи и се претърколи настрани, като все още я държеше в прегръдките си.

— Забрави планината на боговете — промърмори. — Бих се отказал на мига от нея заради това.

ГЛАВА 24

Райли се събуди затоплена, довольна и приятно чувствителна на места, на които не е била от много дълго време. За момент тя не отвори очи, напълно щастлива просто да лежи в ръцете на Конлан, с глава, приютена на рамото му. Слънчевата светлина топлеше стаята. Мирът, дори въображаемият, какъвто знаеше, че е този, стопляше сърцето ѝ.

— Чудех се кога ще се събудиш, поспаланке.

Тя се обърна леко, за да му се усмихне.

— Поспаланке? Минаваше четири часа, когато най-накрая ме остави да си почина.

Усмивката на лицето му беше самодоволна и безспорно мъжествена. Тя се засмя, после го ощипа.

— Хей! — Той се завъртя и я притисна под себе си. — Знаеш ли какво е наказанието за нападение на член от кралското семейство от Атлантида?

Тя завъртя очи.

— О, горкото бебе. Това лекичко ощипване? Със сигурност тъмница.

Очите на Конлан проблеснаха пакостливо и с нещо определено похотливо.

— О, не. Без тъмница за теб. Наказанието е тежък физически труд. В спалните ми покои.

Райли се закикоти. Не можеше да се спре. Видът на нейния горд воин, за пръв път весел и закачлив, просто я правеше щастлива.

Сърцето на Конлан подскочи при звука на безгрижния смях на Райли. Никога не се беше застоявал, след като преспеше с жена. Винаги бе знаел, че трябва да избягва неудобните ситуации. Но Райли. *Райли*. Смееща се, с бузи зачервени от щастие и в резултат от нощната страст. Той беше почувствал желанието ѝ да се задълбочава, беше разбрал кога емоциите ѝ капитулираха. И все пак, не си беше признала. Не и с думи.

Той се ухили.

— Може би трябва да поработим над това.

— Да поработим върху идеята как върша тежък физически труд? Не мисля — отговори тя, извивайки се в опит да се освободи.

Той отмести ръце и ѝ позволи да се повдигне на лакти. Коего всъщност го настави точно там, където искаше да бъде, с лице на нивото на възхитителния ѝ малък пъп.

Той се спусна, хващайки я в капан отново, и облиза топлата ѝ кожа.

— Хей! Не е честно — каза тя, все още смеейки се.

— Стой мирна — промърмори той, след което се плъзна надолу в леглото, докато не стигна интригуващия триъгълник от златисточервени къдрици.

— Конлан? Какво...

Гласът ѝ заглъхна, когато той придвижи ръката си и проследи къдриците с един пръст.

— Мисля, че присъдата ти е на път да влезе в сила, *mi amara*. Лежи мирно и приеми наказанието си.

Той раздели бедрата ѝ и ги приклещи с ръце.

— Но...

Конлан плъзна езика си по пътя, по който пръста му беше преминал, и тя изстена. Той се усмихна.

— Мисля, че затворникът трябва да се държи добре или наказанието ще се проточи.

Райли пое с усилие дъх, когато езикът на Конлан се плъзна по нея отново. Нервни окончания, които дори не подозираше, че притежава, се подпалиха и изстреляха огън по вените ѝ, изпращайки дъга от електрически взрив право от езика му към всеки инч от тялото ѝ.

Тя изстена, докато той целуваше, лижеше и я смучеше, отделяйки същото внимание, което беше засвидетелствал на гърдите ѝ. Само че този път, тя щеше да свърши в устата му, ако не спреше.

Райли отмяташе глава насам-натам върху възглавницата, давейки се в усещането. Предаваше се на примитивния огън, който искреше от него и от нея, от двамата им. Кой знаеше къде свършва единият и започва другият? О, устните му, езикът му, устата му. Тя беше готова да избухне. Само ако, само ако...

Той плъзна един пръст вътре в нея и натисна надолу.

— Конлан! — някой — тя ли беше това! — изкрещя.

Той добави втори пръст и започна да ги вкарва и изкарва от нейната влажност в синхрон с това, което правеше с езика си, и Райли се задъха, стенеща, умоляваща.

И тогава той спря. Очите ѝ се отвориха рязко и тя се взря в него, докато се опитваше да диша и да се фокусира. Той ѝ се усмихна, зениците му почти бяха погълнати от този танцуващ синьо-зелен пламък.

— Свърши за мен, Райли. Нека да почувствам твоята сладост в гърлото си.

След това отново наведе глава и тя свърши при първия допир на устата му. Отново и отново и отново, докато не си помисли, че ще припадне от усещането.

Когато Конлан най-накрая я освободи, я придърпа надолу до себе си и докосна бузите ѝ.

— Плачеш. Нараних ли те?

Тя го погледна през сълзите, оплетени в мишите ѝ.

— Не. Далеч е от това. Мисля... Мисля, че може би излекува нещо вътре в мен.

Тя обви ръце около врата му и придърпа главата му към себе си.

— Имам нужда от теб, вътре в мен, Конлан. Моля те.

Удоволствие и истинско чувство за притежание проблеснаха в очите му.

— Тогава ще ме имаш.

Той повдигна краката ѝ и намести твърдата си ерекция срещу нея, насочвайки я към чувствителното ѝ ядро.

— Сега? — попита той, като я закачаше.

— Сега.

С един тласък, той проникна в нея докрай и тежките му топки се удариха в дупето ѝ. Тя извика и се стегна около него, гърчейки се отново и отново.

Конлан се отдръпна, навлезе още веднъж и изстена, когато тялото ѝ се стегна около неговата твърдост. След по-малко от дузина тласъка той извика и достигна собственото си освобождение, потрепна в ръцете ѝ, а спазмите му вътре в нея продължиха дълго след това.

Когато отново можеше да формулира някакви думи, Райли се засмя.

— Добре, напълно пледирам за виновна, ако това е наказанието.
Конлан се завъртя на една страна и я издърпа със себе си.

— Не съм сигурен, че можем да наречем това наказание — каза той, като все още дишаше тежко. — Освен може би за теб. Самоконтролът ми е толкова лош, колкото на неопитен младеж в ранните му дни в Академията.

Тя се сгуши в ръцете му.

— Разкажи ми.

— За моята липса на контрол?

— За Атлантида. Трябва да е невероятна.

Той улови устните ѝ в целувка.

— По-невероятно е, отколкото можеш да си представиш. Нямам търпение да ти покажа дома си. Първо обаче душ. После храна. След това ще ти разкажа всичко, което поискаш да узнаеш.

Тя поклати глава.

— Храна. В момент като този. Всички мъже ли мислят за храна?

Той седна, с нея, все още в прегръдките му, а после стана и я понесе, все едно не тежеше нищо.

— Не съм сигурен, че можеш да ме питаш това след такава нощ, малък емпат. Поне не и така, че да звучи правдоподобно.

— Не съм малка! Пусни ме долу — каза тя, като се държеше здраво за врата му и се смееше.

— Ще го направя. Под душа. — Той разкърши вежди в имитация на похот. — Споменах ли, че съм от Атлантида? Направо съм страхотен с водата.

Тя се смя по целия път до банята, където откри, че той не беше страхотен с водата.

Беше грандиозен.

Вен излезе изпод душа и осъзна какво дразнеше ума му. Не беше чул нищо от стаята на Райли цяла нощ. А определено беше видял Конлан да влиза там, след като му подхвърли безцеремонно Денал. Беше очаквал експлозия. От един или друг вид.

Не че беше имал намерение да се мотае наоколо, ако нещо подобно на вибрациите на чист секс започнеха да пулсират през стените, както миналия ден. Нещо в емпата и атланта караше

сексуалното напрежение помежду им да се излъчва гръмко на радио честотата. Може би това беше въпрос, върху който трябваше да се замисли.

Сети се за сестрата на Райли, докато навличаше чисти панталони и тениска. Нее, мацката беше прекалено мрачна и сложна за него. Той ги обичаше простовати и приветстващи. Лесни за напускане.

Боговете му бяха свидетели, че и той е предопределен за същата неприятна съдба, като тази на Конлан. Да се омъжи за някоя древна девица, която щяха да изберат за него след време. Беше дълг на кралското семейство да реализират плановите на Съвета, отнасящи родословието на Атлантида.

Разочарованието да бъдеш принц. Не че някой от Воините на Посейдон щеше да избегне точно това вълнуващо задължение. Принудителна женитба за девица на единадесет хиляди години. Юху, можеше ли да удържи вълнението си?

Поне имаше още петдесетина години, преди онази му работа да попадне на дръвника, така да се каже.

Грабна чантата, която беше захвърлил до вратата, когато се прибра по средата на нощта. Сметна, че Райли щеше да си я поиска сега.

Ухили се при мисълта какво може да завари в стаята ѝ.

Отвори вратата и излезе в коридора, като почти връхлетя върху Аларик. Жрецът отново беше облечен изцяло в черно, което само подчертаваше изключителната бледност на лицето му.

Някой беше пропуснал съня си за разкрсяване.

— Внимавай къде стъпваш, Венджънс. — Ръмженето на жреца би изплашило повечето хора.

Вен само се засмя.

— Какъв таралеж ти е влязъл в гащите? Не можа да заспиш, след като се направи на глупак пред сестрата на Райли миналата нощ ли?

Аларик замръзна, след което бавно обърна глава, за да погледне Вен. Мощ искреше в очите му със свирепо зелено.

— Може би ще поискаш да се научиш да гледаш в краката си в повече от едно отношение. Аз съм почти на границата на търпението си.

Вен точно понечи да му отвърне, но нещо в очите на жреца го спря. Ако не беше сигурен, че греши, щеше да се закълне, че Аларик

изпитва някаква болка.

Ако не беше сигурен, че греши.

— По дяволите, защо да разваляме деня, преди дори да съм си изпил кафето? Нека да си вземем кофеина, Аларик. О, трябва да занеса тези неща на Райли, ако тя и Конлан не са се избили един друг миналата нощ. Не почувствах нищо от стаята й снощи.

Аларик стисна устни, но продължи към кухнята.

— Защитих стаята им. Ако трябваше да почувствам нещо от тяхната... както и да е. Защитих стаята. Остави нещата така.

Вен премигна, когато Аларик забърза по коридора. Нещо определено не беше наред, и то освен очевидната вина, която измъчваше жреца заради загубата на Тризъбеца.

— Което ми напомня, че трябва да си размърдаме задниците — промърмори той, след което прекоси коридора и почука на вратата на Райли. — Ставай от леглото, сънливке.

Не чу отговор и се зачуди дали щитът не й пречеше да чуе почукването му. Предпазливо, той отвори вратата.

— Райли?

И беше награден с великолепната гледка на красивия гол гръб на Райли, която стоеше и се протягаше до леглото.

— О, човече, — каза той и се загледа в пода, в ботушите си, навсякъде другаде, но не в нея. Почувства как лицето му бавно пламва.

Не, че да види гола жена, го беше притеснявало преди, но, по дяволите, това беше Райли. Лейди Съншайн. Тя беше смела като воин и заслужаваше нещо по-добро, от това някакъв идиот да я завари така...

Освен това, ако се съдеше по миризмата на секс в стаята, Конлан щеше да се опита да му скрие задника.

— Всичко е наред, Вен, вече можеш да погледнеш, — каза тя сухо. — Покрита съм. Благодаря, че почука.

Той й се ухили.

— Хей, не ме обвинявай. Почуках. Аларик е направил някаква магия на стаята, за да я защити, така че да не се налага да понасяме... ъъ, имам предвид, ох, мамка му.

Лицето й стана червено, чак до шията и изкусителната част на гърдите й, която можеше да види над чаршафа, който беше сграбчила.

— О, боже. О, аз никога, ние никога... ооооооо.

Естествено това беше моментът, в който Конлан избра да излезе от банята, все още влажен от душа и облечен само с хавлия.

— Какво? Вен! Какво правиш тук?

Пристъпи между брат си и Райли, като му блокира гледката.

— Какво правиш тук, докато Райли не е облечена? — повтори той, със злокобна заплаха в гласа си.

— Успокой се, брат. Точно заради това съм тук.

Райли издаде интересен писукащ звук иззад Конлан.

— Какво?

Той повдигна торбата, така че тя да успее да я види над рамото на Конлан.

— Не можах да спя миналата нощ. Помислих, че може да ти е писнало да носиш едни и същи дрехи. Отбих се до жилището ти, за да видя дали някой неприятел се мотае там и ти донесох някакви дрехи за преобличане, няколко от момичешките ти работи, както и да е.

Конлан се усмихна и взе торбата от него.

— Виждам, че Райли има същия ефект върху теб, какъвто има и върху Денал, малкия.

Вен присви очи.

— Да, добре, не забравяй, че мога да ти сритам задника два пъти на ден и три пъти в петък, старче.

Райли скочи от леглото, увита в чаршафа, и изтича към тях.

— Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти! Отчаяно исках да се докопам до някакви чисти дрехи. Страхотен си!

Тя се пхна между Конлан и Вен и застана на пръсти, за да целуне бързо Вен по бузата, после грабна чантата от ръката на Конлан.

— Много ти благодаря! Сега, ако двамата ме извините, ще отида да се преоблека, така че да измислим как да върнем Тризъбеца и да спасим света.

Вен и Конлан останаха на място, с отворени усти, когато тя забърза към банята, увита като мумия, влачеща края на чаршафа след себе си.

— Малък разговор в леглото? — попита Вен, като се ухили на смутения си брат. — Между другото, не видях никакви знаци за вампири, които да стоят на пост в къщата на Райли. Трябва да са преследвали нас.

— Благодаря, Вен. Не знам какво щях да правя, ако... — Той млъкна, присви очи и накрая тръсна глава. — Райли е най-удивителната жена — не, най-удивителният човек, — не, дори това не е. Тя е най-удивителната личност, която някога съм срещал. Тя приема, каквото и да ѝ сервираш, и се хвърля да го завоюва.

Вен пхна ръце в джобовете си, леко притеснение се промъкна в него.

— И така, тя е доста изумителна. И изглежда е успяла да превземе теб, братко. Каза ли ѝ вече за определената за теб кралица?

Конлан стисна челюсти.

— Не. Не съм... Не. Но трябва да поговоря с Аларик, Вен. Нещата ще трябва да се променят.

Вен не каза нищо, не знаеше какво щеше да постигне с приказки. Нещата щяха да се променят, това беше дяволски сигурно. Той просто не беше убеден дали промяната ще е за добро.

Райли разрови торбата, развълнувана да види, че Вен знае достатъчно за жените, за да донесе цял комплект от тоалетните ѝ принадлежности. Сега дрехите.

Извади шепя с коприна и кожа.

Той сигурно се шегуваше.

Това ли атлантските воители считаха за полезно снаряжение за емпат? Копринена камизолка и нейният един-единствен минижуп?

Тя завъртя очи. Полата беше единствената кожена дреха в гардероба ѝ, така че изглеждащият като рокер мъж вероятно е помислил, че трябва да носи точно това. Поне беше пхнал любимия ѝ чифт ботуши и един син пуловер вътре, така че нямаше да замръзне до смърт.

Докато се облече, Конлан беше излязъл. Прекара около пет секунди да обмисля, как въобще не ѝ се иска да се изправи лице в лице с воините, след като всички щяха да знаят какво бяха правили тя и Конлан цяла нощ, но мирисът на кафе надделя над срамежливостта и тя се запъти към кухнята с вирната брадичка.

Само за да намери стаята празна. Но пълната кана с кафе — прясно приготвено, ако се съдеше по миризмата му — я примами. За начало тя си избра мъфин от огромната, наполовина празна кутия на

масата, и седна пред нея, като се пригответи да се наслади на тиха закуска, преди да спаси света.

Ха. Социален работник напада Праймъс. Очаквайте подробен репортаж в късните новини.

— За отстранените ми телесни части, най-вероятно — промърмори.

Някой прочисти гърло зад нея и тя почти изтърва чашата си с кафе.

— Извинете, лейди Райли?

Тя се обърна и откри Денал да стои на вратата към коридора.

— Нищо. Просто мърморя на себе си, което никога не е добър знак. Влизай. Искаш ли малко кафе?

Той ѝ се поклони и странно, но това не я смути. Вероятно започваше да свиква. Страхотно.

Прибави надменност към списъка с неща, за които трябваше да се притеснява.

— Не, благодаря ви, но ще се възползвам от тези боровинкови мъфини, ако позволите?

Тя се засмя.

— Денал, наистина, трябва да поработим над езика ти. Вкарай го в този век. И да, разбира се, възползвай се. Дръпни си стол.

Той се поклони отново и седна срещу нея на масата, с гръб към стената. Взе си мъфин и впи зъби в него, израз на блаженство се разнесе по лицето му.

Тя се ухили; не можа да се въздържи. Така изглеждаше като деветгодишно хлапе. Което я накара да се зачуди.

— Денал, на колко точно години си? Вие, момчета, продължавате да подхвърляте думи като „векове“, когато говорите за разни неща, но имах прекалено много на главата си, което да проумея, за да се замисля за това.

Той преглътна и избърса устата си със салфетка, после я погледна сериозно.

— Скоро ще празнувам годишнина от моето раждане, лейди Райли. Вие празнувате ли такива неща?

— Да, с торта и сладолед, и балони. И, моля те, само Райли, ясно? И така, колко свещи ще има на твоята торта?

Той изглеждаше озадачен.

— Свещи?

— Една свещ за година. Така че на следващата ми торта ще има двадесет и осем свещи, което е твърде близо до тридесет за моя вкус, — отговори тя и потръпна при мисълта. — А ти?

Той ѝ се ухили.

— Боя се, че моята торта ще прерасне в голям пожар, лейди... Райли. Моите свещи ще наброяват две и двадесет.

Тя се засмя.

— Точно така, малкия. Двадесет и две едва ли стигат за голям пожар. Не можеш дори да изпечеш ружа с двадесет и две свещи.

Денал дояде мъфина си и избра друг, след което поклати глава.

— Двеста и двадесет. Може би достатъчно, за да изпечем пиле или две.

Тя премигна.

— Оу. Добре. Изглеждаш страхотно на твоята възраст, — отговори едва — едва тя.

На двеста и двадесет години? И той беше младежа? Но...

— Денал, колко възрастен е Конлан?

Той изглеждаше изненадан.

— Той не е споделил това с вас? Но аз си мислех, че той и вие... Ъм, по-добре...

Беше неин ред да се усмихне, въпреки че почувства как бузите ѝ порозовяват.

— Всичко е наред, Денал. Ние все още... настройваме нещата между нас.

Той погледна надолу към масата, която внезапно трябва да беше станала очарователна, след като не вдигна поглед, за да срещне нейния.

— Предлагам ви извиненията си. Не исках да ви причиня безпокойство.

— Повярвай ми, това е нищо. Трябваше да си наоколо за някои от нещата, които сестра ми правеше, за да ме засрами, когато бяхме деца.

Най-накрая той вдигна поглед, немирство блещукаше в очите му.

— Аз бях най-малкият от осем и имам седем по-големи сестри. Мога много добре да си представя как трябва да са били нещата между вас. Моите сестри имаха навика да ме обличат като кукла и да ме карат да присъствам на безкрайни чаени партита.

— О, определено ще използвам това срещу теб, хлапе, — добре модулираният тътен на гласа на Бастиян прекоси стаята. — Вероятно можем да ти организираме чаено парти през следващата ти мисия?

Денал скочи на крака и по пода се посипаха трохи.

— Ако някога кажеш на някого за тази история, аз... аз...

Бастиян се засмя.

— Може би ще поискаш да спреш сега, докато не пораснеш още малко, детенце. Освен това съм изморен от патрулирането цяла нощ. Няма да бъде честна битка, нали?

Райли се пребори да не се засмее на идеята Денал да се изправи срещу Бастиян. По-възрастният воин се извисяваше над него с близо фут и беше толкова широк, колкото малък хълм.

Но разговорът я върна обратно към нейната по-ранна точка.

— Добро утро, Бастиян. И така, ако Денал е хлапак, на колко години си ти?

— Добро утро, милейди. Аз съм на близо четиристотин години, слава на Посейдон. — Бастиян се насочи към кафето и изля остатъка от каната в огромна чаша, която изглеждаше като кукленска купичка в ръката му.

— А Конлан? — попита тя, без да е сигурна, че иска да знае отговора.

Бастиян наклони глава и ѝ се усмихна озадачено.

— Принц Конлан е само на няколко седмици от възрастта, на която ще се възкачи на трона, разбира се. Той ще отпразнува петстотин години на този ден, когато срещне своята съпруга и стане крал на цяла Атлантида.

Райли изтърва чашата си с кафе и се взря в него неவிждащо, докато течността се разливаше на поточета по масата.

— Когато срещне кого?

ГЛАВА 25

Райли бутна стола си назад от масата и се втурна надолу по коридора в търсене на един лъжлив, измамен атлантски принц, който съвсем скоро щеше да бъде кастриран.

Откри го в трапезарията с Аларик, и двамата бяха наведени над голяма карта разстлана върху масата. Предателското й тяло леко потръпна при вида му, тъмната му коса бе прибрана назад с кожена връзка, откривайки лицето му, а мускулестите му крака бяха достатъчно разкрасени, че тя можеше да си се представи между тях, лежаща по гръб върху масата... превърнала се в човешката хубавица за развлечение на седмицата, докато годеницата му го чака у дома в Атлантида.

— Ти си мъртвец — започна тя, а след това се поколеба, когато Аларик вдигна глава и я прикова със страшния си горящ зелен поглед.

Но дори и да трябваше да се изправи пред Аларик, с цялата му мощ, това нямаше да я спре. Не и този път.

— Стой. Настрани. Аларик. — Прocéди през зъби тя. — Ти и аз, така или иначе ще обсъдим това, което стори на сестра ми, каквото и да е то, но трябва да поговоря с твоя принц за минутка.

Устните на Аларик се присвиха, оголиха зъбите му и огънят в очите му се разгоря с още близо хиляда градуса, но Конлан вдигна ръка.

— Достатъчно. Какво става, Райли?

Той протегна ръка към нея, изпращайки й топлина и объркване по емоционалната им връзка.

Тя затвори щитовете на съзнанието си. С трясък. И с наслада видя как той се сепна.

— Да си забравил да ми кажеш нещо, докато ме събличаше снощи, принц Конлан?

Веждите му се сключиха, объркването личеше ясно в очите му.

— Какво...

— Ти. На половин хилядолетие възраст. Което, между другото, означава, че си прекалено, ама наистина прекалено стар за мен, така или иначе. Тронът. И, хм, какво още беше? — Тя потупа с нокът зъбите си, гледайки нагоре към тавана. — О, вярно. Твоята кралица. Сега сети ли се, задник?

Тя чу някой да ахва зад нея, но бе по-далеч от това да се смути. Бе унижена, със сигурност. Но така или иначе всички в къщата вече знаеха, че е настоящата уличница на принца.

Лицето на Райли пламна при мисълта и се зарадва, че Куин си е отишла. Конлан направи крачка към нея и тя сви едната си ръка в юмрук.

— Никога не съм удряла някого в живота ми, но ако направиш още една крачка, може да бъдеш първият. Знаеш ли, че ми отне години? Години, откакто съм се доверявала на някой мъж достатъчно, за да предприема тази стъпка с него?

Сълзи се спуснаха по лицето ѝ и тя ги избърса с една ръка, мразейки слабостта си. Глупостта си.

— Райли, кълна ти се...

— О, да. Това би трябвало да е добро — каза тя горчиво. — Каж ми как това не е, каквото си мисля, че не си изневерил на годеницата си с мен миналата нощ, че чувствата, които ми показва, не са купчина удивително отвратителни лъжи.

След тези думи болката най-накрая си проправи път през гнева. Втурна се през защитите ѝ и прогори пътечка до центъра на съществуването ѝ. Тя залитна и почти припадна от дълбочината на мъката си.

— Как можа? — проплака тя. — Как си способен да ме излъжеш със сърцето си?

Конлан я улови със замъглено движение и обви ръцете си като стоманени ленти около нея.

— Всички да напуснат — излая той, с подивели от ярост очи.

Тя заблъска гърдите му и се опита да избяга от него, обливайки се в сълзи. В тежки и изпълнени с болка ридания, които сякаш щяха да разкъсат гърлото ѝ.

Той вече бе изтръгнал сърцето ѝ.

Райли се отпусна в ръцете му, като мъртва, надявайки се, че ще я пусне. Неспособна да застави краката си да я задържат права. Той се

спусна на земята заедно с нея, падайки на колене пред нея, все още прегръщайки я. Райли почувства вълните на мъката му да вибрират в тялото ѝ. Емоциите му я заливаха, опитвайки се да я убедят в своята измамна претенция за честност и искреност.

Тя изкрещя.

— Махни се от главата ми! Всичко е лъжа. Ти ще се жениш... как се казва тя?

— Аз не...

Тя изръмжа в лицето му, движена от страдание и ревност отвъд всичко, което мислеше, че притежава у себе си.

— Кажи ми името ѝ!

Конлан отпусна ръцете си, освободи я. Раменете му се приведоха, той я погледна право в очите.

— Не зная името ѝ. Ние никога не сме се срещали.

Тя падна назад с отворена уста.

— Какво? Не разбирам. Защо...

— Защо, наистина? — попита Конлан, видимо възвръщайки енергията в тялото си. Кожата му светеше с бледо синьо — зелена иридесценция, а пламъкът се бе върнал в очите му. — Ако съм предопределен да бъда крал, тогава трябва да се държа като такъв, нали?

С тези думи той взе ръцете на Райли в своите и погледна назад през рамо към Аларик, който така и не бе напуснал стаята.

— Като крал, аз трябва да имам право на избор. Само защото древната програма за продължаване на рода на Седемте острова съществува и се използва от самото начало, не означава, че това трябва да продължи по същия начин.

Конлан погледна към Райли, която седеше, а сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ, чудейки се за какво говори той. Питаше се и защо ѝ пука.

Макар да си каза, че го мрази, можеше да види в него кралското достойнство, дори коленичил на пода. Позата, която би накарала всеки друг мъж да изглежда раболепно, не направи нищо, за да намали величествеността у него.

Заповедта.

Тя се опита да диша през тежестта, притискаща гърдите ѝ... през възела, заседнал в гърлото ѝ. Следващите му думи изкараха всички ѝ

останал въздух.

— Аз, Конлан от Атлантида, съм върховен принц на Седемте острова и по тази причина постановявам, че Церемонията по избора на брачен партньор вече няма да се налага на онези, които не я желаят. И аз я отричам. Като крал ще направя сам своя избор.

Ахванията зад нея бяха по-високи този път, а собственото ѝ ги повтори. Аларик пребледня като мъртвец и се вкопчи в ръба на масата с две ръце. Райли забеляза това само с периферията на сетивата си, тъй като лицето на Конлан изпълваше зрението ѝ.

Тя не можеше да формулира дори една-едничка дума.

Той се изправи, и я вдигна със себе си, поставяйки едната си ръка около кръста ѝ.

— Аз правя своя избор сега. Избирам нея. Избирам Райли Елизабет Доусън, *акнаша*, човек, да бъде моя съпруга и кралица.

Той се обърна към Райли, радост бушуваше в погледа му.

— Ако тя ме иска.

Преди Райли да успее да каже и една дума, Аларик се намеси.

— Не, не правиш нищо такова. Не се отричаш от нищо. Или в противен случай обричаш Атлантида и човешкия свят на втори катаклизъм.

Аларик ѝ се усмихна горчиво, а след това обърна погледа си обратно към Конлан.

— И твоят човек ще умре.

Сякаш, за да потвърди прокламацията му за гибел, ужасяващ звук от гръм разкъса въздуха в стаята и мълния от енергия се разби в Аларик.

Конлан ахна и се хвърли по рефлекс към другия край на помещението към Аларик, когато друга мълния от енергия проблесна и се вряза в жреца.

— Какво, в името на деветте кръга на ада, става? — извика той, но не беше достатъчно бърз.

Чистата зелена експлозия от огън се разби в Аларик централно. Жрецът се разтресе, сякаш ударен от ток, а ръцете му се гърчеха като на някоя обладана от демони марионетка.

Конлан чу Райли да крещи зад него, но той беше в капана на елементната струя, която прекосяваше стаята и се врязваше в Аларик.

Това трая часове или само няколко секунди. Нямаше начин да се каже. Самото време спря на прага на беснеещата енергия.

Тогава, толкова внезапно, колкото се беше появил, парализиращият лъч от енергия изчезна. Вен и Джъстис влетяха в стаята с крясъци, а Конлан скочи напред и хвана Аларик, докато падаше.

Той положи тялото на изгубилия съзнание жрец върху масата и се обърна, дишайки тежко, за да помогне на Райли.

Тя стоеше, хваната в капан, между Вен и Джъстис, всеки от които държеше една от ръцете ѝ и чиито мрачни изражения изразяваха голяма нужда да наранят някого.

Конлан напълно подкрепяше идеята. Той тръгна към Райли.

— Махни си ръката от нея или следващото нещо, което ще почувстваш, ще бъде обувката ми върху задника си — изръмжа на брат си.

— Така ли? И кого точно защитаваш? Жената... емпата, който имаше силата да те омаломощи на плажа и сега извади Аларик от строя?

Райли ахна.

— Какво? Шегуваш ли се? Как бих могла да направя такова нещо?

Денал проговори от коридора.

— Лейди Райли никога не би...

Бастиян го прекъсна.

— Млъкни, момче. Това е въпрос отвъд нашите знания.

Стъпките на Конлан станаха колебливи. Той я познаваше. Беше влизал в душата ѝ, по дяволите. Но бе вярно, че тя беше толкова вбесена, а след това Аларик...

— Какво си мислиш? — проплака тя. — Защо ме гледаш по този начин? Не е възможно да мислиш, че аз...

Дрезгав глас зад Конлан се намеси в нейна защита.

— Тя казва истината, Конлан. Няма нищо общо с това.

Конлан се завъртя, за да види Аларик, който се надигна до седнало положение върху масата, с измъчено и бледо лице.

— Това беше знак от Тризъбеца. Готов е да бъде намерен.

Конлан рязко изпусна въздух, а облекчението почти го замая.

— Райли, аз...

— Не — каза тя, с глас, лишен от всякакво чувство. — Можеш да запазиш хубавите си речи. Току-що доказа, че не означавам нищо за теб.

Тя издърпа и освободи ръката си от Вен и с високо вдигната глава се обърна, за да излезе от стаята. На вратата се спря и заговори, без да го поглежда.

— Мога да почувствам Райзън отново. Ако мога да ви помогна да го намерите, ще го направя. Заради доброто на Куин. И заради бунта.

Конлан се опита да достигне емоциите ѝ, но бе далеч по-лошо, отколкото, ако бе заключила съзнанието си — всичко, на което се натъкна в ума ѝ, бе опустошение.

— И стой настрана от ума ми, Конлан. С теб приключихме.

Денал огледа всички наоколо и се осмели да проговори.

— Какво ще правим сега?

Аларик отговори.

— Сега ще чакаме друго вълнение, така че да мога да открия Тризъбеца.

Бастиян заби юмрук в стената.

— И след това ще им хвърлим здрав бой на всички от рода на Микена.

Конлан стоеше там, с вътрешности, кървящи по пода, а жената, която му го бе причинила, вървеше надолу по коридора и напускаше живота му. Той оголи зъби с ръмжене.

— Точно така, Бастиян. Точно така.

* * *

Анубиса повдигна глава от отпуснатата и окървавена фигура на Барабас и изсъска. Смущенията в елементите бяха преминали през ума ѝ, както чистият вятър прогонва острото зловоние на смърт от бойно поле.

Тя презираше чистите ветрове.

Време беше да възложи на Барабас малко работа.

ГЛАВА 26

Райли седна на дивана в стаята за игри и празнотата я заля, остров от тишина наред забързаните приготовления за битка. Тя и Аларик бяха прекарали целия ден, работейки заедно, докато се опитваха да открият Райзън и Тризьбеца. С прекъсвания получаваше разочаровашо кратки връзки с техните емоции, дори когато Тризьбеца играеше опасна игра на котка и мишка с жреца.

Най-накрая, със залеза проблясъците на енергия бяха станали много по-мощни. Аларик успя да ги проследи, а най-силното емоционално излъчване, което тя чувстваше от Райзън и неговите воители, им помогна да изчислят приблизително местонахождението им.

Сега, всичко което оставаше, бе да чакат. Райли не беше способна да обработи толкова много безумни емоционални възходи и спадове, така че реши да преустанови опитите. След като непоколебимо беше игнорирала Конлан целия следобед, той най-накрая беше излязъл, за да помогне в подготовката за преследването на Райзън и Тризьбеца.

Райли щеше да им помогне да намерят Тризьбеца, от който толкова много се нуждаеха, а след това никога повече нямаше да ѝ се наложи да си има вземане-даване с тези копелета. Тя почти се пресегна, за да докосне ума на Конлан, преди да се усети, и затръшна умствените си щитове.

Тризьбеца. Да, нещото което той искаше толкова силно, за да може да стане крал и да се омъжи за скъпоценната си кралица. Ами, чудесно за него. Израза на съмнение върху лицето му, когато Вен я обвини, че е наранила Аларик, беше нещо, което никога нямаше да забрави.

Кое то никога нямаше да може да прости. Той беше вътре в нея — телом и духом — вътре в сърцето ѝ. Но въпреки това се усъмни в нея.

Слава на бога, че никога не му каза, че го обича.

— Не че е така — измърмори горчиво тя. — Краткотраен момент на причинена от страст лудост, нали?

Частица от болка, намираща се някъде дълбоко в гърдите ѝ, заболя в протест при тази мисъл, но тя я потисна. Безмилостно.

Точно, какъвто беше той. Безжалостен. Смачка глупавите ѝ фантазии, че най-накрая е намерила някого, който щеше да разбере каква беше в действителност... и да я обича. И няма да я напусне.

— Райли?

Страхотно. Сега дори си въобразяваше гласа му. Тя стисна още по-силно очи и игнорира влагата, която се появи на миглите ѝ. Пръст помилва бузата ѝ и очите ѝ се отвориха. Не беше го извикала във въображението си. Той беше тук.

Конлан коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите, въпреки опитите ѝ да избегне хватката му. Внезапно стаята се оказа празна. Без воини, без оръжие. Само двамата.

И болката.

— Райли, не можеш да позволиш на секунда съмнение да разруши това, което намерихме помежду ни — каза той. — Аларик и неговите предсказания за гибел могат да изгният в деветте кръга на ада, доколкото зависи от мен. Имам нужда от теб.

Дори с щитовете, покрили емоциите ѝ и блокиращи неговите, можеше да види терзанието на лицето му. Линиите, обграждащи устата му, сякаш се бяха задълбочили с десетилетие в рамките на последния половин час. Вероятно тя самата не изглеждаше особено seksi. Не че я беше грижа. Отново затвори очи, твърдо решена да го игнорира.

Поколеба се, когато почувства дъха му върху лицето си, целувката на челото си.

— Оцелях петстотин години само защото не се доверявах на никого, Райли. Защото не вярвах в никого. Защото не обичах никого.

Тя отвори очи, защото се нуждаеше да види лицето му.

И свали щитовете си, изпитвайки необходимост да почувства сърцето му.

И двете ѝ казваха едно и също. Конлан, този горд воин, се унижаваше пред нея. Отчаяно искащ нейната прошка.

Болката в очите му съперничеше на всичко, което беше усетила в спомените му, от времето на мъчението на Аноубиса. И неочаквано вече не можеше да го понесе.

Не можеше да понесе да бъде тази, която му причинява болка.

— Конлан, аз...

Звукът от ботуши, крачещи надолу по коридора, я прекъсна. Беше Вен, който бе надянал на лицето си изражение, подходящо за битка.

— Аларик каза, че тръгваме веднага. Тризъбеца крещи в главата му, при това с ново ниво на сила. — Той погледна надолу към Конлан и Райли и очевидно не беше щастлив от това, което видя, но не каза нищо. Просто се обърна на петите си и излезе с гневна походка.

— Трябва да тръгвам сега, *mi amara aknasha*.

— Знам. Пази се.

— Ще бъдеш ли тук, когато се върна? — гласът на Конлан беше напрегнат, а отчаянието го правеше дрезгав. — Можем да се справим с това тогава. Обещай ми.

— Да. Обещавам. Върви сега. Колкото по-бързо тръгнеш, толкова по-скоро ще се върнеш.

Той я притисна към себе си в свирепа прегръдка, след което улови устните ѝ в пламенна целувка.

— Ще оставя Денал и Бренан на стража при теб. Пази се заради мен, Райли. Имам нужда да си в безопасност.

Момент по-късно вече го нямаше, а предната врата се затръшна след него. Тя потъна в дивана, чудейки се дали той щеше да преживее сблъсъка с враговете си.

Питайки се, как щеше да оцелее тя, ако не успееше.

* * *

Райзън се загледа със значително задоволство в облечените в сини роби, коленичили фигури на двадесетте члена на Обществото на Платонистите, които бяха дошли да предложат услугите и почитта си на принца на Атлантида.

Все още не върховния, но и това щеше да стане.

Основният етаж на склада беше идеално място за импровизирана среща. Той стоеше на дървена платформа, а масата пред него беше празна, с изключение на обвит в плат пакет. Свещи осветяваха масата, макар да имаше прожектори, закачени из сградата.

Скоро Тризъбецът щеше да освети нощта.

Той бръкна с една ръка в джоба на якето си и погали камъка, който се намираше там. Сега беше времето за малко демонстрация на сила.

— Изправете се и вижте изпълнението на пророчеството — извика той. — Вижте първата стъпка на Воините на Посейдон, докато отново заемат полагащото им се място сред обществото на земята.

Той нежно отгърна плата от обекта, който бяха дошли да видят, и вдигна проблясващия златен Тризъбец високо над главата си.

— Тризъбецът на Посейдон! Инструмент за сила на владетеля на Атлантида от незапомнени времена!

Шумни поздравления разтресоха стените, а тропането с крака прогърмя и отекна в огромната стая.

— Атлантида! Атлантида! Атлантида!

Райзън извади смарагда от джоба си и сведе Тризъбеца до нивото на очите си. Затваряйки за миг очи, той произнесе кратка молитва.

„Посейдон, баща на водата.

Господар на елементите, възплъщение на справедливостта за всички атланти.

Чуй нашата молба, почувствай нашата нужда.

Възстанови Атлантида до предишната ѝ слава.

Чуй нашата молба, почувствай нашата нужда.“

Той отвори очи и преди да може да помисли за ужасната смърт, която го чакаше, ако предположенията му са грешни, сложи смарагда в най-горния от седемте празни отвора на жезъла на Тризъбеца.

Сила се надигна веднага, след като камъкът пасна на мястото, изсвистя през Тризъбеца и почти изгори ръката му. Той стисна юмрук дори още по-силно около жезъла, изразявайки шумно радостта и триумфа си с всички останали.

Ослепяваща зелена и сребриста светлина се изстреля от Тризъбеца и освети затъмнената стая със силата на пустинно слънце по обяд. Самите елементи отговориха на примамливия повик на Тризъбеца и вятър се завихри безумно около него, повдигайки наметалата и косите на хората.

Струйки вода се втурнаха в стаята от стените, тавана, от ръждясалите тръби, които не бяха приютявали вода от много години. Те се завъртяха и усукаха из стаята, танцуваха със светлината, валсуваха в блестящ показ на сила.

Силата, ах, силата. Гласът на Райзън почти изчезна, гърлото му беше раздразнено, но той продължи да крещи своята победа.

Атлантида ще бъде моя и тези слаби човеци ще се предадат скоро след това. Отново светът ще трепери в краката ни. В моите крака.

— Аз съм Райзън от Атлантида и постановявам, че така ще бъде.

Тризьбеца изстреля вълна от унищожителна топлина през ръката му при тези думи, а той се смееше дори, докато тя прогаряше плътта му. Смееше се на болката.

И започна да планира битката.

ГЛАВА 27

— Може ли да постоя с вас? — Денал се поколеба на вратата.

Приличаше много на стрелец от Дивия запад. В допълнение към кинжалите, прикрепени към бедрата му, носеше през гърдите си сложна плетеница от кожени ремъци, шито придържаха нещо подобно на двоен кобур.

— Към О. К. Корал^[1] ли си се запътил? — попита Райли и намери сили да се усмихне.

Веждите му се сключиха.

— Моля?

— Нищо. Няма значение. Това е нещо от Дивия запад, вероятно отпреди твоето време. Не, че нещо е отпреди твоето време, всъщност. О, забрави.

Той закрачи към прозореца. Дръпна щорите настрани и надзърна навън.

— Бренън пое първата смяна отвън. В действителност не очакваме никакви проблеми. Никой не знае къде сме.

— Това си мислеха и Райзън, и бандата му. Какво ще стане, ако те също имат емпат под ръка?

Тя наблюдава как очите му се разширяват и ужаса преминава през лицето му.

— Не сме помисляли за това! Но, но Аларик каза, че ти си първата *акнаша* от десет хиляди години насам.

Райли се изправи, а после закрачи напред-назад.

— Точно така. А после се появи и сестра ми. И кой знае още колко има, които сте пропуснали в арогантността си?

— Знаете ли за други като вас и лейди Куин?

Лейди Куин. Колко щеше да се смее тя на това.

Или може би нямаше. Райли всъщност не познаваше тази нова Куин. Тази, която предвождаше върколаци в битки.

Тя отвори съзнанието си. Изпрати емоциите си в нощта, да търсят сестра ѝ.

Не почувства нищо. Сякаш Куин наистина бе умряла в онази окървавена гора. Или пък я бе изолирала, отново. Криейки нещата, които бе извършила, и човека, в който се бе превърнала. Райли се натъжи при тази мисъл.

— Лейди Райли?

Тя премигна. Фокусира се върху лицето му.

— Не. Не съм срещала никой друг, освен Куин, който да може да изпрати и да получи емоции като нас. Мисля, че майка ми може и да е имала този талант. Нещо в спомените ми за нея...

Затваряйки очи, тя изпрати сетивата си в различна посока. В търсене на втория човек, който се бе настанил в сърцето ѝ и си бе очертал с колчета място за къмпинг там.

Конлан.

Тя почувства реакцията му; синьото и златното на топлината и загрижеността му я заляха.

Райли? Нуждаеш ли се от мен?

Не. Аз... не. Пази се. Намери своя Тризбец и се върни бързо. Моля те.

Веселието му проблесна в нея, примесено със силно облекчение. *Дори от разстояние ме командваш. Трябва да обсъдим тази твоя склонност на неуважение към член на кралското семейство.*

Хей, аз съм част от демократичната партия, приятел. Ние сритахме един кралски задник заради свободата, не мисли, че не можем да го направим отново.

Преди да успее да отговори на закачката ѝ, връзката между тях потрепери. Кръвта се смрази във вените ѝ.

Конлан?

Добре съм. Трябва да... трябва да се съсредоточа. Ще се видим скоро.

И бариерите на съзнанието му се затвориха, изхвърляйки я насила от емоционалната им връзка.

Денал стоеше пред нея, стиснал дръжките на кинжалите си в юмруци.

— Какво става?

— Не зная. Мисля, че няма нищо. Надявам се да няма нищо — тя седна на канапето. — Какво ще правим сега?

— Ще чакаме — каза той мрачно. — Макар че аз трябваше да се бия с останалите от Седемте, за да си възвърнем Тризъбеца.

Той беше толкова млад. Достатъчно млад, за да бъде гневен, когато е оставен извън битка и кръвопролитие.

Или може би това бе мъжът в него, не младежът.

Тя се усмихна унило.

— Съжалявам, че ти се падна да си бавачка.

Отне му един удар на сърцето време, за да я разбере.

— Какво... о, не. За мен е чест да ви служа и защитавам, милейди. Просто...

— Не се тревожи за това. Ако имах чифт кинжали като твоите и знаех как да ги използвам, предполагам, че също щях да искам да участвам в екшъна. Поне щях да помогна да защитим...

— Принца — Денал кимна. — Тогова вярно ли е това, което легендата казва за *акнаша*? Че можеш да предизвикаш сливането на душите за толкова кратко време?

— Какво да направя? — Райли усети бузите ѝ да пламват, бе толкова лесно да я разгадае човек, но бе любопитна. — Какво е сливане на душите?

— Казват, че когато една акнаша обича истински, тя ще се отвори за възлюбения си, за да може той да пътува из коридорите на сърцето и душата ѝ.

— Много поетично — каза Бренан, влизайки в стаята. — Недостатъкът на местата от типа „скрити на най-очевидното място“, които Вен предпочита за скривалища, е, че съседите са подозрителни към такива като мен, които патрулират през нощта.

— Привличате нежелано внимание тук в предградията, така ли? — попита Райли, опитвайки се да говори с нехаен тон.

Думите на Денал я бяха разтърсили повече, отколкото искаше да си признае.

Истината имаше навика да прави така. Когато обича истински.

— Трудно е да си незабележим, когато представляваш метър и деветдесет секси парче, Бренън. Да не би да имате някакъв вид отвара за великолепиe във водата в Атлантида?

Тя погледна към двама им, стоящи пред нея, само мускули, носещи кожа и изобилие от стомана. Сякаш появили се от някоя странна паралелна вселена, където моделите носят оръжие.

Денал клатеше глава.

— Ние не живеем във вода в Атлантида. Куполът ни предпазва — тя премигна, след това се засмя толкова силно, че я заболя устата и се опита да обясни, когато той придоби раздразнен вид.

— Не, не, не се смея на теб, Денал. А на себе си. Попаднах в заешката дупка^[2] с подивели секси модели.

Това отново ѝ докара най-лошия случай на нервно кикотене, което е имала някога, и Денал, който поклащаше неодобрително глава, само го влоши. Дори Бренан се усмихна, макар че усмивката не докосна очите му.

Когато успя да си поеме отново въздух, тя избърса очи.

— Добре. Съжалявам. Наистина. Понякога ме връхлита просто така. Без съмнение ще се смея и на смъртния си одър. Какво ще кажете за пица? Две или три?

Тя ги изучаваше, преосмисляйки плановете си за поръчката. Отвличане на вниманието. От това се нуждаеха.

— Не, пет пици с всички възможни добавки. И може да си пуснем някои от тези филми. Вен има най-внушителната колекция от класически филми, която съм виждала някога. Някой да е навит за оригиналния Кинг Конг?

* * *

Конлан следваше Аларик, докато прелитаха през града, с тела, преобразувани в проблясваща мъгла. Вен и останалите ги следваха в две коли от колекцията на Вен. Те откриха още в началото, че модерните оръжия, нещо повече, всички, които не съдържаха нито следа от орейхалк, не можеха да бъдат променени от процеса на трансформация.

Вен обичаше да взема играчките си със себе си. Той имаше повече оръжия, отколкото във военен склад за снаряжение.

И те със сигурност се нуждаеха от тях. Въпреки че петима от воините на Райзън бяха убити, те все още може би ги превъзхождаха числено. Родът Микена може да са довели много, много повече за охрана на откраднатия Тризъбец.

Защо? Изпрати той мисълта към Аларик.

Той вярваше, че си мъртъв. Искаше Атлантида да заеме онова, което той мисли за полагащо ѝ се място сред земяните. Стана нетърпелив от плахите действия на Съвета. Видя себе си като крал, без съмнение.

Конлан чу това, което остана неизречено. *И ти вярваш в същото?*

Макар да не беше емпат, не срещаше затруднение да разчете възмущението в мислите на жреца.

Ако не сега, кога, Конлан? Възложено ни е да пазим човечеството. Изпълнихме ли тази клетва, криейки се като жени? Не, това е неподходящо. Дори у твоята жена и нейната войнствена сестра няма и едничка мисъл да се скрият, което е срамота.

Аларик увеличи рязко скоростта, сякаш опитвайки се да избегне мислите за Куин. Конлан трябваше да разбере нещо повече за тази реакция, за да е сигурен. Но за момента имаше много по-належащ въпрос.

Аларик каква е тази гибел, за която говореше? Втори катаклизъм?

Но вместо да отговори, Аларик се гмурна надолу към дърветата, които бяха разпръснати около гол парцел, който граничеше с голяма, западнала на вид, сграда.

Постройка изпълнена със светлини и звук и обградена от коли.

Когато жрецът се върна в тялото си, той отметна глава и ръце назад, от всеки негов опънат мускул струеше напрежение.

— Тризъбецът е тук. Призовава ме... укорява ме. Извикай останалите. Открихме го.

Конлан, който съобщаваше посоката, в която се движеха, на Вен по време на пътуването, изпрати последните координати по мисловната им връзка. *Вен. Побързайте.*

Мислите на брат му се върнаха при него като стрела. *Най-много пет минути. И после ще накараме господаря на рода Микенски да съжалява за деня, в който се е родил.*

— Пет минути, Аларик. Трябва да изчакаме останалите. Като гледам паркираните коли, значително ни превъзхождат числено.

Аларик се запъти напред, очите му блестяха в мрака.

— Повечето са хора — изръмжа той. — Мога да ги почувствам. Както и да е, няма значение. Никой от тях не може да се мери с мен.

Ще въздам правосъдието на Посейдон върху тяхната плът.

Конлан се озова светкавично пред Аларик, за да го блокира. Да препречи пътя му.

— Ще изчакаш. Като твой принц, ти заповядвам. Ако те унищожат по някаква случайност, заради численото си превъзходство, каква надежда ще остане за Атлантида?

Лицето на Аларик бе свирепо. Не се виждаше и следа от приятеля от детството на Конлан от яростния стремеж, изписан на лицето му.

— Махни се от пътя ми, принце. Това е повелята на един бог и ти не можеш да ме отклониш от моята задача.

— Не като принц, може би. Но като твой приятел? — Конлан протегна ръка, за да сграбчи тази на жреца.

Светлината от очите на Аларик пареше, там където докосна лицето на Конлан, но той не отстъпи.

Аларик отскубна ръката си, повдигна длани, за да призове силата и въздушен поток събори Конлан на земята. Той започна да се бори с елемента на вятъра, опитвайки се да се изправи.

Аларик просто се взря в него с каменно лице.

— Аз нямам приятели.

И след това се запъти през полето към ярките прозорци на склада.

[1] Престрелка в О. К. Корал е около 30-секундна престрелка, която се е състояла в 15:00 на 26 октомври 1881 г. в Тумбстоун, Аризона. Въпреки че само трима мъже са били убити по време на престрелката, тя обикновено се разглежда, като най-известната такава в историята на Дивия Запад. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид заешката дупка, в която попада Алиса от едноименната повест на Луис Карол. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Анубиса се присмя на приведената глава на така наречения господар-вампир. Нейният баща-съпруг щеше да се свие от срам, ако можеше да види разводнената кръв на тяхната раса.

Какъв късмет, че беше убила Хаос, когато имаше тази възможност. Мислите ѝ се върнаха на неговата смърт със съжаление.

Съжаление, че тя никога нямаше да може да се повтори.

Абсолютният, унищожителен екстаз от изтръгването на югуларната вена на нейния кръвосмесителен любовник, докато той свършваше в нея. Неговият безсилен гняв, докато семето и кръвта му се изливаха от пениса и врата му в нея.

Той я беше направил богиня на смъртта и тя бе погълнала душата му. По някакъв начин беше толкова подходящо.

Но сега беше останала с това бледо подобие на величие, което се осмеляваше да се опитва да командва.

— Пропукването в естествената материя на елементите? Не го ли почувства, глупако?

Той се сви от страх в краката ѝ, не беше достатъчно мъж, за да я погледне в лицето.

— Почувствах го, всемогъща моя. Какво би искала да сторя?

Тя почти нежно изпъна единия си крак, обут в коприна, и го изрита с достатъчно сила, за да го запрати във въздуха. Той се заби в стената на стаята си и се плъзна надолу към пода. Почти безгръбначен. Безполезен.

— Стани, ти, патетична торба с червеи. Това, което искам да направиш, е да проследиш аномалията и да откриеш тези атланти, които се осмеляват да смущават елементите. — Ярост разпали очите ѝ до пламтящо червено и тя едва чувстваше кръвта, която се стичаше от ретините ѝ, надолу по лицето.

— И вземи Дракос със себе си. Мисля, че той може би има малко от разума, който на теб очевидно ти липсва.

— Но...

Тя утихна, и температурата на въздуха в стаята падна до степен, достатъчна, за да замръзне човешката кръв. Така. Ето какво било усещането на ярост. Бяха изминали векове, откакто беше повдигала настроението си над летаргия.

— Съмняваш се в мен? — попита тя, гласът ѝ беше шепот на огнена смърт.

— Никога — задъха се той, изправяйки се от пода.

— Намери атлантите. Веднага. И може би ще те оставя да живееш.

* * *

Вен шофира през последните стотина метра с изключени светлини, профучавайки по улицата с бясна скорост. Атлантското нощно зрение понякога беше предимство.

Джъстис излезе от колата, преди Вен да успее да изключи от скорост и да паркира. Бастиян и Алексей скочиха от задната седалка веднага след него.

Вен изскочи навън и погледна нагоре при звука на вятъра, бушуващ над главата му. Беше Кристоф, решен да пътува чрез мъгла, макар че силата и бързината му не можеха да се мерят с тези на Конлан и Аларик.

Вен кимна. Той разбираше гордостта.

— Конлан! — прокълтя гласът на Джъстис и Вен се затича.

Проклятие. Не брат му. Не отново.

Той се блъсна в групата от воини, тъкмо когато Джъстис издърпваше Конлан на крака.

— Ранен ли си?

Конлан му хвърли поглед, поклати глава и си пое дъх.

— Не, но ще наричам блестящия зелен задник на Аларик, когато се докопам до него. Копелето използва магия, за да ме разкара от пътя си към Тризбеца. Не поиска да изчака подкрепление.

Кристоф се върна с проблясък във формата си до тях, с прехласнато изражение, което се взираше по посока на грозната сграда от тухли и стомана от другата страна на полето.

— Това е Тризъбеца — въздъхна. — Той пее. Никога не съм чувствал такава сила.

С вкаменено лице, Кристоф се препъна в посока на сградата, без да обръща внимание на вика на Вен да спре. Бастиян застана пред него и небрежно го удари в челюстта, като почти събори воина.

Докато премигваше и очите му започваха да отчитат заобикалящата го среда, Кристоф потри челюстта си и се намръщи на Бастиян.

— Защо, в името на деветте кръга на ада, го направи?

Бастиян се ухили.

— Просеше си го от известно време. О, и да, беше изпаднал в някакъв транс.

Конлан пристъпи напред.

— Достатъчно. Трябва да се разпръснем и да разберем в какво сме на път да се забъркаме. Нещо, с което Аларик вероятно се е заел вече. Ако има някой на пост, погрижете се за него. Безшумно.

Бастиян извади кинжалите си.

— Тих е моето второ име, милорд. Ние сме върхът.

Кристоф изсумтя.

— Грозен е второто ти име.

Алексий тръгна напред и изблъска с рамо Кристоф, докато го подминаваше.

— Още една дума и ще откриеш напълно ново значение на думата грозен, тъпако — изръмжа той.

С жестове Конлан даде знак на Джъстис да заеме позиция вляво, а на Алексий да направи същото вдясно. Той се отправи право напред към средата, като измърмори кратка молитва към Посейдон Аларик да се забави още една проклета минута.

Точно тогава прозорците на сградата се пръснаха на парчета.

* * *

Бренан рязко вдигна глава.

— Някой се приближава. — Ръцете му се озоваха на оръжията, които никога не бяха много далеч от обсега им.

Райли беше забелязала, че и с всички останали бе така. Дори когато беше в леглото с нея, кинжалите на Конлан бяха на масата, на една ръка разстояние.

Бузите ѝ се обагриха в розово, когато осъзна, че мисли (за около петдесети път през последния час) за Конлан — гол. Боже, превръщаше се в мъж, в чиято глава беше само мисълта за секс, секс, секс. Оставаше да започне да се чеше по чатала и да развие непреодолима нужда да играе фентъзи футбол^[1].

— Вероятно е разносвачът на пица — отвърна тя. — Ура за доставката на време. Нека си взема портфейла.

И Бренан, и Денал станаха, за да я придружат. Тя постави юмруци на кръста си.

— Това е разносвачът на пица. Вероятно някакво мършаво гимназистче, което ще се напикае в гащите, ако се появите на вратата, изглеждащи като Конан Атланта. Ясно?

Прозвуча звънецът на вратата, а Бренан поклати глава.

— Няма да отидеш сама.

Тя призова логиката му.

— Виж, ако изплашиш момчето, той ще има страхотна история, която да разказва в пицарията, нали така? Наистина ли искаш адреса и телефонния номер на вашата, така наречена безопасна къща, да бъдат записани в компютърната система на хора, които си мислят, че търгуваща с дрога рокерска банда живее тук?

Денал изтегли меча си, с цялата стойка на „Аз съм воин, а ти си бедната беззащитна девица.“ Райли завъртя очи.

— Бренан? Ти си по-старият и по-мъдър, нали? Не съм ли права?

Звънецът на вратата прозвуча отново. Най-накрая Бренан кимна.

— Можеш да отидеш. Ще стоя зад вратата, докато приключиш сделката.

— Добре. Да тръгваме, преди пеперонито ми да изстине.

Тя спря филма — човек не можеше да не хареса Фей Рей^[2], и извади портфейла от джоба на якето си по пътя. Бренан ѝ подаде няколко сгънати банкноти.

— Няма да плащаш за нашата храна, лейди Райли. Макар че благодарим за предложението.

Тя сви рамене и му позволи да пхне парите в ръката ѝ.

— Добре. Може би да бъдеш кралски воин е по-добре платено, отколкото да си социален работник?

Бренан застана зад вратата, като премести един чадър от пътя си.

— Атлантите имат ли наистина нужда от чадъри? Мислех си, че вие, момчета, обичате водата, — пошегува се тя, като се надяваше Денал да започне да говори за купола отново.

Но той само се ухили и поклати глава, след което се скри зад вратата на килера. Тя погледна към снопчето с банкноти.

— Боже, в действителност нямаме нужда от няколкостотин долара за пица. Момчето ще получи як бакшиш!

Смеейки се, тя отвори вратата, докато все още разделяше банкнотите.

— Влизай, пич, колко е...

И тогава беше блъсната назад върху пода от първия от тълпа съскащи вампири.

* * *

Аларик гледаше към Райзън над главите на наведените човеци, като му се искаше да повърне от светотатството да види Тризьбеца на това мрачно място. В ръцете на това крадливо копеле.

Ударът на първия му снаряд с енергия беше отскочил от кръга от мощ, заобикалящ Тризьбеца и този, който го държеше. Дори докато Тризьбецът защитаваше Райзън, неговата примамваща песен звучеше още по-настоятелно в главата му.

Спаси ме, жрецо. Занеси ме обратно в храма на моя бог.

Силата в този призив, усилена отвъд всичко, което беше познавал преди, го изпепеляваше, дори докато го примамваше. Сила отвъд всички представи.

А Райзън беше сложил само първия камък.

Да, само първия. Възстанови величието ми, Аларик, и слава и сила ще бъдат твои без мярка.

За част от секундата, мислите на Аларик се върнаха към Куин. Но тя никога не би могла да бъде негова. Ако силата щеше да е неговата единствена любовница, той щеше да я язди разгорещено.

Той вдигна ръце, издигна се във въздуха и се понесе над телата на воините, които бяха повалени от първия му залп.

— Идвам за това, което ми се полага по право, Микенецо, — извика той, с дълбок глас, който отекна със силата, която беше насочил.

— Твое? Претендираш прекалено много за себе си, жрецо. Тризъбецът принадлежи на Посейдон. Ти си само негов слуга — подигра се Райзън. — Или се стремиш към божественост сега, когато Конлан е мъртъв?

— Конлан е жив, глупако. Дори сега идва насам, за да разбие трогателната ти армия — това, което е останало, след като шейпшифтьрите ви победиха вчера.

— Лъжеш! — изрева Райзън. — Би излъгал за мъртвия си принц, за да преследваш сила за себе си?

Гласът на Конлан се вряза в бученето на надигащата се сила.

— Изглежда слуховете за моята смърт са силно преувеличени.

Райзън рязко обърна глава към съвсем живия принц. Шокът явно беше отслабил хватката му, защото ръцете му затрепериха върху Тризъбеца и той почти го изпусна.

Точно, когато воините на Райзън се размърдаха и започнаха да се изправят от местата, където бяха паднали при първия залп, Вен, Джъстис и останалите се втурнаха през прозорците и задната врата на сградата. Обградиха стаята.

Райзън застина с отворена уста.

— Конлан! Как си оживял след седем години?

Конлан направи крачка към него, заплаха помрачаваше чертите му, а от всяка линия на тялото му се излъчваше кралска заповед.

— О, ще си поговорим, Микенецо. Или по-скоро, аз ще говоря, а ти ще слушаш. Но засега ще върнеш Тризъбеца на жреца на Посейдон.

Райзън вдигна блестящия жезъл във въздуха.

— Не мисля. Ние решихме, че Атлантида трябва да поеме по нов път. Дори да не си компрометиран след толкова много години с Анубиса, ти си заседнал в миналото. Аз съм пътят на бъдещето. С това тук никой не може да ме спре.

Аларик призова елементите и оформи топка от блестяща енергия, която запрати по Райзън. Тризъбецът отклони само част от удара и енергийната сфера изблъска Райзън няколко крачки назад.

Около него воини от рода на Микена извадиха оръжията си и започнаха да се приближават.

Конлан обърна поглед към Аларик и кимна.

— Да си поиграем.

* * *

Райли се взря в ярките и червени очи на вампира, чийто длани стискаха врата ѝ. Чу гласове; звукът на битката. Денал и Бренан ревяха името на Атлантида и Посейдон. И въпреки това всичко звучеше много далечно. И изглежда се случваше със забавен ход.

Всичко, върху което можеше да се фокусира, бе слюнката, събираща се в ъгъла на устата на вампира, докато я убиваше. Устните ме се присвиха над пожълтелите и изпочупени зъби, докато надигаше глава, за да я ухапе.

Тя щеше да умре от зъбите на вампи с лоша устна хигиена.

Така и не казах на Конлан, че го обичам.

Отчаянието ѝ даде сила. Тя изтласка ръцете си нагоре, а после ги разтвори според тактиката, която беше учила, за да се отскубва от хватката на нападатели.

Разбира се, това бяха нападатели, които не можеха да повдигнат къщата ѝ с една ръка, както един проклет вампир би могъл да направи.

Но все пак това разхлаби хватката му за част от секундата. Достатъчно, че да удари с коляно слабините му, питайки се, докато го правеше, дали вампирите имат тестиси.

Противният му писък ѝ подсказа, че имат.

Тя се претърколи изпод крещящото създание, като самата тя пищеше. Разтърси нощта с пронизителен, лишен от думи писък.

Изпрати мислите и ужаса си към Конлан, много по-силно, отколкото някога беше предавала.

Вампири! Прекалено много! Денал... О, Господи, не.

Тя замръзна за момент, обладана от ужас. Прекалено много, прекалено много, *прекалено много. Няма да умра по този начин.*

Тя сграбчи чадъра, който невероятно, но все още стоеше подпрян на вратата на килера и изтича към четиримата вампири, които атакуваха Денал.

— Махнете противните си ръце от приятеля ми! — крещеше тя, дори когато Денал забиваше меч си в гърдите на вампира пред себе си. Сигурно беше улучил сърцето, защото вампирът експлодира в отвратителна каша от кръв и кости върху килима.

Бъркотията започна да се стопява, още докато Райли се насилваше да мине от там с островърхия край на чадъра, прицелен към друг вампир.

Бренан извика към нея от ъгъла, където се биеше с още трима. Вероятно вече беше убил няколко от тях, тъй като доста повече от седмина други нахлуха през вратата.

— Райли! Онзи, който те нападна! Трябва да му отрежеш главата!

Тя спря, погледна към Денал, после към Бренан, след което отново към вампира, който се опитваше да стане.

— Със скапания чадър? — извика тя.

— Зад теб! Килерът!

Тя дръпна рязко вратата и видя помещение пълно с оръжия.

— Какво...

Сграбчи най-близкото нещо, което изглеждаше като бойна брадва от старите филми.

— Какво пък. Винаги съм искала да бъда викинг.

Стига си бърборила Райли, каза си тя, почти изплашена до смърт.

— Райли! Сега!

Тя трепна и рязко се завъртя, като държеше брадвата пред себе си. И отрязва върха на главата на вампира, който пълзеше зад нея. Кръв и мозък се изляха от скалпа му, пръскайки съсиреци по краката и ботушите й. Кое то прогони и последната капка здрав разум от ума й.

— Има мозък по краката ми! — изпищя тя, като сечеше и кълцаше умиращия вампир, а един от ударите отдели главата му от врата.

— Не мога да понеса това! Не. Мога. Да. Понеса. Това.

Тя избяга от стаята, но се подхлъзна на кръвта и мозъка по пода и почти падна. Хълцайки от ужас и чист, пронизващ адреналин.

Затича се към вампирите, заобиколили Денал, все още сечейки и кълцайки с брадвата.

— Не, не, не! Оставете го на мира! — хълцаше, пицеше и викаше. Не говореше смислено. Не я беше грижа.

Отдавна бе минало времето за здрав разум.

— *Има мозък по краката ми. Аз съм социален работник! Ще разрежа главата ти на три!*

Сляпа ярост я завладя, и тя се въртеше от дясно на ляво, влагайки всичкия гняв и несигурност от деня в удара си. Бравата се врязва в рамото на вампира пред нея и се плъзна надолу до центъра на гърдите му.

Когато падна на земята, пицейки, бравата замина с него. Тя не можеше да я издърпа. Беше се заклешила между костите на вампира, в гръдния му кош.

— Райли! — гласът на Бренан проехтя към нея. — Излез от тук веднага! Излизай... бягай на безопасно място. Веднага!

Денал, който все още се биеше яростно, с меч в едната ръка и кинжал в другата, погледна към Райли над рамото на вампира, който го атакуваше.

— Лейди Райли! Моля ви! Отидете някъде на сигурно място! Позволете ми да изпълня ролята си на ваш защитник.

Тя стоеше там ридаеща, замръзнала между две биещи се групи. Бренан свали още един вампир и само един остана срещу него. Денал все още се биеше с двама.

— Трябва да взема друго оръжие. Трябва да помогна — изплака тя. — Конлан! Къде си?

Но когато се опита да се свърже с него, всичко което почувства, беше онази странна пустота, с която по-рано Райзън бе обградил себе си и хората си.

Тя се обърна и насили краката си, покрити със съсиреци и мокри от кръв, да я отведат обратно до стаята с оръжия. Почти беше стигнала, когато чу шумно тупване и изпълнения с болка рев на Денал. Обърна се да го види. Извика отново и падна на колене. Бренан стоеше, задъхан, над вече обезглавеното тяло на последния вампир.

Денал лежеше на пода, пронизан от меча, който вампирът беше промушил през стомаха му, преди да умре. Докато гледаше, с почти ослепени от сълзи очи, животът и светлината в очите на Денал отслабваха и потъмняха. Главата му падна настрани и той умря.

[1] Интерактивна, виртуална игра, в която участниците се събират в един въображаем екип от играчи от реалния живот на Националната футболна лига и отбелязват точки, въз основа на действителното представяне на тези играчи на терена всяка седмица. — Б.пр. ↑

[2] Фей Рей (Fay Wray) — родена като Vina Fay Wray (1907–2004). Канадско-американска актриса, позната най-вече с главната си роля в Кинг Конг (1933). През актьорската ѝ кариера, която обхваща 57 години, Рей постига международно известие като изпълнителка на роли във филми на ужасите, и е призната за първата „кралица на писъците“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Конлан притискаше остриетата на кинжалите си към две различни гърла. Воините, които беше обезоръжил, бяха притаили дъх, приклекнени до стената и без съмнение виждаха смъртта си в очите му.

Свистящият звук от стомана, която разсече въздуха, го предупреди за опасността, секунди преди още един от мъжете на Райзън да се строполи мъртъв в краката му. Конлан се обърна и видя Джъстис, който избърсваше меч си в дрехите на падналия мъж.

— Просто ти пазя гърба, Конлан.

Той кимна.

— Буквално, доколкото виждам. Дължа ти една услуга.

Джъстис повдигна вежда.

— О, мисля, че изобщо не трябва да започваме да ги броим, милорд. Защото „дължа ти“ вече стана двуцифрено число.

Вен и другите държаха останалата част от микенските воители на разстояние зад камари от полуавтоматични пушки. Проблемът с играчките на Вен беше, че в най-добрия случай надеждността на механизмите не беше много сигурна в близост до някой, който управлява елементите.

А в най-лошия случай бяха опасни.

Вен винаги казваше, че обича да живее на ръба.

Алексий се придвижи измежду хората, за да провери физическото им състояние. Всички те носеха странни роби, а на лицата им бяха изписани изражения на страх, примесен със страхопочитание. Конлан долови да се шепти „Атлантида, Атлантида“.

Още един проблем, който да добави към все по-нарастващия си списък.

На импровизираната сцена, Аларик стоеше срещу Райзън, който все още държеше Тризбеца. Между двамата им избухна блестяща стена от енергия, която затрептя първо по посока на единия, а после и на другия.

Райзън нямаше опит в използването на предмети, носещи власт, но Аларик веднъж бе казал на Конлан, че Тризъбецът изглежда има свое собствено съзнание.

— По-капризен е и от красива жена — беше се изразил той.

Но по всичко личеше, че Аларик печелеше тази битка.

Мъжете от другия край на кинжалите му се помръднаха и Конлан притисна остриетата с около инч в уязвимата кожа на гърлата им.

— Мислите, че съм се разсеял ли? Имате ли намерение да се пробвате с мен?

Те стояха мълчаливо пред него, а в разширените им очи се четеше отрицание. Вероятно се страхуваха да говорят, ужасени от принца, който се бе завърнал от гроба си, превръщайки се в безмилостен убиец.

Хубаво.

— Кой знае какво ми е сторила Анубиса, докато ме нямаше? — попита ги той подигравателно. — Може би тайно съм станал вампир, като нея?

Конлан се наведе по-близо до тях, оголи зъби и изсъска.

Мъжът от дясната му страна издаде цвъркащ звук, след това очите му се подбелиха и той се строполи като камък върху пода. Конлан едва имаше време да отдръпне острието от гърлото му, преди проклетият глупак да се беше нанизал сам на него.

Воинът от лявата страна на Конлан не беше ни най-малко сплашен.

— Може би сте по-лош и от вампир, след като играете детински игри като тази с мъже, които заслужават много повече, милорд.

Думите му събудиха у Конлан едва доловим срам, който бързо бе последван от гняв.

— Смеете да ме порицавате? Спомняте ли си за вашата измяна? Оскверняването на Храма на Посейдон с кражбата на една от иконите му? Дързостта да нападнете върховния си принц?

Откритото неподчинение на мъжа не намаля ни най-малко.

— Аз съм Мика, първият от Седемте на Райзън. Ние вярвахме, че сте мъртъв и Атлантида няма предводител. Вие...

— Вен беше наследник на трона и всички знаеха това. Добър опит да намериш извинение за недостойното си поведение, все пак.

Мика се усмихна презрително.

— Вен? Колко пъти е показвал ясно, че не желае да участва и бегло в управлението? Чувства се повече у дома си в кръчмата, отколкото в двореца. Райзън също има кралска кръв във вените си. Той ще служи добре на народа ни.

Конлан отстъпи назад и прибра кинжалите си в каниите. Присви очи и изгледа воина с презрителен поглед от горе до долу.

— Значи смяташ да ме поучаваш относно нуждите на трона? Върви зад полите на майка си, момче, и остави мисленето на мъжете.

Мика изрева неодобрително и се нахвърли срещу него, точно както Конлан очакваше, че ще направи. Той замахна рязко с юмрук и удари с все сила воина в лицето.

Мика премигна, олюля се напред и се строполи на пода върху носа си, който вероятно вече беше счупен.

— Избра лош ден да попаднеш в черния ми списък, воине — каза Конлан по-скоро на себе си. После се обърна и се отправи към магическата битка, която все още бушуваше в предната част на стаята.

Аларик си бе пробил път до Тризъбеца и ръката му беше на сантиметри от него. Последва мощната вълна от енергия, която избухна в разтърсващи кръгове и повали всички останали в помещението на колене.

Конлан тръгна към тях, но в същия момент от Тризъбеца се изля нов енергиен заряд, вълни от синьо-зелена и сребриста светлина, от които струеше топлина, придружена от оглушителен звук. Той се наведе бързо и по-голямата част от енергията премина над главата му.

В момента, в който отмина, се втурна към Аларик и Райзън, решен да сложи край на тази ревностна битка.

— За Атлантида! За Посейдон! — думите се изтръгнаха от гърлото му, без да им липсва сила, макар да бяха неволно изречени.

Той се беше върнал. В името на боговете, беше се върнал.

Изглежда все пак Анубиса не беше победила.

Конлан почти ги беше достигнал, когато гласът на Райли — чувствата й — запулсираха в главата му с необузdana ярост и болка.

Конлан!!! Смърт... гняв... мъка... смърт, смърт, смърт, нееееее!

Разтърсващата вълна от нейните чувства го повали и той падна на колене на няколко крачки от Аларик и Райзън, задушаван от силата

на страданието ѝ.

Ела при мен! Имам нужда от теб... нуждая се, нуждая се от енергия!

На Райли не ѝ бе останал глас, за да изкрещи. Нямаше сили и да ридае. Тя падна на земята и запълзя през отвратителните остатъци от вампирски вътрешности, кръв и смърт, които покриваха пода с мръсотията си.

Някак успя да се добере до Денал, точно когато Бренан достигна до двама им. Тя се опита да фокусира пълните си със сълзи очи, когато осъзна, че Бренан е ранен. Зле.

Той накуцваше, а тялото му беше покрито с толкова много прорязвания и ухапвания, че тя не знаеше как все още стоеше на краката си.

Ухапвания. О, не.

— Бренан? Могат ли атлантите да се превърнат във вампири?

Той поклати глава и коленичи до тялото на Денал.

— Не — отвърна с усилие и потръпна. — Вирус. Не... не вампир. Убива ни или се изчеряваме от него.

Той простена и се вкопчи във врата си, когато тялото му се изви назад и се загърчи от ужасен конвулсивен спазъм.

Тя протегна ръка и хвана неговата, защото не знаеше какво друго да направи, за да му помогне.

— Този път може да бъде лошо — задъха се той. — Трябва да се погрижим за безопасността ти.

— Опитах се да достигна до Конлан, но... нищо... там, където трябваше да бъдат чувствата му, имаше само празно пространство — каза тя, докато се бореше със сълзите си. След това просто ги остави да се стекат по страните ѝ. Какво значение имаше вече?

Денал заслужаваше поне сълзите ѝ.

— Извади го! Бренан, трябва да го извадим — проплака тя, знаейки, че не са ѝ останали достатъчно сили, за да изтегли меча от тялото на Денал.

Бренан кимна. Беше мрачен и мълчалив, а кожата му вече се съсухряше по костите на лицето му. Черепът му беше ясно различим под неговата плът.

Той си пое дълбоко дъх и се надигна, за да хване дръжката на меча. Използва го, за да се изправи, след което събра и последното късче енергия, което му бе останало. С едно рязко движение, издърпа оръжието от тялото на Денал и го захвърли далеч от тях надолу по коридора.

След това се свлече изнемощяло до Райли.

— Вече не мога да ви защитавам, милейди. Провалих се. Съжалявам.

Тя поклати глава. Сълзите ѝ продължаваха да се стичат. Наведе се над Денал и повдигна главата и раменете му в скута си. След като направи това, помилва безжизненото му лице с едната си ръка и се протегна, за да преплете другата в косата на Бренан, опитвайки се да му даде някакво успокоение.

— Не... Не си се провалил, никой от вас не е. Провали се вашето жалко, глупаво и безполезно подобие на Бог на моретата. Къде беше вашият скъпоценен Посейдон, когато се нуждаехме от него?

Тя осъзна, че крещи на бога им, но не ѝ пукаше.

— Къде беше, когато твоят принц се нуждаеше от теб, егоистично копеле такова? Плуваше си наоколо и се забавляваше с някоя шибана nereida?

Бренан се опита да повдигне ръката си, но тя падна обратно до тялото му, сбръчкана и състарена. Той вехнеше пред очите ѝ.

— Къде си сега, а? Никаквец! Предизвиквам те. Излекувай тези мъже — твоите воители — щом си толкова всемогъщ! — закрещя тя яростно, докато не почувства как гърлото ѝ изгаря, а кожата ѝ сякаш пламва отвътре.

Истински ад от болка я изпепели, обгори, профуча през нея и в стаята, изгаряйки дъха, излизащ от дробовете ѝ. Тя се разсмя диво и яростно.

— Така ли? Това ли е всичко, което можеш? Ела да ме накажеш лично, отвратителен мерзавец такъв! Що за бог си ти всъщност? Хайде! Предизвиквам те! Ела и излекувай тези мъже!

От тавана избухна каскаден порой от пламъци, преплетени с вода, който изпълни стаята. Обгради Райли и двамата паднали воители и жигоса плътта ѝ с изгарящата си мощ. Насред болката, Райли намери някъде вътре в себе си оазис от спокойствие, момент на прозрение, който я налегна, продиктуван от отчаяна нужда.

Значи, така ще умра. Докато се присмивам на бог.

Един глас отекна с гръмовна сила, отвъд всичко, което някога бе чувала и изтреця през стаята, главата ѝ и през същината на нейната реалност.

— МАГИЯТА ВИНАГИ СИ ИМА ЦЕНА, А ЛЮБОВТА СТРУВА ВСИЧКО. ПРЕДЛАГАШ ЛИ СЕБЕ СИ В ЗАМЯНА НА ТЕЗИ МЪЖЕ?

Болката спря. Всичко, което усещаше, бе светлината, цветовете и хладната мъгла на океански бриз. Сякаш беше обгърната от морето и заобиколена от гласа на морския бог.

Бе посмяла да обича принц и сега неговият бог щеше да я убие заради дързостта ѝ.

Гласът прогърмя отново в нея, отеквайки в костите, зъбите и кръвта ѝ.

— ПРЕДЛАГАШ ЛИ СЕБЕ СИ ЗА ТЕЗИ МЪЖЕ?

Тя се поколеба, защото знаеше, че отговорът ѝ трябва да бъде абсолютната истина. Погледна към лицата им и се върна в спомените си. Жизнерадостният Денал, засрамен зад букета от цветя. Студеният Бренан, копнеещ за чувствата, които бяха откраднати от него. И сега животът им. Тя трябваше да плати цената им.

Ще кажеш ли на Конлан, че го обичам?

— НЕ СЕ ПАЗАРИ С БОГ.

Тя сведе глава, без да обръща внимание на сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Нито на болката, разкъсваща сърцето ѝ. Райли кимна и каза думите на глас, защото имаше нужда да ги чуе. Обещание. Жертвоприношение. Тържествена клетва.

— Да, предлагам себе си в замяна на тези мъже.

— ТАКА ДА БЪДЕ.

Водата започна да се извива спираловидно от пода, стените и тавана и обгърна Райли и двамата воители в къдравата си милувка.

Някак тя знаеше, че трябва да протегне ръцете си. Някак знаеше какво ще се появи в тях.

Блестейки със сиянието на дузина слънца, образът на Тризъбеца се срасна с дланите ѝ, миг преди да почувства тежестта му.

— ТАКА ДА БЪДЕ! ТОВА Е ЗАПОВЕДТА МИ!

От Тризъбеца се разля изпепеляваща светлина, която премина през тялото на Райли и обгърна първо Денал, а после и Бренан. Само

след миг стана толкова ярка, че тя не бе способна да види двамата воители, защото трябваше да затвори очи срещу заслепяващия блясък. Но поне усещаше неподвижните им тела до себе си.

Водата се превърна в огън и прогори гърба ѝ, както удара на огнен камшик, поваляйки я на земята в писъци, в изгарящи пламъци.

Когато тъмнината дойде, тя я приветства. Нейният живот за техните. Последната ѝ мисъл бе за сестра ѝ.

Хей, Куин. Ще се гордееш с мен. Струва ми живота, за да го направя, но най-накрая ще бъда част от твоята революция.

Точно когато Конлан се напругаше да вдигне глава, Тризъбецът изчезна в пожар от цветове и светлини. Райзън и Аларик изкрещяха, когато мощната експлозия от енергия ги хвърли назад и изгаси всички светлини в сградата.

Докато Вен и останалите успеят да възвърнат способността си да мислят, достатъчно, за да извадят фенерчетата, които носеха у себе си, Конлан вече беше скочил върху дървения подиум, за да намери Аларик.

Той коленичи до приятеля си и се отпусна неимоверно облекчено, когато видя, че жрецът все още диша. На светлината, която струеше от фенерчето на Вен, Аларик изглеждаше мъртвешки блед. Очите му се отвориха и огненият им зелен пламък изгори Конлан.

— Тризъбецът?

Накъсан глас се чу зад гърба му. Райзън. Конлан се завъртя бързо, за да се предпази от опасността, която бе пренебрегнал като глупак в страха си за Аларик.

Но Райзън не беше заплаха. Ако не друго, той изглеждаше много по-зле от Аларик. От ъглите на очите и от ноздрите му течеше кръв.

— Изчезна — изпъшка той. — Този глас... в главата ми... говореше за смърт... И тогава Тризъбецът избухна в ръцете ми.

Райзън отпусна глава в дланите си, без да обръща ни най-малко внимание на половин дузината мечове, кинжали и пистолети, които бяха насочени към него от близко разстояние.

— Изчезна! Какво направих?

— И ти си я чул също? Чул си Райли в главата си? — Конлан грабна ръката на Райзън и го разтресе. — Чул си повика ѝ?

— Всички я чухме, братко — каза Вен.

Конлан обходи с поглед групата и видя как всички кимнаха с глава.

Той скочи на крака и тръгна напред.

— В такъв случай тя се нуждае от нас. Денал, Бренан... всички те имат нужда от нас *веднага*.

След тези думи той се превърна в мъгла, устреми се през стаята и стигна до прозореца, който щеше да го отведе навън и при Райли. В същото време я призова емоциите си и когато усети само празнота, се помоли да не е станало твърде късно.

Райзън отвори очи. Изтощаването на енергията му го беше изпратило в безсъзнание, вероятно за доста време, ако сковаността на ръката, свита под тялото му, бе изобщо някаква индикация. Той се напегна да седне и огледа тъмната стая. Лунната светлина, която влизаше през прозорците, единствена осветляваше опустошението.

Тела на хора и атланти лежаха разпръснати по целия под. Много от тях се размърдаха, още докато ги оглеждаше. Не бяха мъртви, а повалени от взрива. Тогава осъзна какво липсваше. Конлан и Тризъбецът бяха изчезнали. Той се бе провалил.

Райзън затвори очи, когато тежестта на неуспеха му се стовари върху него. Възможностите му се бяха изчерпали и би трябвало да сложи край на собствения си живот. Краят му щеше да бъде приет като кончината на предател, който бе унищожил честта на рода Микена.

Виковецте внезапно го откъснаха от самосъжалението, на което се бе отдал. Вълна подир вълна от вампири прииждаха от прозорците и се приземяваха върху неговите воини и беззащитните платонисти.

Цяла дузина от тях се насочи към него.

Той се усмихна и извади кинжалите си. Поне щеше да умре като воин и да отведе в ада някои от проклетите кръвопийци със себе си.

— Да видим какво можете.

ГЛАВА 30

Конлан мислеше, че знае какво означава изтезание.

Но нищо не можеше да се сравни с болката, която го разкъса, при вида на голото и окървавено тяло на Райли, простряно на пода, докато телата на Денал и Бренан бяха отпуснати до нея. Меч, кинжали и една брадва бяха разпилени покрай тях.

Всички оръжия бяха изцапани с кръв.

Той прелетя през отворената врата, материализирайки се отново, и изпълнен с болка рев се надигна в гърлото му.

— Райли, не, не... не...

Той падна на колене до нея и съблече ризата си, за да покрие нейната голота. После притегли топлото ѝ тяло в обятията си.

Нейното топло тяло. Страхувайки се да повярва, едва докосвайки я, постави длан пред устата и носа ѝ.

Тя беше жива.

— Тя е жива! Благословени Богове, тя е жива! — Той сведе чело срещу нейното и прошепна молитва на благодарност. — Ти си жива, *акнаша*. Никога повече не ще се моля за нещо друго.

Аларик се преобрази в тялото си зад него, оглеждайки стаята, дори докато клякаше близо до Денал.

— Какво се е случило тук? Защо са в безсъзнание? Не виждам рани по тях.

— Донеси ми одеяло — настоя Конлан. — Трябва да я покрива. И да я сложа да легне.

Аларик поклати глава.

— Не я мести още. Позволи ми да я прегледам за вътрешни наранявания.

Той се приближи и задържа ръка над рамото на Райли.

Конлан се пребори с желанието си да изръмжи срещу жреца. Първичните му инстинкти бяха станали дивашки в нуждата му да брани и защитава, подобно на животно — женската си.

— Не я докосвам, Конлан. Ти трябва да... Ооо!

Жрецът отдръпна ръката си назад, сякаш се изгори. После се взря в Конлан с очи, разширени от шок.

— Отдръпни ризата си от гърба й, Конлан. Трябва да видя рамото й.

Напълно смутения глас на Аларик накара Конлан да се подчини. Той нежно отмести малка част от плата, който я покриваше.

Тогава и двамата се вгледаха в знака на Тризбеца, от чиито дамгосани в плътта й ръбове все още се вдигаше дим.

— Това е знак, който не мога да излекувам, Конлан — прошепна Аларик.

Те се спогледаха, после отново сведоха погледи към почернялата кожа и в този момент миглите на Райли трепнаха и тя отвори очи.

— Конлан? Аларик? Мъртва ли съм?

Преди да успее да й отговори, тя отново изпадна в пълно безсъзнание. Аларик не можа да я изкара от него и предложи да я оставят да поспи. Конлан я занесе в спалнята и нежно почисти краката и ръцете и от кръвта, която беше полепнала по тях.

Ръцете му трепереха, когато погали извивката на глезена й и му се искаше да закреши. Искеше да разкъса, унищожи, убие някой или нещо. Искеше да заплаче.

Не направи нито едно от тези неща. Не беше достоен да плаче за нея. Той остави да я нападнат. Можеше да бъде убита. Не само беше безполезен като принц. Беше се провалил и като мъж. Тя заслужаваше нещо по-добро.

Той спря за момент, стиснал топла хавлия в ръката си и се вгледа в бледата й кожа. Дори сега, умът му се разбунтува при мисълта да бъде наранена от някого. Някой щеше да умре.

Защо беше гола? Какво й бяха сторили? Кой бяха те?

При мисълта, че някой мъж, или по-лошо — създание, я е нападнало, го прободете унищожителен гняв.

Но защо Тризбецът? Аларик беше казал, че това е знак на жреците, но не можеше да каже нищо повече, докато Райли не се събудеше.

Но жрецът беше разтърсен. Несигурен. Почти уплашен, ако суровите черти на лицето му бяха някакъв признак.

— Райли — прошепна Конлан, придърпвайки одеялото върху вече чистото й тяло. — Моля те върни се при мен.

Почукване отекна върху вратата. Той скочи и застана между вратата и леглото, с ръце върху кинжалите си. Вен отвори вратата.

— Готови сме да тръгваме. Притежавам още едно място, далеч извън града. Няма никакви къщи на мили разстояние. Никой, освен мен не знае за него, откакто го купих преди няколко месеца.

Вен прекоси стаята и се приближи до брат си, поглеждайки към фигурата, която спеше на леглото.

— Тя ще се оправи ли?

Конлан коленичи до нея, нежно отмествайки косата от лицето ѝ.

— Трябва да се оправи — отвърна той просто. — Ако ли не, аз ще си отида с нея.

Вен понечи да заговори, но спря и постави ръка върху рамото на Конлан.

— Тогава ще се погрижим тя да е добре. Да вървим.

Конлан подпъхна одеялото още по-плътно около Райли и я вдигна на ръце. Той последва Вен надолу по коридора, където чакаха останалите и обикаляха около Аларик, който беше блед като мъртвец.

— Бренан и Денал са отзад в Хамъра — каза Бастиан. — Аларик ни каза, че те само са заспали и скоро ще се събудят.

— Такъв сън не съм виждал никога — измърмори Джъстис. — Те дори не трепнаха, когато ги носехме до колата. Това те кара да се чудиш какво им се е случило.

Алексий посочи чадъра, който лежеше на пода.

— Защо точно чадъра? Имаше разпилени оръжия по целия под, когато влязохме след теб. Преброих една брадва, няколко кинжала и двата им меча. Но нямаше нито едно оръжие от каквито и да било нападатели, нищо, дори следа от тях, освен кръвта им по нашите оръжия.

Кристоф вдигна ръце с дланите си нагоре.

— Не че ми е работа, но след като Аларик е извън строя, аз мога да се опитам да почувствам каква сила би могла да е използвана.

Той затвори очи и вдигна глава, мускулите на врата му се напрегнаха. Внезапно тялото му подскочи, сякаш нещо го удари.

— Някой е призовал сила тук. Огромна сила. Със същото ниво като онази, която ни връхлетя в склада, Аларик. Какво би могло да направи това?

Кристоф се обърна към Аларик.

— Нито Денал, нито Бренан могат да владеят елементите на подобно ниво. Как е възможно да е била призована такава сила?

— Бил е Тризъбецът — отвърна жрецът равно. — Посейдон е връчил своя жезъл на Райли и я е ръкоположил. — В смеха на Аларик звънна злокобно безумие. — Оказва се, че Посейдон е поискал твоята *акнаша*, Конлан. Сега тя му принадлежи.

Докато караха към новото убежище, Аларик отказа да спекулира повече какво може да се е случило. Или дори да обсъжда какво е имал предвид за Райли. Къщата бе несиметрично построена, тип фермерска, разположена доста далече от това, което Вен наричаше рядко използван селски път. Конлан забеляза знаци за коневъдството в района и няколко различни породи коне, докато преминаваха през околността. Той изчака в колата с Райли, докато останалите проверяваха сградата. Никой не искаше да поема повече рискове.

— Не е обезопасено като бункер в момента, но има потенциал да бъде, след като се освежи малко. Плюс това има предимството да е съвсем на гъза на географията — каза Вен, когато се върна.

— Не ме интересува какво ще ти коства. Сложи всички на пост — отсече Конлан. — Всички освен Денал и Бренан. Тях ги остави да почиват.

— Майтапиш ли се? Не бих могъл да ги накарам да си почиват дори и ако ги завържа — каза Вен. — Откакто се свестиха, са се настървили да защитават лейди Съншайн. Изглежда имат да разказват уникална история.

Конлан се намръщи на брат си, но Вен просто поклати глава, а лицето му остана сериозно.

— Аз им вярвам, брат. Те казаха, че тя се е хвърлила насред вампирското меле. Това е много повече, отколкото може да се очаква от нея, човече. — Той погледна към неподвижната фигура в ръцете на Конлан, докато влизаха в къщата. — Тя е изключителна жена. Заслужава нещо по-добро от това, в което я забъркахме.

Кръвта замръзна във вените на Конлан. Когато проговори, едва контролирана ярост се таеше в думите му.

— Заслужава, но аз не мога... аз няма да я пусна да си отиде. Никога, Вен.

Брат му сви рамене.

— Не мен трябва да убеждаваш. Аларик е този, на когото му минават разни мисли през главата по този въпрос. Аз самият ще се радвам да се измъкна от правилата „не съгрешавай и се ожени за единадесет хиляди годишна девственица“. Но доста по-умни от мен мъже ще трябва да разрешат този проблем.

Той въведе Конлан в обширна стая в края на коридора на втория етаж и се извини. Брат му нежно положи Райли в леглото и я зави с одеялото, като си пожела диханията ѝ да не бяха толкова слаби. Кожата и да не беше толкова бледа.

Той придърпа един стол през килима до леглото и взе едната ѝ ръка в своите. И отправи молитва към боговете, които го бяха оставили да страда седем години.

Няколко часа по-късно Вен се върна да му каже че Денал и Бренан молят да го видят. Конлан все още стоеше на стола, държейки ръката на Райли. Имаше нужда поне да докосва кожата ѝ, след като съзнанието и емоциите ѝ бяха затворени за него.

Той се застави да диша, въпреки че камъкът заседнал в гърлото му, заплашваше да го задуши. Аларик беше казал, че тя ще се оправи. Трябваше да се уповава на това.

Мълчанието на Посейдон бе оглушително.

— Доведи ги — заповяда Конлан. — Няма да я оставя.

Вен кимна.

— Предположих, че няма да го направиш. Те са тук.

Конлан наблюдаваше как Денал и Бренан влизат в стаята, с погледи, втренчени в Райли. Бренан му кимна бегло и после отново насочи вниманието си към леглото.

Денал отметна глава назад и нададе такъв вой на мъка, че космите по ръцете на Конлан се изправиха и сякаш ледена вълна се стрелна по гръбнака му.

— Мъртва е? — Денал се запрепъва към леглото. — Тогава това не е било сън?

— Тя е жива — каза Конлан и чак тогава вниманието на Денал се насочи към принца му.

— Аларик каза, че е добре и спи същия дълбок сън, в който бяхте и вие двамата.

— Слава на Боговете — каза Бренан, с тих и благоговееен глас и също се приближи. — Слава на Посейдон, той наистина е бил в стаята с нас, нали?

Конлан светкавично сграбчи ръката на Бренан в стоманена хватка.

— Кажете ми. Какво се случи? Имаше ли битка? Защо Райли не е била защитена?

Бренан коленичи пред него с наведена глава.

— Ние се провалихме, принце мой. Не успяхме да я защитим.

Денал също коленичи и протегна ръка, за да докосне косата на Райли. Конлан му позволи този жест, някак знаейки, че воинът се нуждае да докаже на самия себе си, че тя е жива. Тогава Денал отпусна лице на ръба на леглото и започна да ридае. Силните стонове разтърсиха цялото му тяло. Той произнасяше името на Райли в риданията си заедно с още неразбрани думи, изпълнени с болка.

Конлан освободи Бренан от хватката си и сложи ръка на рамото на Денал.

— Кажете ми, Денал. Вземи се в ръце и ми разкажи.

Той вдигна поглед и видя, че Аларик се е присъединил към Вен на прага на вратата. Останалите се бяха скупчили в коридора зад тях.

— Влезте, всички. Седнете някъде. Всички трябва да чуем това.

Движенията на Аларик бяха като на изтощен старец, когато влезе и зае единствения останал стол в стаята. Вен и останалите прекосиха прага един по един и седнаха на пода или се подпряха на стените.

Раменете на Денал спряха да се тресат и той си пое дълбоко дъх.

— Бренан трябва да го каже. — Липсата на емоции би била благословия отвъд всякакви граници в този момент. Аз не мога... — Гласът му трепна, той спря и поклати глава.

Бренан се изправи пред тях.

— Само да можех да усетя болката, която би трябвало да изгаря душата ми. Лейди Райли не заслужава по-малко.

Много бавно, приписвайки всичката вина на себе си, Бренан им преразказа събитията от миналата нощ, а погледът му се връщаше отново и отново върху Райли, докато говореше.

Денал го прекъсна на няколко пъти, опитвайки се да поеме вината.

Бренан поклати глава към по-младия воин и завърши.

— Тогава извадих меча от тялото на Денал, но отровата от вампирското ухапване ме порази. Аз умирах, милорд.

Конлан го слушаше тихо и се тресеше от ярост. Когато Бренан направи пауза. Конлан се наведе напред.

— Ние действахме като пазители и се намесвахме само когато вампирите нападаха хора в миналото. Но те доведоха битката на прага ни. Те нараниха Райли и сега ще умрат.

Той огледа хората си и Аларик, всички те кимнаха, а мрачните им лица отразяваха собствената му решителност.

— Те всички ще умрат — повтори той.

Аларик се обади с тих глас.

— Но трябва да разберем какво се е случило след това. Райли трябва да се събуди и да ни каже своята част от историята. Очевидно Денал е жив и Бренан не е вече заразен от вампирската отрова. Има и... други въпроси.

Никой друг, освен Конлан не беше виждал знака, обгорен върху гърба на Райли. Той кимна, оценявайки дискретността на жреца.

Денал вдигна глава и погледна жреца, очите му бяха зачервени от сълзите, които още се стичаха от тях.

— Аз знам какво се случи след това. Някак видях всичко. Бях на красиво място, изпълнено със сладкия аромат на океана. Не усещах никаква болка, нито дори раната от меч, която сложи край на живота ми. Но докато си починах и приветствах спокойствието, видях Райли на пода на онази стая да държи тялото ми.

— Аз също видях и чух всичко, което се случи. Лейди Райли сключи сделка със самия Бог на морето. Тя му предложи собствения си живот в замяна на нашите.

Гласът, който долетя от леглото, бе толкова слаб и дрезгав, че Конлан си помисли, че си въобразява.

— Той ми каза, че никой не се пазари с Бог — прошепна Райли. — Тогава защо съм все още жива?

Конлан скочи от стола и бутна Денал настрана едновременно. Райли погледна нагоре към него, а очите ѝ бяха огромни на фона на бледото лице.

— Райли! Ти се събуди.

Той докосна косата ѝ, лицето ѝ и се наведе да целуне нежно устните ѝ. Слава на боговете.

Слава на боговете.

Тя му се усмихна, сълзи проблеснаха в очите ѝ.

— Предполагам, че по-невероятен е фактът, че съм жива. Особено след онова подмятане за Посейдон, че се забавлява с някоя нереида. Чувала съм, че боговете са бесили хора за много по-малко.

Тя се размърда в леглото и направи гримаса.

— Макар че рамото наистина ме боли. Не съм сигурна какво се е случило с него.

Конлан почувства как сълзите се спускат по бузите му, но не му пукаше.

— Всичко е наред. Аз ще се погрижа за него. Ти си жива и това е всичко, което е от значение. Ако си беше отишла от мен...

Той чу някой да прочиства гърло зад него. Аларик сложи ръка на рамото му.

— Може би трябва да оставим Райли да почива сега. Има много неща, които трябва да обсъдим.

Конлан се отърси от ръката на Аларик.

— Да, вие всички трябва да излезете. Аз ще остана тук, докато тя си почива.

Денал се изправи, в изражението му се четяха едновременно щастие и срам.

— Няма думи, с които да опиша радостта си от това, че сте жива, милейди. Ще прекарам остатъка от живота си, отплащайки ви се за саможертвата.

Той ѝ се поклони и сълзи затрепкаха по миглите на Райли. Бренан също се поклони, след това коленичи до леглото.

— Вашата саможертва за някой толкова безполезен, като мен, е отвъд всичко, което мога да разбера. Ако някога имате нужда от мен, за каквото и да е, само ми се обадете.

Тя им се усмихна и се надигна леко нагоре върху възглавницата.

— Вие рискувахте живота си заради мен. Да направя същото за вас не бе никаква саможертва. Радвам се, че сте живи!

Тя протегна ръце към Денал, който хвърли бърз поглед към Конлан. Той му кимна с глава и младия воин се наведе, за да може

Райли да го прегърне. Когато мъжът се отдръпна, тя направи същото и с Бренан.

Ако Конлан бе имал някаква надежда да защити и най-тъмните закътани кътчета на душата си от любовта си към нея, този момент разби всичките му илюзии. Да гледа как тя протяга ръце към воините му и знаейки за жертвата, която беше направила за тях, беше чест за него — за всички тях, по-ценно и от най-ценния дар.

Той нежно взе ръцете ѝ в своите, наведе глава и произнесе думите, които се откъснаха от дълбините на душата му на древен атлантски.

— *Предлагам своя меч, сърце и живот, за да защита твоя. От този момент, докато и последната капка на океана се изпари от земята. Ти си моята душа.*

Тя се усмихна, без да разбира нито една негова дума, и очите ѝ се затвориха.

Той дори не чу кога другите напуснаха стаята.

ГЛАВА 31

Смъртта дойде за Райли, сбръчкваше кожата и изгаряше с киселина плътта ѝ, отново и отново в съня ѝ, докато накрая тя изпищя и се събуди. Но писъкът също беше част от съня. Единственият звук, който се изтръгна от гърлото ѝ, бе пресипнало пъшкане. Дори този слаб стон беше достатъчен да събуди мъжа, който лежеше до нея на леглото. Тя забеляза, че това беше различно легло от онова, в което беше спала миналата нощ. Различна стая.

Конлан я прегърна още по-силно с ръката, която закрилнически беше увил около кръста ѝ.

— Райли? Будна ли си? Добре ли си?

Тя го погледна в очите, виждайки познатите синьо-зелени пламъци да горят в зениците му. Знакът за неговата страст към нея. Неговата любов.

— Те наистина ли са добре? Не съм сънувала и това?

Той кимна.

— Ти ги спаси и двамата. Твоята жертва... — гласът му секна.

Тя вдигна ръка, за да приглади назад косата от лицето му.

— Ш-ш-т — успокоително прошепна. — Всичко е наред. Аз съм тук.

Цялото му тяло потръпна.

— Ако те бях изгубил... никога повече не рискувай живота си по този начин.

Райли се усмихна. Чувстваше се по-слаба, от когато и да било. И едновременно с това по-силна.

— Ето, отново ми нареждаш какво да правя. Трябва сериозно да поработим над този кралски навик, който имаш.

Устните на Конлан се извиха.

— Свиквай с това. Ще ти заповядвам в продължение на много дълго време.

Той се наведе и нежно целуна челото, нослето и накрая устните ѝ.

— Никога няма да те пусна да си отидеш от мен. Разбираш това, нали? — Притегли я по-близо до себе си в страстна прегръдка. — Никога.

Тя отвори щитовете на съзнанието си и усети пълната сила на страстта му, а собственото ѝ тяло потръпна в отговор.

— Конлан? Искам да те почувствам. Искам да почувствам твоята топлина.

— Ще те държа в прегръдките си цялата нощ, *mi amara*. Ще те държа в тях завинаги — прошепна той в косата ѝ, докато нежно галеше ръцете ѝ.

— Не — тя го бутна и се изправи. Опитваше се да се освободи от камъка, който сякаш притискаше дробовете ѝ. — Имам нужда да се почувствам жива. Трябва да ти кажа... да ти покажа...

Тя се претърколи така, че да покрие половината от тялото му и обхвана с ръце лицето му.

— Нуждая се — прошепна.

И го целуна така, сякаш умираше от жажда, а по неговите устни бяха останали последните капки вода.

Конлан изстена срещу нея. Беше се опитал с всички сили да бъде нежен. Да я успокои и да я накара да се почувства в безопасност, сигурен че тя иска това, вместо да се нахвърли отгоре ѝ в желанието си. Но тя го целуваше така, сякаш искаше да го погълне. Страстта в докосванията ѝ отприщи желанието, което се бе опитал да пребори. Кошмарът, който бе преживял, когато намери отпуснатото ѝ тяло да лежи на пода.

Облекчението, че е жива.

— Райли, *акнаша* моя, обичам те. Нуждая се от теб. Имам нужда да бъда в теб, точно в този момент, точно сега, веднага — изстена той срещу устните ѝ.

Тя се усмихна, отвори съзнанието и сърцето си, позволявайки му да почувства нейната собствена страст и нужда. Без да се замисля и въпреки здравия си разум, той разкъса дрехите си, в отчаяна нужда да почувства докосването на кожата ѝ срещу своята.

Райли трепереше от желанието си към него. Нуждаеше се от него. Копнееше да го почувства вътре в себе си, за да се убеди, че е жива. Огромното му тяло се разтресе, когато се отдръпна от нея и доразкъса останалата част от дрехите си, докато не остана напълно гол

като нея. Той отметна завивката от нея и я замени с тялото си. Разтвори краката ѝ и потопа пръсти в нея, за да почувства, да я опита, да разбере, че тя е готова за него.

Конлан издаде нисък гърлен звук и се намести върху нея. Тя почувства големината на неговата плът да се напруга срещу нея и се изви, за да го улесни. Беше толкова възбуден, че с усилие навлезе в нея и я разпъна до степен, в която Райли почувства лека болка, докато цялата дължина и плътност на ерекцията му се настаняваше удобно в нея.

Тя извика в желанието, в глада си и започна да го целува и хапе, като че ли искаше да го погълне. Той се отдръпна леко от нея, което я накара да изхленчи и се зарови в нея дотолкова, доколкото можеше.

Тя изкрещя. Викаше и дращеше, забивайки нокти в раменете и гърба му. Умоляваше го за още и още, по-силно и по-силно. Потвърждавайки, че е жива, че той е жив и че е там с нея. Поне засега.

Върху лицето му разпозна свирепия хищник, който бе освободила и ликуваше в чертите му.

— Ти си моя, Райли. Моята *акнаша*, моят възлюбен емпат. Сега ще те взема, ще се вмъкна в душата ти — изръмжа той, стиснал челюст с последните остатъци от самоконтрол, които изглежда му бяха останали. Тя можеше да усети изгарящото желание да я притежава, което го разтърси до дъното на душата му.

Райли изви шията си и се задъха, горещина и желание я изгаряха отвътре. След това бавно му се усмихна, а в очите ѝ се четеше топлина на разбиране.

— Не, Конлан. Ти ще правиш любов с мен. Защото ме обичаш.

Тя докосна лицето му.

— Аз също те обичам.

Той застина напълно неподвижен, ръцете му трепереха върху кожата ѝ.

— Повтори го отново — настоя дрезгаво той. — Кажи ми го отново.

— Обичам те, Конлан. И ти си мой.

Той затвори очи, но тя почувства как емоциите му избухват в нея като фонтан. Екстаз, неописуема изгаряща радост. Учудване. Благоговение.

Отвори очи отново и я целуна. И прави любов с нея много дълго време.

Барабас се загледа в увития с плат Тризъбец, нямаше желание да го докосне с голи ръце. Сигурен, че наказанието да ограбиш Бог вероятно надхвърля и най-ужасното нещо, за което би се сетил.

Твърде лесно беше. Виждайки, че човека и атлантите умират по пода, той се беше промъкнал по клона на едно дърво в сградата и бе бутнал Тризъбеца през прага. Нямаше как да влезе, тъй като не беше част от първата вълна вампири, която глупавото човешко същество несъзнателно покани вътре.

Висшите главнокомандващи никога не стоят на фронтовата линия все пак.

Тризъбецът. Инструментът на Посейдон, който дава неподправена сила, според свитъците. Даден на върховния жрец на Атлантида, за да изпълнява свещените ритуали. Такива, като възкачването на онзи пикльо, техния принц, на престола. Колко жалко тогава. Предполагаше, че малкото момченце няма да стане крал в края на краищата.

Дракос се материализира в стаята с бетонни стени на дузина крачки пред него, на лицето му явно се четеше любопитство.

— Опитал ли се да го използваш? — попита той.

Барабас се изсмя.

— Ти би ли се опитал толкова нагло да играеш с играчката на Бога на моретата? Това е причината аз да съм вампир-господар, а ти да си само мой слуга.

Дракос не прояви достатъчно разум дори да се престори на уплашен.

— Генералът слуга ли е, в такъв случай? Какво ще кажеш за Анубиса? Разказа ли й вече за новата си играчка?

— Не, и ти също няма да й казваш. Още не съм готов да се откажа от моето ново притежание, а тя със сигурност ще го поиска.

Барабас се понесе във въздуха покрай масата, за да се изправи лице в лице със своя генерал, отблъсвайки го усилено с ума си. Дракос не се сгърчи на пода, но напрежението върху лицето му ясно показваше какво му струва да остане прав.

— Ах, забележителна съпротива, *генерале*! Какво ще постигнеш с това? Нима се стремиш да се издигнеш в очите ми сега, когато Терминъс е унищожен?

Дракос склони глава.

— Ако така искате да бъде, милорд. Имам стратегия на ум, с която да се справим с тези атланти. Стратегия, която ще ви помогне да затвърдите силата си, докато тя не стане непоклатима.

Барабас не можа да не покаже поне малко интерес. Той бе виждал и преди резултатите от изключително брилянтно планираните от Дракос битки.

Може би нямаше да убие своя нагъл генерал все още.

Погледът му се върна обратно на Тризъбеца.

— Трябва да погледнем отново свитъците. Виж дали можем да открием някакви загатвания как можем да използваме силата, която това оръжие вероятно притежава.

Дракос се поклони.

— Мъдър план, милорд.

Барабас протегна ръка и почти докосна тризъбеца, но накрая я отдръпна.

— И ми доведи някого от кръвното ми потомство. Мисля, да опитаме с няколко експеримента, за да видим какво отмъщение Посейдон ще изпрати на всеки вампир, който се опитва да играе с неговата играчка.

— Да ви напомня, че ние държим в плен няколко атланти. Вероятно те знаят нещо за неговата сила — отбеляза Дракос. — Има толкова лесни начини да накараш хората да проговорят. Тези едва ли са по-различни.

Барабас се усмихна.

— Скоро ще разберем, нали така?

Райли със залитане влезе под душа, изтощена, но щастлива. Когато горещата струя я обля цялата, тя изстена с облекчение. Беше си взела един бърз почистващ душ през нощта, но този щеше да е само за удоволствието да облекчи различните си мускулни болки. Да се биеш с вампири си беше уморителна работа.

Мисълта я отрезви. Тя, Денал и Бренан почти умряха. Денал всъщност беше мъртъв. А Конлан все още не и беше казал какво се е случило с Райзън и Тризьбеца.

Докато миеше гърба си, пръстите ѝ напипаха странно повдигнати бразди на рамото ѝ. В паметта и проблесна спомен за болката, която беше изпитала, когато Посейдон прие предложението ѝ. Със сигурност той не ѝ бе правил дисекция.

Но от друга страна, какво знаеше тя, за това какво би направил един бог?

Бутна вратичката на душ-кабината и забърза към огледалото, като грабна хавлия, за да избърше запотената повърхност. После се обърна с гръб към стъклото и несръчно завъртя глава, за да погледне през рамо.

В белега... не, дамгата, която бе отпечатана в плътта ѝ.

— О, Господи! Той ме е дамгосал!

Тя не осъзна, че е изпищяла думите, докато Конлан не отвори рязко вратата и не влетя в стаята с кинжали в ръце.

— Какво става?

Тя вдигна поглед към него, после го върна отново към огледалото и шест инчовия дамгосан в плътта на рамото ѝ белег във формата на острие.

— Той ме е дамгосал, Конлан. Това е... това е...

— Това е Тризьбеца — въздъхна той, загърна я с хавлия и я задържа дълго в прегръдките си. — Трябва да поговорим с Аларик, за да разберем какво точно означава.

Райли не беше сигурна, че иска да знае.

Те се облякоха в мълчание и слязоха долу, за да намерят нещо за закуска. Миризмата на пържен бекон я убеди да се реши и да излезе от стаята, въпреки нежеланието си. Райли знаеше, че стаята бе оазис — мираж на спокойствие.

— Свърши се, нали? Илюзията за сигурност, която снощи създадохме. Обратно към действителността — каза тя и се пресегна да хване ръката му.

— Ще те защитавам с всичко, което притежавам и с всичко, което представлявам, акнаша. — Конлан спря на площадката на стълбите и я притегли за бърза прегръдка. — Никога не се съмнявай в това.

Тя се усмихна, но тази усмивка беше повече жест, за да го зарадва, отколкото истинско отражение на щастие. Може би щеше да мине доста време, преди да има причина да се усмихне отново.

Бастиян царуваше в светлата кухня в червено и бяло, бъркайки омлети и пържейки бекон с умение, придобито от дългогодишна практика.

— Какво ще желаете, лейди Райли?

Тя затвори очи, пое дълбоко дъх и реши да се остави на еуфорията и да се наслади на момента. Едно момиче не можеше да води битка на празен стомах.

— Ще си взема от всичко по малко, умирам от глад, а ухае разкошно! И ме наричай просто Райли, моля те, Бастиян.

Той се ухили срещу нея.

— От всичко тогава.

Щом си наля чаша прясно кафе от каната на плота, тя огледа мъжете в стаята. Вен и Кристоф привършваха собствената си закуска и след като набързо се усмихнаха и кимнаха на нея и Конлан, те се върнаха към спора си за относителните качества на италианското срещу немското автомобилостроене.

Конлан покри ръката ѝ със своята, но това, което тя помисли за романтичен жест, беше всъщност подъл начин да докопа чашата ѝ с кафе. Тя му се намръщи и се опита да не се изхили и да развали ефекта.

— Хей! Вземи си свое кафе, принце.

Той се засмя, сръбна си от чашата и ѝ я върна обратно, после я целуна по главата.

— Изобщо никакъв респект към кралската ми особа.

— Ни най-малко.

Вен ги погледна със замислен поглед.

— Е, сигурно се радваш на това държане от жена, брат. Трябва да е приятна промяна при цялото подмазване, което получаваш от жените у дома.

Щастieto на Райли излетя като въздуха от спукан балон. Жените у дома. Предназначената за него кралица.

Тя седна на огромната дървена маса, след като апетитът ѝ внезапно изчезна и се втренчи в чашата си. Вен изглежда осъзна, че е казал нещо необмислено и изстена.

— Хей, съжалявам, не исках... Аз просто си казвах, че вие двамата изглеждате толкова щастливи и се пошегувах с Конлан леко и... ох, мамка му. Имам предвид, че се извинявам, лейди Съншайн.

Разкажанието му беше болезнено очевидно, затова тя се опита да се усмихне успокоително.

— Не се тревожи. Просто съм уморена.

Конлан се наведе напред, плесна брат си по темето и седна до Райли, прегръщайки я през рамото. Тя можеше да усети неговото безпокойство, но нямаше сили да успокои и него.

Точно когато привършиха със закуската си, атмосферата в стаята се смени рязко, сякаш студен мразовит вятър премина през кухнята. Райли вдигна поглед, с ръце, стиснати в юмруци, готова да се отбранява. Да напада.

Дори когато една малка част от нея се запита в какво се превръща.

Беше Аларик, който разпръскваше топлината на личността си пред себе си.

— Трябва да поговорим — каза той с поглед, насочен към Райли.

— Здравей и на теб. Да, добре съм, благодаря, че попита — отвърна тя, преливаща от сарказъм.

Гадняр. Той склони глава в безмълвен знак, че отчита забележката ѝ.

— Как си Райли? По-точно как е рамото ти?

— Ти знаеш за това? Какво означава?

Конлан се размърда на стола си.

— Може би трябва да го обсъдим на по-уединено място.

Вен бутна стола си назад и стана.

— Да, е, това ми прозвуча като нещо, за което и аз трябва да знам. Кристоф, ти отговаряш за съдовете, след като Бастиян готви.

Кристоф изстена.

— Човече, по някаква скапана причина все на мен се пада... — Той вдигна очи, срещна погледа на Райли и се спря. — Добре. Заемам се.

Когато Аларик ги поведе извън стаята, Бастиян протегна длан и леко докосна ръката на Райли.

— Пазим ти гърба, разбрано? Не се стресирай от случващото се. Ние ще се погрижим за теб.

Тя отвори щитовете на съзнанието си и изпрати към него вълна от топлина и благодарност. Видя как очите му се разширяват, когато я получи.

— Еха, ти наистина... хей, тези *акнаша* работи са жестоки — каза той и се ухили. — Пак заповядай, но нямаше нужда от благодарности.

— Добрите обноски са последния бастион на цивилизованото общество — промърмори тя.

— Какво?

— О, нещо, което майка ми обичаше да казва преди време. Твоето име ми напомни за него. Също така благодаря ти за невероятната закуска.

Конлан я извика откъм коридора. Тя въздъхна и изправи рамене.

— Идвам.

ГЛАВА 32

Конлан наблюдаваше как Аларик крачи напред-назад из голямата стая — нещо, подобно на кабинет, целият в кожа и дърво, и повтарящите му се движения го изнервиха.

— Зарежи това. Просто ни кажи лошите новини най-накрая. Като се опитваш да се правиш на дипломатичен, ни губиш времето и не е в твой стил, така или иначе.

В очите на Аларик за момент пламнаха зелени пламъци, но поне спря с проклетото крачене.

— Имам факти, имам и предположения. Ще ви изложа и двете и ще ви обясня кое кое е. След това трябва да решим какво да предприемем.

Райли проговори, а гласът и звучеше слабо и тихо.

— Става въпрос за мен, предполагам?

Аларик не отговори. Не беше нужно. Изразът на лицето му й каза всичко.

Тя се опита да се усмихне и стисна ръката на Конлан по-силно.

— Добре, стреляй. И казвам това образно, в случай, че се чудиш.

— Първо фактите. Ти предложи себе си на Посейдон в замяна на Денал и Бренан. Той е решил да те остави да живееш. Обаче те е маркирал със знака на Тризъбеца, който само жреците носят. — Аларик отмяташе фактите с пръсти, докато говореше.

— Второ...

— Какво имаш предвид с това, че само жреците го носят — прекъсна го Райли. — Аз дори не вярвам в него. Имам предвид, вярвам в неговото съществуване, след всичко, което се случи, и знам, че той притежава доста удивителна мощ, но аз съм момиче, което е твърдо убедено в Христовата вяра. Не мога да бъда негов жрец! Или жрица, или каквото и да е там.

Конлан почувства надигащата се в нея паника и й изпрати вълна на успокоение и подкрепа.

— Нека Аларик обясни. Не мисля, че той наистина имаше предвид жрец в буквалния смисъл. Посейдон няма жрици.

— Имаш предвид, че той няма жрици сега. Преди хиляди години е било съвсем възможно върховният жрец да бъде върховна жрица — каза Аларик.

— Какво? Никога не съм чувал за това.

— Има неща, които храмът пази само за себе си през последните няколко хилядолетия. Като например съществуването на *aknasha an* между онези избрани да напуснат Атлантида по времето на Катаклизма. — Аларик отново започна да крачи напред-назад, сякаш тялото му не можеше да стои на едно място.

— Ехо? Отново, аз не съм жрец или жрица, или каквото и да е там — каза Райли и подгъна крака под себе си на канапето. — Плюс това жреците не трябва ли да са се обрекли на безбрачие? — Тя се засмя и бузите ѝ порозовяха. — Имам предвид, ох. Ами, добре де, няма значение.

Аларик се втренчи в нея, зелените му очи бяха леденостудени.

— Да има обет за въздържание. Още един факт, който може би трябва да обсъдим.

— Шегуваш ли се? Никакъв секс в продължение на стотици години? Това е отврат! — тя премигна. — Не се обиждай, но нищо чудно, че си в подобно кофти настроение през цялото време, Аларик. Може би ще трябва да премисля изцяло мнението си за теб.

Независимо от сериозността на разговора, Конлан трябваше да положи усилия, за да не се ухили. Тя беше най-спонтанният човек, когото беше познавал някога. Каквато и мисъл да ѝ беше в главата...

— Веднага излиза през устата ми, знам — довърши тя и завъртя очи към Конлан. — Спри да мислиш толкова гръмогласно. Съжалявам, Аларик. Това беше прибързано и нетактично изказване от моя страна. Мисля, че идеята за това непланирано свещеничество ме хвана неподготвена.

Температурата в стаята се покачи с няколко градуса, когато обикновено непроницаемото изражение на Аларик стана съвсем малко по-приветливо.

— Повярвай ми, разбирам те. Но Посейдон те е белязал със знака на ръкоположен жрец или в твоя случай жрица. Трябва да се

консултирам с древните свещени свитъци, за да определя какво може да значи това.

Конлан прокара ръка през косата си.

— Не можеш ли да питаш Посейдон? Имам предвид, нали си неговият върховен жрец.

— Върховен жрец, който позволи Тризъбеца да му се изплъзне още веднъж от ръцете — каза глухо Аларик. — Не получавам отговор, когато се опитам да говоря с Бога на моретата в последно време. Повярвай ми, опитах.

— Но...

— По-лошо е даже — прекъсна го Аларик. — Порталът не отговаря на повикванията ми. Опитах да се върна в Атлантида през нощта, за да прегледам свитъците, но магията на портала отказа да отговори на моите призови. Опасявам се, че може би сме изхвърлени тук на сушата, докато проблемът с Тризъбеца не бъде разрешен.

Вен най-накрая се обади от мястото си, където се беше облегнал на стената близо до неизползваната камина.

— Всички опитахме. Никаква полза. Което означава, че не можем да повикаме дори и помощ — каза той. — Но да се върнем назад. Каза, че и преди е имало *акнаши* в историята ни? Които са били атланти?

— Да, няколко *акнаша* 'ан са били от онези, избрани да се разпръснат по височините на Земята през времето на Катаклизма. Емпатите са били много по-многобройни тогава. Макар и само едно на хиляда бебета да се е раждало с дарбата, но след като Райли и... — паузата бе едва доловима. — Райли и сестра й са първите, които срещаме от хиляди години насам, сам можеш да видиш, че числеността им намалява.

— И каква функция ние сме... те са изпълнявали? — попита Райли.

— Те са били сред най-ценените кралски съветници, като се има предвид естеството на тяхната дарба. Израели са важна роля при търговски преговори и други подобни. Също така, те често са избирали да служат на Посейдон в неговия храм, и са били много популярни в свещеничеството.

— Мога да си представя как способността да усещаш емоциите на останалите може да направи някого страшно влиятелен в

изповеданията — каза Вен.

— Какво си направил, чадо? Бийп! Грешен отговор! Всъщност си направил нещо много по-лошо!

— Млъквай, Вен. Не помагаш — сопна му се Конлан.

— Стига де. Само се опитвам да разведря настроението. Вие двамата плашите Райли до смърт — изръмжа Вен.

Всички се обърнаха към Райли, която от своя страна вирна брадичка.

— Ей, аз съм тази, която използва брадва срещу вампирите миналата вечер, не помните ли? Приказките за старите дни не могат да се сравняват съвсем с факта, че имах кръв и мозък по краката си.

Тя потръпна.

— Така че не се тревожете, че ще уплашите бедната малка Райли.

— Да се върнем на това, което говорихме, моето предположение е следното — каза Аларик. — Вярвам, че Райли и Куин са потомци на тези древни атланти и притежават нашето ДНК в кръвта си. Нещо повече, убеден съм, че те проявяват своите древни дарби в изпълнение на едно от най-тайните пророчества от свитъците на Храма. — Той си пое дълбоко въздух. — Мисля също, че те са предвестници на времето, в което жителите на Атлантида трябва да се сродяват с хората, за да доведат ново и по-добро поколение на света.

Вен подсвирна.

— Това си е богохулство, пич.

Аларик кимна.

— Не само това, но то е и в пряко противоречие с доктрината на Съвета, че всеки от кралско потекло, който наруши линиите на кралските бракове, ще предизвика втори катаклизъм на Атлантида.

— Какво? — Райли бе успяла да следи официалната реч за съвсем кратко преди уморените ѝ и уплашени мозъчни клетки да се предадат.

— Спре ли расовият разплод, край с Атлантида — обясни накратко Вен.

— Не само с Атлантида. Край с целия проклет свят, това ми беше набивано в главата цял живот — каза Конлан бавно.

— Откъде може да знаем кое от двете е вярно? — попита Райли. — Имам предвид, нека не прибързваме, Конлан, все пак се познаваме от по-малко от седмица, но въпреки всичко предпочитам

предположението за сродяването пред план Б — да станем причина за края на света.

Конлан почувства колко е разтревожена и се възхити още повече на куража ѝ. Богове, тя беше толкова красива. И смела. А и го обичаше. Чудото на този факт почти го повали на колене. Той я обгърна с ръце и я притисна плътно към себе си.

— В случай, че не си ме чула, дузината и повече пъти, в които ти го казах миналата нощ, обичам те. Ще се справим с това.

Тя също го прегърна, но той почувства нейното треперене.

— Как ще се справим? — попита.

— Именно в това е проблемът. Не можем да се върнем обратно в Атлантида и Посейдон не си вдига телефона — отговори Вен, с намръщена физиономия.

Аларик и Райли заговориха едновременно.

— С Тризбеца.

После се погледнаха един друг изумени.

— Кажете ми — настоя Аларик.

— Не знам. Просто усещане, което имах, когато той говори с мен снощи. Беше толкова арогантен — от типа „не се пазари с бог“. Останах с впечатлението, че той може и да е капризен...

— И идея си нямаш — отвърна Аларик.

— Определено. Така че може би всичко опира до „нека най-добрият победи.“ Разбираш ме, нали? Ако двамата с Конлан се доберете до Тризбеца, заслужавате да спечелите престола, Атлантида, безплатен престой в морски курорт по ваш избор и каквото си поискате.

Аларик кимна.

— Това несъмнено е правилен усет на нещата. Боговете са непостоянни и Посейдон винаги е демонстрирал уважение към победителя от всяко състезание.

Конлан притисна Райли още по-силно.

— Следователно, или си връщаме Тризбеца, или Атлантида ще остане загубена за нас завинаги?

Вен се засмя, но не звучеше ни най-малко развеселен.

— Проклетите Богове и техните игрички. Е, това е достатъчно добра теория, за да ни подтикне да се захванем за работа, тогава. Всичко, което трябва да направим, е да открием Тризбеца. Аларик?

Жрецът затвори очи, протегна ръце, за да призове силата. Изминаха няколко мига, после той поклати глава.

— Нищо. Но така или иначе онзи ден го усещах само на моменти. Ще продължа да опитвам.

Чуха се стъпки откъм коридора и Кристоф се показва иззад ъгъла, държейки нещо в ръка.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но телефонът на Райли не спря да звъни.

Той ѝ го подаде.

— Сестра ти е и казва, че нещо не е наред.

Никой, освен Конлан не забеляза, че Аларик трепна.

ГЛАВА 33

Райли затвори рязко телефона си и забеляза, че батерията щеше да падне всеки момент, ако не я сложи да се зарежда.

— Не сте се сетили да ми вземете чантата от другата къща, нали? В нея бяха портмонето ми и зарядното за телефона.

Четиримата мъже в стаята я погледнаха така, сякаш ги е попитала дали не им се ходи на пазар за обувки.

Тя присви очи.

— Това е важно, ясно? Единственият начин, по който Куин може да се свърже с нас, е чрез телефона ми, след като вие едва ли носите телефони със себе си, когато сте в течно състояние.

— Чантата ти е на масата в преддверието — каза Вен. — Сега може би ще ни разкажеш за останалата част от телефония разговор.

— Бъдете търпеливи с мен, защото това е малко откачено. Но Куин твърди, че сенатор Барнс е всъщност древен вампир на име Барабас и той е същият този Барабас...

— Който е бил освободен от Пилат Понтийски вместо Исус Христос. Да, знаем — каза Конлан.

Тя премигна.

— Шегуваш ли се с мен? Знаели сте за това? Можехте да го споменете по някое време. Като например „О, хей, земяни, вашият нов председател на Сената е един от най-злите престъпници в историята“. — Гласът ѝ звучеше саркастично и вбесено, но не я интересуваше.

— Наистина ли? Сякаш хората, които позволиха на кръвопийците да превземат правителството им, щяха да ни повярват за Барнс? — сопна се Вен с гняв, подобен на нейния.

— Съсредоточете се, хора. Това не ни помага в момента. Какво искаше Куин? — попита Конлан.

— Намерила е вашите хора. Е, по-точно Райзън и неговите хора. Каза, че има среща с високопоставен вампир, който работи с

бунтовниците под прикритие. Някой си на име Даниъл. Той ще ѝ помогне да ги измъкнат довечера.

Аларик пристъпи напред с подивели очи, които блестяха в яркозелено.

— Да ѝ помогне? Да помогне на Куин? Тя да не е луда? Готви се да щурмува скапания Праймъс ли?

— Даниъл казва, че Тризъбеца е в Барабас. Плановете му са да измъчва атлантите, докато не открие как да го използва. Така че моята луда сестра помага, за да може да спаси твоя задник, жрецо.

Райли не знаеше какво му ставаше на Аларик относно Куин, но нямаше да търпи това. Куин може би не беше толкова крехка, за колкото Райли я мислеше, но все още беше задължение на Райли да я защитава. Тя се сети за Бастиян и се усмихна мрачно. *Пазя ти гърба, Куин.*

Конлан пристъпи напред и без усилие пое командването в стаята. Каквото и да беше това незнайно качество, което превръщаше мъжа в крал, Конлан определено го притежаваше.

Собствената ѝ несигурност ѝ се подигра. *Тогава какво те кара да си мислиш, че си достойна да се омъжиш за крал?*

Обичам го. Това е всичко. Това е достатъчно.

— Ще ни е нужен най-много час, за да натоварим необходимото. После тръгваме към Вашингтон — нареди Конлан. — Райли, ти...

— Няма начин да ме оставите тук, така че си го избий от ума — прекъсна го тя.

— Но аз трябва да знам, че си в безопасност — каза той с тон, който вероятно използваше, за да убеждава простолюдието.

Тя скръсти ръце и му изпрати мощна вълна на непоколебимост по тяхната мисловна връзка.

— Няма да стане. Освен това, сам видя колко добре проработи това миналата вечер.

Тя почувства капитулацията в ума му, още преди той да кимне.

— Добре, но ще стоиш настрана от огневата линия, разбра ли ме? Ако нещо ти се случи...

Тя отиде при него и обви ръце около кръста му.

— Знам. Разбирам те. Аз чувствам същото по отношение на теб.

Аларик тръгна към вратата, но се спря, за да погледне към тях. Райли видя дивия блясък в очите му.

— Аз ще тръгвам. Ще се видим там.

— Можеш да усетиш Тризъбеца ли? — попита го тя.

— Не, но мога да почувствам Куин.

Тя долови пробляска на болка, преди той да затвори рязко собствените щитове на ума си.

Замисли се за причината.

Какво точно се беше случило между него и Куин по време на лекуването?

Тя прибави този въпрос към списъка в главата си със заглавие „неща, за които официално да се тревожа по-късно“ и го последва в коридора, за да вземе чантата си. Имаше около час да зареди батерията на телефона си.

О, да, и да се приготви за края на света.

След по-малко от пет часа по-късно и нарушавайки всички закони за движение по пътищата, те се намираха в покрайнините на Вашингтон в квартал, който беше толкова лош, че дори полицията нямаше желание да се мотае там.

Райли чувства Куин, много преди да пристигнат. Тя направи мисловен опит да комуникира с думи, вместо само с емоции. По някаква причина чувстваше, че талантът ѝ в тази област се е повишил малко, след като си беше побъбрила с бог.

Куин! Чуваш ли ме?

Райли? Как... о, променила си се. Силата, струяща от теб, осветява всяко кътче от ума ми. Какво по дяволите ти се е случило?

Имах задушевен разговор с Бога на моретата, който очевидно ме обяви за своя собственост. Животът е... интересен.

Настъпи мълчание, като че ли Куин подбираше внимателно думите си.

Райли, какво става? Нима положението е сериозно и лошо на апокалиптично ниво?

Аха. Да, такова е. Ще ти обясня доколкото мога, веднага след като пристигнем.

Отново настъпи мълчание. Накрая Куин проговори в съзнанието на Райли отново.

Добре, идвай бързо. И, Райли?

Да?

Той е тук. Аларик. Мога да го почувствам в кръвта си. Той е... близо.

Знам. За това също трябва да поговорим.

Тя прекъсна комуникацията, чувствайки как в слепоочията ѝ се настани главоболие, причинено от силното налягане. Може и да беше станала по-силна, но неизползваните досега мускули трябваше да се тренират. Ако живееше достатъчно дълго. Тръсна глава и премести ръката си върху крака на Конлан, докато шофираше. Той я погледна със събрани вежди.

— Добре ли си? Това Куин ли беше?

— Да. Почти стигнахме.

Той кимна, концентрирайки се върху пътя и вечно противния трафик на Вашингтон.

Почти стигнахме. А довечера ще настане истинска бъркотия, когато всичко се разкрие. В какво се забърках този път? Но когато погледна към силния му профил, осъзна, че не би искала да бъде никъде другаде.

Конлан тръгна напред, влизайки в изоставената сграда, за която Райли го увери, че е щабквартира и база на Куин за операциите на нейните борци за свобода в региона на Източния бряг. Не успя да убеди Райли да остане на сигурно място, но той можеше дяволски добре да я защити от поне първата атака при вероятна засада.

Вен и останалите от Седемте я обкръжиха от всички страни, с извадени в готовност оръжия.

— Чудя се колко дълго ще оцелеят тасовете на хамъра? — измърмори Вен под нос, опитвайки се най-вероятно да разсмее Райли.

— О, обзалагам се, че вече са ги откъснали — каза Бастиан. — Никога не съм харесвал тази кола, така или иначе.

Кристоф се засмя.

— Сложих малки допълнения на колите. Ако някой се доближи до тях, ще се изненада доста.

Конлан игнорира майтапите и поведе групата надолу по едно разнебитено и изрисувано с графити стълбище, според указанията на Райли. Това не му хареса изобщо.

Когато стъпиха на последното стъпало, там ги очакваха дузина въоръжени пазачи, всичките облечени в стари дънки и кожени якета. Имаха вид на улични хулигани или бездомници, докато не забележиш съвсем новите и лъскави оръжия в ръцете им.

Конлан и Седемте веднага извадиха оръжията си и се прицелиха. Райли си проправи път, за да застане до Конлан и поклати глава.

— Добро шоу, Куин. Сега ги усмири.

Мъжът най-отпред, огромен и с фигурата на воин, бавно оголи зъбите си в нещо, което той вероятно мислеше за усмивка. Цивилизоваността беше само прозрачна политура върху дивашката същност на този мъж.

Конлан инстинктивно усети, че това е водачът им. Кимна с глава на мъжа.

— Аз съм Конлан от Атлантида. Това е Райли, сестрата на Куин. Ако вие не сте хората, които търсим, ще си тръгнем от тук. Опитайте се да ни попречите и ще умрете заради намесата си.

Мъжът направи почти незабележим сигнал и мъжете с него свалиха оръжията си.

— Куин! Изглежда това е седмица за семейни събирания — извика.

Той протегна ръка към Конлан.

— Джак Шепард, на вашите услуги.

Куин се показа от малка врата зад Джак, спорейки с някого по телефона.

— Не, трябва да е сега или забрави. Имам нужда от стоката довечера или най-късно до утре сутринта.

Тя постави ръка върху слушалката, кимна на Райли и погледна Джак.

— На разсъмване?

Той кимна, а от тялото му се излъчваше ожесточено напрежение.

— На разсъмване. Ако приятелите ти се съгласят, че е най-добре да нападнем кръвопийците по светло?

Конлан пое дълбоко дъх и незабелязано призова силата. Елементите запяха за него, но песента на Земята беше най-пронизителна. Той погледна към Джак.

— А какво ще кажете за себе си? По-добре ли ще е за теб и останалите шейпшифтьри да нападнем на разсъмване?

ГЛАВА 34

Докато Вен и Седемте си бърбиха със специалния отряд, Конлан, Райли, Куин и нейното приятелче алфа върколакът седнаха на нащърбени, вехти дървени столове около една очукана метална маса.

Куин погледна към Конлан.

— Той не е.

— Той не е какво?

— Той не е върколак, ако това е, което си мислеше. Той е... Джак, нещо против да им кажа?

Джак отправи суров и преценяващ поглед към Конлан. О, да. Мъжът определено беше воин, независимо в какво животно се превръщаше при пълнолуние.

— Става. Предполагам, че след като знаем за Атлантида, трябва да играем танто за танто в тази операция — каза той.

Куин му се усмихна кратко.

— Той се превърна в тигър. Не се срещат в Северна Америка. Но когато вампирите...

— Когато кръвопийците унищожиха целия ми подвид — семейството ми — реших, че ще се погрижа да умрат. А най-добрият начин да ги унищожа беше да дойда при източника — каза Джак със суров глас.

Райли потърси потвърждение чрез сетивата си. Мъжът казваше истината. Това бе достатъчно за Конлан.

— Трябва да си върнем Тризъбеца. Неговата мощ в ръцете на Барабас или, боговете да са ни на помощ, в тези на Анубиса, като нищо може да означава начало на нов Катаклизъм.

Куин кимна.

— Хванали са и вашите хора. Даниъл ни каза, че той планира удар, и ние...

— Даниъл? — прекъсна я Райли. — Кой е той и защо му се доверяваме?

— Добър въпрос — изръмжа Джак. — Той е един от високопоставените генерали на Барабас и аз не му вярвам. Питай своята луда сестра какво, по дяволите, си мисли.

Тъмна, извиваща се сянка се появи в стаята, носейки леден вятър със себе си.

Преди изобщо да се е материализирал, Куин се изправи, с разтворени ръце.

— Аларик.

Той профуча, хвана ръцете ѝ и я избута настрани от шейпшифтъра.

Джак очевидно не се впечатли от това изобщо. Той се изправи, с пистолет в ръка в рамките на едно премигване. Конлан почти беше забравил колко светкавично могат да се движат шейпшифтърите. Както изглеждаше, може би тигрите бяха най-бързи от цялата пасмина.

— Отстъпи назад от дамата, фокуснико — изръмжа той с нисък, гърлен рев.

До него Райли потръпна, когато звукът, подходящ за джунглата, отекна в малката стая. Конлан скочи, прелетя през масата и се изправи пред Джак.

— Успокойте се, той е с нас.

— Не ми пука кой е, трябва да си държи ръцете далеч от партньора ми или ще стане на тор за почвата.

Очите на Джак светнаха злоецо в жълто-зелен нюанс и зениците му се издължиха до тънки ивици.

Гласът на Куин се чу зад гърба на Конлан.

— Джак, престани. Това е Аларик, той ме излекува от огнестрелната рана. Той има... проблеми с обноските.

Топлина и светлина се стрелнаха в стаята и на Конлан не му беше нужно да се обръща, за да се сети кой ги възпроизвежда.

— Аларик! Малко контрол, ако обичаш. Имаме предостатъчно неща, с които да се занимаваме тук.

Гласът на Аларик беше дрезгав, напрегнат.

— Една дума, ако позволите, милейди. Трябва... трябва... — той спря, дишайки тежко.

Райли понечи да отиде при Куин, но Конлан я спря, като сложи ръка върху нейната. Това бе нещо, което Куин и Аларик трябваше да разрешат сами, преди всички те да могат да работят в екип, за да

щурмуват Праймуса. Райли се втренчи в него, после усети емоциите му и му сигнализира, че разбира. Кимна и седна отново.

Куин най-накрая проговори, гласът и звучеше непоносимо изтощен.

— Да, трябва да поговорим. Особено след като това е единственото, което някога ще правим един с друг. Ела с мен. Останалите, моля ви, просто изчакайте. Опознайте се.

Тя се засмя.

— Хапнете по една курабийка.

Докато Куин и Аларик напускаха стаята, Конлан бе връхлетян от момент на прозрение. Осъзна, че Куин е хванала Аларик в капана на емпатската си мрежа толкова здраво, колкото и Райли бе уловила него. Но някои морски създания се оплитаха и удавяха в мрежи. И Аларик изглеждаше като едно от тях.

След това те излязоха и го оставиха сам със създание, за което цялото му родово наследство му казваше, че трябва да унищожи.

Райли ги наблюдаваше как излизат и изпусна една въздишка. Наведе се напред, подпря лакти на масата и се усмихна на Джак.

— И така, разкажи ни какво е да си тигър. Откъде си?

Аларик застана срещу Куин на покрива на сградата. Бореше се отчаяно да запази самоконтрол. Да остане спокоен. За куража да не падне на колене пред тази човешка жена и да я умолява да го докосне.

Колко ли много Посейдон се присмива на върховния си жрец в момента.

Тя го гледаше, предпазливостта се излъчваше от цялото ѝ тяло.

— Ти си най-силният в магията, нали? Мога да почувствам песента ѝ във вените ти, да барабани под кожата ми. Какво направи с мен, когато ме излекува? И ти благодаря за това, между другото.

Той я дебнеше и крачеше в кръг около нея, който постоянно се стесняваше. Знаеше, че трябва да спре. Но не можеше да го стори.

— Не направих нищо необичайно, въпреки че текущите събития показват, че Райли може би е помогнала в лекуването ти — каза той грубо. — Необичайното в случая бе какво ми стори ти.

Тя дори не беше красива. Той винаги си бе мислил, че някой ден ще се влюби, с онази величествена и възхитително несподелена любов

в някоя изумителна красавица. Богиня сред жените. Сред жените от Атлантида.

Но това развлечено човешко същество — тази бунтовничка, не приличаше на нищо от това, което си беше представял. Тя беше толкова слаба, че изглеждаше като недохранена, с огромни очи с тъмни кръгове под тях над хлътналите бузи. Късата ѝ коса изглеждаше, като че я е отрязала с онзи нож, който носеше в джоба си. Дрехите ѝ не бяха по-добри от тези на просяците, които беше виждал по улиците.

Въпреки това я желаше толкова отчаяно, че изпитваше физическа болка, сякаш някой го стискаше за топките.

— Не знам какво си мислиш, че виждаш, но аз не съм като сестра ми — каза тя, а гласът и емоциите ѝ бяха изпълнени с тъга. Топлината и цветовете на нейните емоции се завъртяха около него, измъчваха го. Виненочервено, мъгливосиво и синьото на морето по здрач затанцуваха в него, през него и го пронизваха със своята горчивина.

Напълниха очите му със сълзи. Той се опита да се пребори с тях. Съпротивляваше се срещу копринената мрежа, която тя толкова непринудено тъчеше около сърцето му. Около душа му. Жената, която можеше да укроти морско чудовище. А той беше чудовището.

— Ти въобще не си като сестра си — съгласи се той. — И все пак си точно като нея. И двете сте безразсъдно идеалистични. Тя се опитва да спасява бебета на наркомани, а ти се опитваш да спасиш света.

Маневра, после нападение.

— Знаеш ли, че Райли даде живота си за двама от нашите воители?

Тя пребледня още повече, въпреки мраморната белота на кожата си. Нейната перфектна кожа. Кожа, която той искаше да вкуси.

— Какво? — ахна тя. — Но, чакай малко. Ти каза „даде живота си“. Тя си беше съвсем жива в онази стая.

— Да, Посейдон си играе със семантиката толкова лесно, колкото със съдбите и човешките животи. Той я обяви за негова собственост.

Тя се намръщи и пристъпи една крачка по-близо до него.

— Какво, по дяволите, означава това? Да не би някакъв древен перверзник и митологичен бог да има намерение да изнасили сестра ми? Защото, ако е така, ще сригам рибената опашка, която има вместо задник.

Аларик трепна от това богохулство, но после го осени прозрение, като гръм от ясно небе. Той самият щеше да се изправи срещу Посейдон и да се бие с него, за да защити Куин. Беше съсипан.

Странно, че думата, която тя беше използвала, за да опише сама себе си, се вля в ума му така лесно. *Съсипан*.

— Защо си съсипана? — попита той внезапно. — Какво имаше предвид, когато го каза?

Беше неин ред да трепне. Тя се завъртя на пета и отправи поглед към панорамната гледка. Нямаше нищо в изоставените сгради и потрошени коли, което да задържи вниманието ѝ, но очевидно нещо в спомените ѝ го направи.

Той тихо се приближи, докато не застана непосредствено зад нея. Можеше да почувства как топлината на тялото ѝ затопля ледената му кожа, замръзналата тундра на сърцето му. Знаеше, че трябва да си върви или щеше да се изгори.

Преди да успее да помръдне, тя се обърна отново и почти се озова в прегръдката му. Бяха толкова близо един до друг, че само дъхът им ги разделяше. Един дъх и една догма на единадесет хиляди години.

— Бунтовничката и жреца — каза той с груб глас. — Каква двойка сме само.

Очите ѝ бяха огромни на фона на измършавялото ѝ лице.

— Но двойка е това, което никога не може да бъдем. Вършила съм неща... грозни и непрости неща. В името на свободата.

Той вдигна ръка, за да докосне лицето ѝ, но спря, с пръсти само на инч разстояние от кожата ѝ.

— А аз не правех нищо. В името на един бог.

В следващия момент се оказа на около дузина крачки разстояние и се втренчи в нея. Остави цялото въздействие на глада и желанието му да се стоварят като гръм върху нея. *Вътре в нея*.

Тя се приведе напред, обгърна с ръце тялото си и започна да плаче.

— Нямам право да моля за това, но моля те, върви си сега — изрече Куин с наранено достойнство в гласа си. — Ще работим заедно тази вечер, а след това никога повече няма да се видим. Но сега си върви. Не ме измъчвай с образи на онова, което никога няма да имам.

Той ѝ се поклони, а след това по някакъв начин намери сили да си тръгне. Знаеше, че когато се изправи срещу Барабас, то щеше да е

нищо в сравнение с куража, който призова в себе си в този момент.

ГЛАВА 35

Райли се препъна и сграбчи ръба на плота, където търсеше бисквитите, за които Куин бе споменала. Остра болка се вряза в нея и почти я повали на земята.

— Куин. О, Куин — простена тя.

В същия момент Конлан вече бе до нея и обвиваше ръце около тялото ѝ, като изръмжа на Джак, който се бе приближил, за да ѝ помогне.

— Райли? Добре ли си?

— Да. Не. Не знам. Става дума за Куин, тя... — притокът на мъка внезапно спря. Куин бе затворила защитите си.

Райли изпрати подкрепа и любов на сестра си.

Куин, можеш да разчиташ на мен. Обичам те. Не съм сигурна какво става с теб, но можеш да разчиташ на мен.

Но единственият отговор бе мълчание.

Вен влезе в стаята.

— Хей, ние отиваме да разучим района, след като вече се стъмва. Ще вземем някаква храна, докато сме навън. Джъстис познава доста добре окръга и, разбира се, хората на Куин...

Гласът му заглъхна и вниманието му се насочи към Джак.

— Какво, по дяволите, си ти? Никога не съм подушвал нещо такова преди?

Джак му се намръщи.

— Страхотни маниери, задник! Разхождаш се наоколо и душиш хората постоянно, нали?

Вен се усмихна.

— Искаш ли да излезем навън? Защото съм под дяволски голямо напрежение и ще се радвам да ти сменя физиономията просто за забавление. Така че хайде.

Внезапно Джак оголи зъби.

— Може би искаш да провериш фазата на луната, преди да предизвикваш алфата в жилите ми, водно момче.

Райли се откъсна от Конлан и застана между двамата мъже.

— Имаме ли сантиметър в стаята?

Вен премигна и я стрелна с объркан поглед.

— Какво?

Младата жена изобрази на лицето си възможно най-сладката си и невинна усмивка, а Конлан се опита да не се разсмее. Знаеше какво ще последва.

— Ами, мислех си, че двамата можете да си ги извадите, да ви ги премерим и да приключим с въпроса — отвърна тя с развеселен глас.

Отне едно сърцебиене, но след това и Вен и Джак избухнаха в смях и протегнаха ръце за ръкостискане.

— Вен. Ще ни разведеш ли наоколо, момче от джунглата?

— Джак Шепърд. И за теб съм мъжът от джунглата.

Вен погледна към Конлан, който кимна в знак на съгласие, и двамата с тигъра напуснаха стаята. Планът беше добър. Макар да нямаше причина да не се доверят на Куин, преценката ѝ за хората около нея беше под въпрос, докато не се докажеше обратното.

Не се искаше кой знае колко досетливост, за да се извърши някакво предварително наблюдение. Райли изсумтя и поклати глава.

— Момчетата винаги си остават момчета, нали?

Тъмна сянка прекоси стаята и се материализира във формата на Аларик.

— Какъв е планът?

— Къде е сестра ми?

— Идва насам. Искаше... да остане сама за момент.

— Ако я нараниш, аз ще...

Конлан постави ръка на рамото ѝ и ѝ изпрати мислите си.

Райли, погледни го. Виж го със сърцето си. Той по-скоро би умрял, отколкото да я нарани.

Тя замълча, насочи вниманието си към Аларик и след това отново хвърли поглед към Конлан.

Може би. Но съществуват много повече от само един начин да нараниш някого.

— Планът е да изчакаме и да нападнем на зазоряване, когато силата на вампира е най-малка — отговори Конлан на Аларик.

— Тогава ще се върна малко преди съмване — отвърна Аларик с дрезгав глас. — Пази я вместо мен, Конлан — погледът му се стрелна

към Райди. — Пази и двете.

Жрецът вдигна ръце и изчезна. Райли тръсна глава.

— Никога няма да свикна с това, нали?

Конлан се приближи до вратата, за да провери за по-сигурно дали Вен е оставил достатъчно охрана. Знаеше, че брат му се е погрижил, но имаше нужда да се размърда, да направи нещо.

— Отвратително е само да стоиш и да чакаш — каза той.

— Мислиш ли? — гласът на Райли беше повече от леко саркастичен. — И все пак точно това искаш да правя, нали така?

— Различно е. Ти си...

— Жена? О, определено не искаш да навлизаш в тези води, господинчо — предупреди го тя.

Той отново я придърпа към себе си и положи чело върху нейното.

— Ти си сърцето, което тупти в тялото ми. Ако умреш, моят живот ще приключи заедно с твоя — промърмори.

Тя потрепери в прегръдките му, а после вдигна лице за целувка.

— Тооолкова си добър.

— Зная.

Райли се засмя.

— Стига с това самодоволство, рибке. Ти също така си и прекалено стар за мен, с около четиристотин и петдесет години и отгоре. Припомни си го, когато започнеш да се надуваш.

— За теб съм принц рибка — подразни я.

Бавно, усмивката се стопи от лицето ѝ.

— Това ли наричат „да се смееш пред лицето на смъртта“? Защото не се чувствам особено развеселена.

Гласът на Куин се чу откъм вратата.

— Добре дошла в клуба, сестричке.

* * *

Вен и Джак се върнаха с достатъчно сандвичи за малка армия, но Райли не успя да се насили да хапне повече от няколко хапки.

Малка армия. Да, е, ние сме точно това. Много малка армия.

Потрепери и придърпа по-плътно якето си, макар да се досещаше, че студът е по-скоро вътрешен. Мисълта за смъртта не беше особено сгриваща и радостна.

Погледът ѝ следваше Куин, докато тя се разхождаше из стаята и говореше на бандата си от независими бойци. Кой би помислил, че нейната крехка сестра ще се превърне в лидер на бунтовници? Или че самата Райли ще се влюби в престолонаследника на трона на митична земя?

Цялото изживяване сякаш беше извадено от ръкопис на фентъзи роман, където рамките на прозаичната действителност се размиваха до фантастични образи.

Или това, или имам наистина отвратителни халюцинации. Избрах лош момент да не бъда наркоман.

Мисълта изненадващо я накара да се засмее, което бе причината Конлан, който бе застанал в другия край на стаята и говореше с Джак, да ѝ хвърли поглед и да повдигне въпросително една от тъмните си вежди. Начинът, по който този мъж я усещаше, беше почти осезаем вътре в нея; чувстваше присъствието му в кръвта си, под кожата си и да пробягва по нервните ѝ окончания.

Райли потрепери отново, но по съвсем различна причина. Реши да се позабавлява и насочи към него съвсем конкретни емоции, които прелетяха разстоянието. Желание.

Та, чувала съм, че сексът от рода на „животът ни е в опасност и може би идва краят на света“ е доста горещ.

Фокусира цялата си концентрация върху образа на двама им заедно, с преплетени крайници. Устните ѝ върху тялото му. Ръцете ѝ също.

Наблюдаваше как мисълта го връхлетя. Видя как рязко си пое дъх, а мускулите на челюстта му се стегнаха. Секунди по-късно той стоеше пред нея и я притискаше към стената.

— Интересен талант, *акнаша*. Искаш ли да се оттеглим някъде насаме и да ми покажеш още?

Тя му се усмихна.

— О, да.

Помаха, за да улови вниманието на Куин и кимна към посока на вратата.

— Ще отидем да си починем малко — каза тя, като знаеше, че не е успяла да заблуди сестра си.

Вероятно не бе заблудила никого. Намираще се в стая, пълна с шейпшифтьри, почти сигурно беше, че те можеха да надушат надигналото се в нея желание. Мисълта я накара да се изчерви, но не я спря.

Куин кимна и отмести поглед. Не беше казала на Райли нищо за Аларик. Едва я бе погледнала, а в очите ѝ се четеше болка отвъд всякакви граници и ѝ беше заявила, че няма нищо за разказване.

Споменът я спря.

— Конлан, може би трябва...

Той мигновено разбра; тя можеше да го почувства в него.

— Да, можем да останем, ако искаш. Но дали Куин наистина иска да сме тук?

Райли се взря отново в сестра си. Куин седеше почти глава до глава с Джак, докато и двамата се бяха задълбочили в скиците на Праймъс за пореден път.

Джак беше още един проблем. Райли беше видяла как странно дивите му очи проследяваха Куин, където и да отидеше тя. Беше съвсем очевидно, че шейпшифтьра — тигър има дълбоки чувства към сестра ѝ. Но Райли не мислеше, че са любовници. А Аларик?

— Тя е зряла жена, любима. Не можеш да решиш проблемите ѝ вместо нея — промърмори Конлан в ухото ѝ.

— Това не означава, че няма да опитам — отвърна тя печално.

— Ела с мен сега. Позволи ми да те поддържа в прегръдките си поне за малко, докато настъпи утрото.

Райли въздъхна и кимна.

— Да. Куин ми показва стаята, в която можем да поспим. Тясна е, но...

Конлан взе лицето ѝ в дланите си и потърси очите ѝ.

— Където си ти, за мен е раят на земята.

Дъхът ѝ заседна в гърлото. В кой сеят можеше да се сметне за честен фактът, че най-накрая бе намерила другата половина на душата си и едва ли някой от двамата им щеше да оцелее до следващия ден?

— Но имаме тази нощ — прошепна тя. — Нека я направим незабравима.

След което го изведе от стаята.

Барабас прекърши врата на атланта пред себе си и наблюдаваше как мъртвият воин се свлича на пода. След това отметна глава назад и нададе гневен вой, който отекна в каменните стени на стаята.

Дракос стоеше възможно по-далеч от клането, тъй като вероятно се страхуваше, че ще бъде следващият. Като се имаше предвид настроението, в което се намираше Барабас, със сигурност беше възможно.

— Как може тези жалки торби кокали да успяват да се противопоставят на силите ми за контрол върху ума? — просъска той и изрита едно от телата толкова силно, че чу как ребрата се чупят подобно на трески.

Щеше да бъде много по-удовлетворяващо, ако мъжът беше все още жив. Барабас наистина се наслаждаваше, когато те пицяха.

— Но те наистина викаха, преди да умрат, нали, Дракос?

Мина покрай пепелта, останала от тримата вампира от кървавото му потомство.

Взе си бележка. Посейдон не одобряваше, когато вампирите слагаха ръце върху скъпоценните му играчки. Въпреки това те умряха ефектно. Водопад от пламтяща смърт. Барабас трябваше да признае, че Богът на моретата имаше стил. Не можеше да не се възхити на подобни креативни методи за убийство и унищожение. Неговите вампири също бяха умрели в писъци.

Водачът на атлантите, Райзън, висеше от стената в окови, разкървавен и полужив. Но този не бе изпищял нито веднъж. Нито дори когато Барабас отсече ръката му с меч.

Не можеше да не се възхити и на подобен кураж. Освен когато той възпрепятстваше плановете му. В такъв случай трябваше да го измъчва безмилостно до смърт.

— Райзън смята, че останалите ще дойдат за Тризъбеца. Принцът и жрецът — изрече замислено, докато внимателно прокарваше ботуша си по едно от мъртвите тела, за да почисти кръвта от него. Загледа се как ризата на трупа се оцвети в червеникаво черно, след което преднамерено стъпи върху лицето му, докато го прекрачваше.

— Те не биха се осмелили да се изправят срещу теб, милорд — отговори Дракос. Той дори изглеждаше възмутен от негово име. Добро попадение, наистина, независимо дали бе искрено, или не.

— Принц и жрец — повтори Барабас. — Тези атланти не са ли чували за отделянето на църквата от държавата?

Засмя се и забеляза как Райзън потрепна, докато повдигаше ръката си с отрязана длан към гърдите си.

— Може би ще трябва да ви запознаем с новия и подобрен Законопроект за правата, когато завладеем вашите скъпоценни Седем Острова, как мислиш?

Райзън повдигна глава и се взря в Барабас.

— Конлан ще те унищожи, а Аларик може да канализира много повече сила, отколкото някога си мечтал, кръвопиецо — воинът се закашля и изплю хращка кръв.

След това атлантът се усмихна, докато кръвта се стичаше по брадичката му.

— А аз ще танцувам върху гроба ти в солените дълбини.

Барабас изръмжа в гневен изблик и светлините в стаята затрептяха.

— Няма да доживееш, за да ме видиш мъртъв, червей.

Но преди да успее да откъсне главата на воина от тялото му, Дракос се оказа пред атланта и юмрукът му се заби в лицето на мъжа. Главата на Райзън отскочи назад и се удари в стената, след което той припадна, в безсъзнание или може би мъртъв.

Дракос се поклони.

— Може би ще се окаже полезен по-късно, милорд. След като бъде достатъчно умело склонен, той може да се превърне в ключа, чрез който да научим повече за Тризъбеца.

Барабас присви очи и отново му се прииска да можеше да прочете мислите на своя генерал.

— Нима показваш добра стратегия или открито неподчинение, Дракос? Как така винаги се оказва, че балансираш на ръба между двете?

— Нима искате слабо звено за втори главнокомандващ?

Барабас изчака няколко минути, преди да отговори, оставяйки Дракос в напрежение.

— Не. Но не приемай това като позволение да не ми се подчиняваш. Генерал Дракос.

Мъжът се поклони отново.

— Да доведе ли последния? Този, когото наричат Мика.

— О, да. Все още имаме няколко часа преди зазоряване. Нека видим дали ще накараме този да пропее за нас — Барабас тръгна обратно сред телата на мъртвите, наслаждавайки се на пукащия звук на костите, когато смачкваше нечийи крайници.

— Наистина обожавам звука на тази музика.

ГЛАВА 36

Конлан успя да направи почти цели две крачки във вътрешността на сумрачната стая, докато следваше Райли, преди да загуби контрол. Затвори вратата с трясък зад себе си и я издърпа обратно към тялото си, почти смазвайки я в прегръдките си.

— Не мога да го направя, Райли. Не мога да се впусна в тази битка утре, когато те грози и най-малка опасност. Моля те, не искай това от мен.

Тя се завъртя в ръцете му и обви своите около врата му.

— Не мисля, че зависи от нас. Имам чувството, че сме върху някакъв вид дъска за игра и Посейдон определя всички правила. Когато постави белега на гърба ми, той пусна моята фигурка в играта.

Конлан се засмя, а смехът иззвъня в ушите му горчив и принуден.

— Това е така, защото ние сме точно това за него. Пионки в някакъв откачен шахматен двубой.

Райли докосна лицето му и проследи извивката на устните му с пръст.

— Нима историята не ни е научила, че ние сме само пионки за всички тях? За моя Бог, за твоите богове, за който и да е бог? Играем възможно най-добре и накрая умираме. Край на играта. И единственото, което ни остава да покажем, е колко добре сме изиграли картите си.

Тя се усмихна.

— Мисля, че разтеглих метафората напълно извън смисъла. Но разбра какво имам предвид.

Конлан затвори очи. Съсредоточи се върху усещането за дъха ѝ върху кожата му. Топлината забушува из цялото му тяло при нейното докосване.

— Не ме е грижа за никакви игри или богове. Не и тази вечер. Всичко, което искам, е да те държа в прегръдките си и да запечатам

този момент в паметта си за вечни времена — каза той твърдо, затайвайки ръцете си около нея.

— Да — отвърна тя. Простичко и директно. Просто да. После повдигна лице, за да го целуне и светът му се възпламени.

Той я повдигна, а краката ѝ се вдигнаха и увиха около кръста му. Конлан възкликна при свирепото удоволствие, което го връхлетя от докосването ѝ. Тялото му се напрегна, мускулите му се стегнаха и той я понесе на крака, докато гърба ѝ не се притисна в стената.

Райли изстена до устните му и зарови пръсти в косата му, придърпвайки главата му към себе си, потапяйки се в целувката му. Той отмести ръцете си, докато не почувства заобленото ѝ дупе в дланите си, при което я стисна леко, помилва я и я придърпа напред, така че полата ѝ се вдигна нагоре по бедрата ѝ и помежду им не остана нищо друго, освен панталоните му и тънката коприна на бельото ѝ.

Но и това беше прекалено много. Конлан я подпря на единия си хълбок и отмести ръце, за да разкъса дантелата на две и да издърпа парчетата от нея. След това притисна крака си нагоре така, че твърдостта му се отърка в нейната влажност.

Тя изстена и се изви към него, а пръстите ѝ се заровиха в раменете му.

— Да, докосни ме. Вземи ме, Конлан. Нуждая се от теб.

Той се наведе, за да зарови лице в шията ѝ, имаше нужда да извика своя триумф, но в същото време искаше да заглуши звука от всички, които се бяха събрали наблизо. С нямо ръмжене Конлан ухапа врата ѝ там, където се сливаше с рамото, след което помилва мястото с езика си, за да успокои миниатюрната резка.

Тя простена отново и се наведе към Конлан, дърпайки като обезумяла ризата му, в опити да докосне с ръце кожата му. Той измъкна ризата от панталоните си с една ръка, разкопча колана си и свали ципа за секунди. Преди да успее да направи, каквото и да било друго, Райли сложи ръце на раменете му и се подпря на тях, за да се повдигне още малко.

След това, като го гледаше в очите през цялото време, тя се намести и плъзна надолу по ерекцията му, обгръщайки я с топлината и влажността си. Конлан не успя да се сдържи и извика името ѝ. Сграбчи отново възхитителното ѝ дупе и го стисна. Повдигна я, забивайки се в нея отново и отново, докато наблюдаваше как насладата блести в очите

й, докато накрая тя не ги затвори. Тогава той спря. Тя изскимтя и премигна към него.

— Защо спря?

Бавно, инч по инч, той я плъзна отново надолу по мъжествеността си, наблюдавайки лицето ѝ.

— Защото имам нужда да те гледам, докато те взимам. Нуждая се да се взирам в очите ти и да прозра в душата ти, моя Райли, *mi amara aknasha*. Имам нужда да зная, че си моя, сега и завинаги.

Отдръпна се от нея, после отново навлезе до самата основа, очарован от звука, с който тя си поемаше рязко дъх.

— Искам да ме вземеш и да знаеш, че аз също съм твой.

Тя се повдигна, а мускулите на женствеността ѝ се стегнаха около пениса му, дори докато се отдръпваше от него. Измъчваше го предназначено.

— Сега и завинаги, Конлан. Без значение какво имат боговете наум за нас, никога няма да има друг за мен. Ти си единственият. Моето заживели дълго и щастливо. Моята любов. Моята душа.

С тези думи Райли се плъзна надолу към него и продължи, докато не я изпълни докрай. Пое го целия. Тогава спря, обгръщайки го, пулсирайки около него, а твърдостта му се бе настанила изцяло в топлината ѝ. Както сърцето му се бе настанило в нейното.

Едновременно и двамата отхвърлиха и последните бариери между двете си души.

Светлина и цветове избухнаха около него, около нея, около двама им. Стояха трепереци сред вихрушка от небесносиньо, синьо-зелено и сребристо зелено. Музиката от тази палитра заехтя вътре в тях, около им, пронизвайки ги. Фонтан от нужда, копнеж и абсолютна пълнота се сипеше около тях и в тях, докато накрая Конлан не можеше да определи къде свършва той и започва тя.

Светът се разтресе, сякаш се пробуждаше, и звезди избухнаха в огнени стихии от блясък. Душата на Райли се отвори за неговата и той предяви претенциите си към нея и я обяви за своя. Тя направи същото с неговата душа. И тогава огънят, яростта и интензивната сила на природните стихии се устреми в него, а после и в нея, и Конлан разполагаше само с микросекунда време, за да се зачуди колко много страст може да експлодира, без да създаде нов живот, преди Райли да

закреци в мислите му и вселената около тях да избухне в милиони звезди.

Той се свлече на колене, като все още я държеше в прегръдките си, прекалено слаб, за да стои прав. Тя се бореше да си поеме дъх, дишайки в унисон с него.

Когато Райли най-накрая повдигна глава, лицето ѝ беше прекалено хубаво, за да може зрението му да го понесе.

— Какво се случи? Да не би светът да свърши? — прошепна тя.

— Това, мисля, беше сливането на душите ни — отговори той, едва способен да оформи думите. — Според легендата, колкото повече време минава, процесът става по-интензивен.

Тя премигна.

— Никога няма да оцелеем след това.

Мина доста време, преди младият мъж да успее да сподави смеха си достатъчно дълго, за да си поеме дъх и да я занесе до койката в ъгъла. Там той я държа в прегръдките си през часовете до зазоряване и я наблюдава, докато спи, като благодареше на боговете за дара на нейната любов. Заклевайки се в живота си, че ще я защитава.

Чуй ме, Посейдон, кълна се във всичко, което съм или ще бъда. Тази жена е моя.

В стаята проблесна светлина, като светкавица от енергия, която просветна пред погледа му. Може би това бе отговорът на Посейдон. Само ако Конлан знаеше какво, в името на деветте кръга на ада, значеше.

* * *

Няколко прекалено кратки часа по-късно Райли стоеше в ъгъла на бойната зала на Куин и въртеше в ръцете си чаша кафе. Не можеше да спре да наблюдава Конлан. Нейният свиреп воин невероятно лесно бе поел контрол над планирането и доминираше в стаята. Дори в помещението, пълно с алфа-мъжкарите, той винаги беше този, който се налагаше. За мъж, който не вярваше, че притежава нужните качества, за да управлява, имаше излъчването на крал, отпечатано върху всяка остра извивка на лицето му.

И той искаше тя да бъде неговата кралица.

Мисълта беше прекалено невероятна, за да я побере в ума си, особено сега. В навечерието на масово нападение срещу вампирското свърталище. Щеше да мисли за това по-късно. Започваше да става много добра в отричането.

Джак сочеше нещо върху картата.

— Стените са от бетон, не е като да можем да минем през тях просто така. Ако свръзката на Куин не ни вкара, сме прецакани.

Куин, която изглеждаше така, сякаш един повей на вятъра би я повалил, само кимна с мрачно изражение.

— Ще бъде там. Да не мислиш, че не съм проверила информацията, която ми предоставяше при други по-дребни проблеми, преди да му се доверя за нещо такова? Той вярва, че методите на Барабас са грешни и че неживите трябва да се върнат към старите си привычки.

— Да нападат хора в сенките? — попита Вен с безизразен глас.

— Не, да съществуват съвместно с човечеството, без да се опитват да ни завладеят — отговори Куин.

— От векове насам той се храни само с животинска кръв, с изключение на редките случаи, когато някой доброволно му дава да пие.

— Така твърди той — отбеляза Конлан. — Няма значение. Принудени сме да продължим на базата на тази информация. Нека боговете се смилят над него, ако ни е предал.

Леденостуден вятър, който изглежда беше визитната картичка на Аларик, се завъртя в стаята и се вля в неговата тъмна фигура близо до Конлан.

— Няма богове, които да се отзоват на повика на подобен паразит, освен Анубиса. И наистина ми се иска тя да му се притече на помощ, за да мога да сложа край и на нейното съществуване.

— О, напълно подкрепям — изръмжа Вен.

Гласът на Конлан беше спокоен и напълно лишен от емоция.

— Ако Анубиса се появи, тя е моя. Считайте това за първия ми кралски указ.

Вен кимна бавно, но Райли забеляза, че Аларик не даде никакъв признак на съгласие. Само се взираше в Куин с вид на хищник, който изучава плячката си.

Или на осъден на смърт мъж, който наблюдава екзекутора си.

Не можеше да определи точно кое от двете.

Бастиян наруши тишината.

— Аз не съм придирчив. Кръвопийците ще умрат, дори и да трябва да ги убивам един по един.

— Нали знаете, че човешката полиция и военни също ще охраняват Праймуса. Сградата е официално седалище на конгреса — обади се Джъстис от тъмния ъгъл на стаята. Райли дори не знаеше, че стои там. Внезапно я осени прозрението, че той прекарва повечето време от живота си в сенчести ъгли.

Още нещо, за което да размисли по-късно.

— Точно заради това Даниъл ще ни вкара през подземната галерия — отговори Куин, като избягваше да поглежда към Аларик. — Макар че може да ни се наложи да се бием с някои от кървавите потомци на Барабас, за да се доберем до него. Даниъл ни предупреди по този въпрос.

— Към Праймъс тогава. Ще си върнем Тризъбеца и ще дадем урок на вампирите да не се замесват с човечеството и Воините на Посейдон — заяви Конлан и гласът му отекна в стаята. — Урок, който закъсня с повече от хиляда години.

— Амин — отвърна пламенно Райли. След това остави чашата си и докосна с ръка сребърния кръст, закачен на врата ѝ. — И нека Бог бди над нас.

После се сети за белега на гърба си.

— Всички богове.

ГЛАВА 37

— Отключено е. Точно, както беше обещал — прошепна Куин, докато отваряше вратата, скрита зад етажерка с почистващи препарати в килера на чистачите в сутерена на занемарена офис сграда. Конлан кимна и направи жест към Вен, че двамата ще влязат първи в тъмния коридор.

Зад него Джак нададе нисък рев на недоволство.

— Не мисля така. Няма да поставя хората си в опасност, няма да поставя Куин в опасност, освен ако не съм на първия ред на представлението, момчета.

Конлан направи пауза и после кимна.

— Тогава се присъедини към нас, тигре. Но тази мисия е под мое командване, като се има предвид, че бъдещето на моето кралство зависи от нея. Ако не можеш да се примириш с това, оставащ тук.

Очите на шейпшифтъра заблестяха със свиреп златист цвят.

— И кой ще ме спре?

Аларик размаха длан, почти равнодушно.

— Това ще да съм аз.

Жрецът се приближи и застана пред шейпшифтъра, който беше замръзнал на мястото си, неспособен дори да говори.

— Даже в навечерието на пълнолуние силите ми надхвърлят твоите. Ще ме предизвикваш ли, или ще ни съдействаш? — гласът му бе отегчен, сякаш огромният шейпшифтьр — тигър не беше от никакво значение.

Вероятно Джак беше дал някакъв вид сигнал, защото Аларик изрече една-единствена дума и го освободи. Джак разкърши рамена и не изглеждаше никак доволен. Но се съгласи.

— Добре, ще дойда под твое командване, Конлан. Дотогава, докато това, което правиш, не застрашава Куин, аз съм твой човек. Поне за тази мисия.

Конлан оголи зъби в гримаса.

— Ако мислиш, че ще позволя Райли или сестра ѝ да пострадат, сериозно ме подценяваш — изръмжа. — И обикновено никой, който ме подценява, не остава жив достатъчно дълго, за да съжали за това.

— Ако сме приключили с надпреварата по вбесяване, да тръгваме — обади се Куин, пресегна се към Райли с едната си ръка и извади от джоба си доста смъртоносно на вид оръжие с другата. — Имаме хора, с които да се запознаваме, вампири за взривяване и така нататък, и така нататък.

Конлан спря и пристъпи близо до Райли.

— Ще вървиш зад нас, чуваш ли? Ще насочваш това оръжие към всичко неживо, което мърда, и ще стоиш далеч от опасност. Обещай ми.

— Но...

— Обещай ми или ще прекратя всичко още сега и ще заминем да живеем във ферма в Айова или нещо такова. Майната ѝ на Атлантида.

Тя успя да се усмихне колебливо.

— Алергична съм към кравешки изпражнения. Обещавам.

Той кимна и направи първата си стъпка във вътрешността на коридора. Първата стъпка, която поведе Райли към опасността. Най-трудната, която някога бе правил.

Както беше предрекла Куин, трима вампири охраняваха коридора на около половината от пътя. Конлан канализира вода и изстреля хоризонтална стена от лед към тях, обезглавявайки ги, преди да са успели да дадат сигнал за тревога.

Джак изсвири тихо.

— Готин трик, принце. Радвам се, че сме от един отбор. Това ще бъде като разходка.

— Ще има много повече от трима вампира, тигре. Не бъди толкова самоуверен — Конлан продължи надолу по тъмния коридор в търсене на някакъв лъч светлина, който да покаже къде има изход навън. След около още сто ярда напред в тунела, се натъкнаха на по-тежко охранявана галерия.

Този път Аларик призова електрическия заряд на мълния и изстреля стрели от чиста енергия към вампирите, изпепелявайки петима от шест. Кинжалът на Вен се заби в сърцето на последния и той припадна.

— Свещена вода по остриетата. Върши работа всеки проклет път — отбеляза Вен със задоволство. Взе обратно кинжала и го почисти с парче плат, което измъкна от джоба си, после захвърли парцала на земята. — По някаква причина нямам нищо против да хвърлям боклуци в задния двор на вампирите.

Конлан вдигна длан в знак за мълчание.

— Мисля, че може би всъщност това е предният двор на вампирите, ако съдим по писъците.

Той изчака, докато всички се напрегнаха, за да чуят това, което атлантският му слух вече беше уловил. Някой беше измъчван. А някой друг работеше дяволски усърдно върху мъчението.

* * *

Инстинктите, които му служеха вече повече от три хиляди години, подсказваха на Барабас, че нещо не е наред. Просто не можеше да разбере какво точно.

Трябваше да е презадоволен. Атлантът, наречен Мика, кървеше на пода пред него, полумъртъв, а вампирът още можеше да усети вкуса на кръвта му в устата си. Райзън още не се беше върнал в съзнание, след като Дракос заби главата му в стената.

И все пак, миниатюрно дразнещо зрънце на съмнение се прокрадна в него. Взря се в Дракос, който го погледна непреклонно. Генералът беше изгубил полезността си. Нито една бойна стратегия, без значение колко брилянтна е тя, не си струваше постоянните съмнения.

Особено когато ставаше дума за някого, който дори беше от неговото кърваво потомство. Щом се сети за тях, реши да се обърне мислено към вампирите. Подкрепата им щеше да свърши много полезна работа.

Не получи никакъв отговор.

В ума му не бе останало нищо друго, освен празно пространство там, където трябваше да се намира отрядът му. Извърна светкавично глава, за да погледне Дракос.

Който стоеше близо до вратата на стаята и се усмихваше.

— Царуването ти приключи, проклетнико — каза Дракос. — Пригответи се да се запознаеш с бъдещето.

Преди Барабас да успее да издаде и звук, Дракос дръпна силно и отвори вратата, група воители преминаха през нея. Този, който беше най-отпред, имаше коса и очи, черни като най-затънтените кътчета на ада, а неумолимостта бе изписана на лицето му.

— Аз съм Конлан от Атлантида, Барабас — извика воинът. — Пригответи се за своята смърт!

Не, не беше обикновен воин. Не и с този величествен вид на командир.

Това трябваше да е принцът. Барабас изсъска и призова Алубиса с всяка частица на тялото си.

Ела при мен, моя богиньо. Твоите атланти са тук, за да си върнат Тризъбеца, който откраднах за теб. Моля за помощта ти.

След това той изпрати друга мислена команда и всеки един вампир от кървавото му потомство, задрямал в ковчега си в стаята под него, се изправи и се впусна да му помага.

— Нима мислиш, че нападение на зазоряване е от някаква вреда за вампир-господар с моите сили, млади принце? Намираме се дълбоко под земята, отделени от слънцето от тонове бетон! — изкрещя. После се дематериализира със смях точно под атлантските им носове.

ГЛАВА 38

Конлан видя как Барабас направи точно това, което беше очаквал, и рязко спусна ръка, давайки сигнал на Аларик. Жрецът вдигна ръце във въздуха и призова вода с такава стремителна сила, че сякаш самите стени се олюляха под напора ѝ.

Барабас се материализира отново, отскачайки от една от стените. И Конлан се засмя.

— Твоята богиня не ти ли е споменала, че силата на Посейдон за властване над елемента на водата е светлината във вашия мрак? Не можем да ви убием с *mortus desicana*, тъй като неживата ви тъкан не притежава живи флуиди, които да бъдат манипулирани.

Извади меча си от канията.

— Но можем да ви попречим да използвате силите си. Пригответи се да умреш, кръвопиецо.

Барабас също издърпа собствения си меч.

— Не мисля така, сополанко. Не отдели ли момент, за да забележиш какво сторих на приятелите ти?

Вампирът посочи към отсрещната стена и Конлан хвърли поглед към сенчестия ъгъл. Видя Райзън, който висеше за една от китките си от белезници, оковани с вериги към стената, кървящ и пребит. Друг воин лежеше близо до него, в подобно състояние.

— Вен! Освободи Райзън!

Докато Вен, с извадени от ножниците кинжали, прекосяваше стаята, стържещ шум откъм подземиято предупреди Конлан навреме, за да отскочи встрани. Панел от пода се отвори и черна вълна от вампири нахлу в помещението.

Джъстис и Денал притичаха, за да му помогнат с извадени мечове, а зад гърба си Конлан чу как Джак изрева с цяло гърло. След това вече беше прекалено зает, за да забележи нещо друго, когато петима вампира се насочиха право към него с оголени кучешки зъби и нокти.

Райли! Махай се! Отиди на безопасно място!

Гласът ѝ му отвърна веднага.

Мисля, че Посейдон повиши една от пионките си.

Той се опита да погледне над главите на воините и вампирите, които се сражаваха около него, но не я виждаше. Отчаяние разби и последните останки от здравия му разум.

— С мен, воини! За Атлантида!

След това отсече главата на вампира пред себе си, опитвайки се да си пробие път до Барабас.

— За Атлантида!

* * *

Райли видя как от пода се отвори портал от ада и демони се изсипаха през него, за да нападнат Конлан. Държеше оръжието пред себе си, но не можеше да стреля. Всеки, към когото погледнеше, вампири, воини и независими бойци бяха приклепени толкова близо един до друг в битка, че нямаше никаква възможност да направи чист изстрел.

Втора вълна от кръвопийци нахлу откъм коридора. Поне Куин се оказа права за Даниъл. Той се биеше срещу вампирите, използвайки собствените им трикове срещу тях самите. Потръпна при гледката на окървавените му кучешки зъби, които се забиваха в поредния вампир.

Аларик изникна в пространството пред нея и я избута, заедно с Куин, между себе си и стената, като междувременно още от вампирите се насочиха към тях. Жрецът хвърляше вълна след вълна от енергийни мълнии, но кръвопийците продължаваха да прииждат със същата скорост, с която той ги покосяваше. Един от тях хвърли кинжал и Аларик се наведе, за да го сграбчи от въздуха.

Но това трябва да е било тактика за отвличане на вниманието, тъй като вампирът светкавично извади втори кинжал, хвърляйки го към другата страна на Аларик и прободе Куин в хълбока. Младата жена изпищя и вниманието на жреца се насочи към нея, викът го разсея.

Безполезна и трепереща, Райли видя, че вампирът насочва меча си към Аларик. Тя стреля с оръжието, но напълно пропусна целта. Почти като на забавен каданс, наблюдаваше как върха на острието се

зарови дълбоко в гърдите на Аларик. Той падна назад, върху Куин и Райли изпищя отново, когато мечът, забит в тялото на Жреца, с чист удар се врязва в сестра ѝ. Чу гласа на Куин, отслабващ, в ума си.

Изгаря ме като киселина, Райли. Вероятно мечът е покрит с отрова. Ако наистина си била докосната от Бог, сега е подходящо време да му звъннеш.

Пред себе си, тя забеляза как Джак се трансформира с обезумял рев от мъж в тигър и напада вампирите със зъби и нокти. Конлан и Вен се биеха рамо до рамо наскоро дузина или повече от тях.

Райли не знаеше какво да прави. Не знаеше как да призове бог. Не знаеше никаква магия, нито имаше сили или каквото и да е. Тя беше социален работник, по дяволите. Стоеше там, ридаеща, страдание и ярост я изгаряха, и топлината и силата се надигнаха в нея, втурнаха се в тялото ѝ, докато накрая не помисли, че може да се взриви от тях.

В същия момент една ръка се уви около врата ѝ.

* * *

Глас, пропит с чиста злоба прокълнтя през стаята.

— Държа жена ти, атланте. Колко си склонен да платиш в замяна на нейния живот?

Всеки звук и движение замря, сякаш светът беше замръзнал около него и Конлан насочи вниманието си към източника на гласа, който най-много презираше.

Беше Аноубиса, положила пръсти върху гърлото на Райли. Зрението на Конлан се ограничи до искрящо синьо-зелено, а след това засивя до почти черно. Докато вампирите раболепничеха и се кланяха, отстъпвайки към двете срещуположни страни на стаята, коленичейки пред своята богиня, той забеляза Аларик, който лежеше на пода върху Куин. Меч пробуждаше телата ми. Кръвта им се смесваше в локва на пода.

Конлан се бореше с рева на пълно отчаяние, който се надигаше в душата му при гледката на Райли, държана безпомощна в ръцете на създание, което можеше да я убие само с един свой дъх.

— Пусни я — заповяда той. — Тя не е нищо за мен. Толкова ли си слаба, та вече воюваш с човешките жени?

Анубиса се засмя и звукът звънна с чиста злоба, толкова жестока и извратена, че Райли изстена и се опита да сложи ръце върху ушите си.

Пред погледа на Конлан струйки кръв започнаха да се стичат от ноздрите на Райли и от ъглите на очите ѝ. Убийствена ярост се втурна в него. Спомен и клетва го изгаряха.

Анубиса ще се моли, преди да приключи с нея.

— Пусни я да си върви и можеш да ме отведеш обратно със себе си в малкото си щастливо любовно гнездо, Анубиса.

Тя обърна глава на една страна, сякаш беше очарована.

— О, погледни скъпоценното котенце!

Джак, във формата на тигър, се изстреля във въздуха, повече от двеста килограмова смъртоносна машина за убиване се спусна към главата ѝ. Тя размаха пред него два пръста и тялото му отскочи назад, прекатурвайки се отново и отново, докато не се врязва в редица раболепни вампири и не ги повали като домино.

След това никой от тях не помръдна.

Конлан направи още една крачка към Анубиса и пръстите ѝ се стегнаха около крехката шия на Райли с ясно предупреждение.

— О, не мисля така, млади принце. Мога да подуша пениса ти върху нея. Значи това е уличницата, която си имал охотно, след като аз трябваше да те взимам насила?

Хвърли презрителен поглед към заложницата си, после почти небрежно захвърли Райли през стаята с такава сила, че той чу как главата ѝ се разбива в стената.

— Знаеш, че не делия играчките си с никого.

Конлан се опита да изтича до Райли, когато тя се свлече от стената на земята в прекършена купчина, но Анубиса го спря с огнена топка от енергия, оковавайки го на място с невидимите вериги на черната си магия.

Барабас пропълзя до Анубиса на ръце и колене, пелтечейки.

— Моя кралице, моя богиньо, благодаря ти, благодаря ти. Ти дойде, тук си и аз ще бъда спасен.

Тя изви показалеца си и направи жест на Барабас да се приближи. Конлан се опитваше да канализира елементите, да призове

каквато и да било сила, но беше безпомощен под контрола ѝ, точно както, когато беше в неин плен. Всичко, което можеше да направи, беше да гледа как тя вика при себе си своя раболепен слуга.

Анубиса се усмихна и деликатно прекрачи тялото на загинал шейпшифтър.

— Ти си първият, Барабас. Най-възрастното ми дете, скъпоценни мой. Разбира се, че ще дойда, когато ме викаш.

Очите ѝ заблестяха в червено и тя откряхна устни, за да разкрие пред Барабас острите си като бръснач кучешки зъби. Отмъстителни, разкъсващи и дерящи кучешки зъби.

Конлан ги познаваше много добре и би потръпнал, ако тялото му не бе заклещено в покварената хватка на силата ѝ. Барабас се люшна, хванат в хипнотичен капан от смъртоносната привлекателност на господарката си.

— Да, твоето първо дете, моя богиньо.

Анубиса грациозно повдигна ръка, за да го докосне и разкъса тялото му.

— Тогава защо? — изкрещя тя, когато внезапно яростта освети до бяло лицето ѝ. — Защо не ми каза, че имаш Тризъбеца? — изрева и звукът строши всяко стъкло в стаята. Спука тъпанчета. Смрази кръвта на всеки, който все още беше в съзнание.

Това даде надежда на Конлан. Ако яростта я завладееше, имаше шанс да успее да я победи. Ако Райли все още бе жива, а той отказваше да повярва в противното, Посейдон щеше да намери начин да я излекува.

Ако е мъртва, то нито едно неживо същество няма да напусне стаята, освен под формата на пепел.

Барабас изпищя и звукът се вряза в черепа на Конлан. Обърна погледа си обратно към вампирите навреме, за да види как Анубиса повдига глава от рамото на слугата си.

От това, което беше останало от рамото на Барабас.

Голям къс от него все още беше в устата ѝ.

Тя му се усмихна отново, с кръв и парчета плът, заклепени между кучешките ѝ зъби.

— Ти ме разочарова. Още по-лошо, опита се да ме измамиш, глупако.

Дланта ѝ се стрелна и разкъса панталоните му. Вампирът падна на колене, гол и кървящ пред нея, хлипащ и пищящ в противна какофония от молби и извинения.

— Трябва да служим за пример, не е ли така, мили мой? — промърмори тя, с почти нежен глас. След това присви длан и заби ноктите си в слабините на Барабас.

Измъчен вик, какъвто Конлан никога не бе чувал досега, откакто напусна леговището ѝ, рикошира в стаята и той гледаше напълно ужасен как тя изпъна пръсти, за да покаже на вампира кървавото зрелище на собствените му топки в ръката ѝ.

— Да — повтори тя и деликатно изсмука месото от дланта си. — Трябва да служим за пример.

Докато Барабас се превиваше, все още в писъци, ръката ѝ отново се стрелна напред.

Този път изтръгна сърцето му. Вампирът не издаде повече нито звук.

* * *

Райли усети, че се връща в съзнание на приливи, безмълвни вълни от звук и светлина обляха ума ѝ. Неприкритият ужас на Конлан, почти я накара да повърне, но някакъв инстинкт ѝ подсказа да се преструва на мъртва.

И беше дяволски близо до смъртта, ако съдеше по болката, която смазваше главата ѝ.

Тя отвори сърцето и ума си, отвори душата си, и се замоли за помощ.

Вярав. Преди време се обърнах към теб с открито неподчинение, сега го правя с окаяно смирение, Посейдон. Ти си Богът на моретата. Притежаваш сила над тях, твоите поданици.

Абсолютна тишина изпълни мозъка ѝ. Беше се провалила.

Тогава смени смирението с неподчинение.

Наистина ли ще позволиш на тази кучка да спечели в края на деня?

Отново тишина. Безднадеждността я опустоши. Ако дори богът, който я беляза, я бе изоставил, каква надежда имаше срещу богинята

на смъртта?

— ВИНАГИ ИМА НАДЕЖДА, НЕБЛАГОДАРНИЦЕ. ОКАЯНО СМИРЕНИЕ? ПО-СКОРО СЕ ДЪРЖИШ КАТО КАПРИЗНО ДЕТЕ.

Райли почти потрепери от облекчение, припомняйки си в последния момент да остане напълно неподвижна.

Кажете ми какво да правя, ваше кралско, морско величество и аз съм вашият човек.

— НЕ МИСЛЯ ТАКА. ТИ СИ ЖЕНАТА НА КОНЛАН И ЩЕ СТАНЕШ ДОБРА КРАЛИЦА. МОЖЕ ДА ИЗПОЛЗВАШ ТРИЗЪБЕЦА МИ ЗА ПОСЛЕДЕН ПЪТ, ПРАВНУЧКЕ ОТ СЕМЕТО МИ. ИЗПОЛЗВАЙ ГО РАЗУМНО.

С тези думи страховитото му присъствие изчезна от ума ѝ. Но нещо твърдо и остро я смушка в дупето.

Предполагам, че в края на краищата притежаваш някакво чувство за хумор. И благодаря.

Тя почувства безпогрешно формата на Тризъбеца, който се затопли под извитото ѝ и потрошено тяло, изпълвайки я с топлина и светлина, докато я лекуваше. С единствен, безшумен заряд всичките ѝ травми бяха излекувани и я изпълни усещането за огромна сила. Белегът на рамото ѝ гореше, напомняйки ѝ за дълга ѝ.

О, за мен ще бъде удоволствие.

С едно гладко движение тя сграбчи дръжката на Тризъбеца и скочи на крака.

— Хей, кучко! Искаш ли да си поиграем?

Анубиса, с ръце, заети с нещо отвратително и обляно в кръв, насочи вниманието си към Райли и изсъска. Конлан стоеше в центъра на стаята, мускулите му потрепваха и очевидно не можеше да се движи.

— Още ли не си пукнала, малка развратнице? И мислиш да си играеш с играчките на боговете? О, моля. Това може да е забавно — отвърна Анубиса.

Райли пое дълбоко дъх и насочи Тризъбеца към нея.

— Дявол да го вземе, дори не знам как да боравя с това нещо, но нека опитаме с модифицирана сабя от светлина — измърмори.

След това извика предизвикателно.

— На ти, злобен, грозен, смучещ кръв демон!

И призова мощта с цялото си същество. Сега! Веднага! Нека я повалим, сега!

Тризъбецът запя със сладката, ясна мелодия на извисяваща се мощ и завибрира в ръцете ѝ. Докато изразът на лицето на Анубиса се смени от подигравателно на напълно шокирано, сребрист поток от чиста енергия се изстреля от върха на Тризъбеца и се стрелна право във вампирската богиня и я повали на земята.

Разтърсваща вълна от енергия се разля в стаята и Конлан се освободи от магията, която го бе държала и изтича до Райли.

— Жива си! Слава на боговете, *акнаша*.

Той сграбчи дръжката на Тризъбеца с ръце върху тези на Райли и го прицели отново в Анубиса, докато тя се опитваше да се изправи.

— Умри, противно дяволско изчадие! — изрева Конлан.

— Стой далеч от приятеля ми! — изкрещя Райли.

Този път мощната вълна от енергия се заби в Анубиса и я вдигна във въздуха, блъсна я в тавана и я задържа там. Главата ѝ се отпусна назад, устата ѝ се отвори и енергията се разля от устните, носа и очите ѝ, а после, с гръмовен звук, тя се изпари.

Потокът спря като затворен с тапа и Райли и Конлан паднаха един върху друг. Той обви лицето ѝ с ръце и започна да го обръща от едната страна на другата и обратно.

— Не си ранена? Как така не си ранена? Видях...

— Посейдон. Той ме излекува с Тризъбеца — каза тя, като едновременно се смееше и плачеше.

Двамата се сетиха едновременно.

— Останалите!

Първо изтичаха при Аларик и Куин и Райли падна на колене до сестра си, хлипайки още по-силно при вида на Куин, която лежеше в огромна локва кръв. Конлан издърпа меча от телата им, после коленичи до Райли и отново сложи ръце върху нейните на Тризъбеца.

Заедно се съсредоточиха, канализирайки отново силата. Наблюдаваха, докато лечебната сребристозелена се изливаше върху Аларик и Куин. Видяха как цветът се връща по страните им. Чуха как рязко си поеа дъх и дробовете им абсорбираха въздуха.

Куин отвори очи.

— Райли?

— Ще се оправиш, Куин. Всички ще бъдат добре.

ГЛАВА 39

Конлан и Райли премигнаха от светлината, докато излизаха през вратата навън под ярките слънчеви лъчи. Куин и Аларик, Джак, отново в човешка форма, останалите от Седемте и шейпшифтърите ги последваха под блестящото обедно слънце. Райзън излезе последен, прегърнал ранената си ръка, заедно с Мика. Тризъбецът го беше излекувал, но Посейдон не го бе дарил с възстановяването на ръката му.

Отмъщението на Бога на моретата все пак изискваше дължимото си.

Доволни да бъдат живи и свободни, групата пресече улицата и продължи по тротоара, до оградения от дървета парк. В хладния есенен въздух шумеше фонтан.

— И така, казваме си сбогом, атланте — проговори Джак.

Конлан, чиято ръка се стегна около кръста на Райли, поклати глава.

— Не, имам чувството, че ще се видим отново. Тази битка далеч не е свършила.

Джак се ухили, отдаде чест и си тръгна, стопявайки се сред дърветата с останалите от независимите бойци.

Куин изостана, все още вкопчена в ръката на сестра си.

— Какво ще правиш сега, Райли? Искаш ли работа? Доста си полезна, когато дойде време за битка.

Райли се усмихна, но после погледна към Конлан и в очите ѝ се появи тревога.

— Всъщност, не зная. Имаме един вид проблем. Конлан не може да се среща с човек, без да настъпи краят на света, а може да се каже, че съм против унищожаването на цялото човечество, Атлантида и шейпшифтърите с един удар.

Вен се засмя.

— Дявол да го вземе, никога не съм мислил, че ще го кажа, но един от онези кръвопийци не беше въобще толкова лош. Никога не съм

вярвал, че ще видя Дракос да се обръща срещу Барабас.

— Кой е Дракос? — попита Куин.

— Ти го наричаш Даниъл — отвърна отсъстващо Конлан с поглед, съсредоточен върху Райли. — Освен това той изчезна след битката, но пък беше безмилостен, докато траеше тя. Мисля, че трябва да научим нещо повече за този Даниъл.

Конлан издърпа Райли в прегръдките си и точно там, в парка, пред всичките си мъже, Куин и половината Вашингтон, я целуна с всичката, страст, която притежаваше. С всичкия страх и облекчение. След това, като продължи да я държи в ръцете си, потърси жреца.

— Аларик, избирам нея. Избирам я пред дълга си, пред царуването си и дори пред живота си. Започни ритуала за отнемане на правата, помогни ми да се откажа от трона и да поема контрол върху бъдещето си.

Той се ухили на брат си.

— От Вен ще излезе чудесен крал.

— О, дявол го взел, не — отвърна Вен, отстъпвайки назад.

Аларик отвори уста, за да отговори, но вместо това се чу гласът на Бога на моретата. Чиста мощ заблестя от очите на жреца.

— **НЯМА ДА СЕ ОТКАЖЕШ ОТ ТРОНА, КОНЛАН ОТ АТЛАНТИДА.**

Конлан се приготви да се противопостави на своя бог.

— Искаш ли да се обзаложим?

— **НЯМА ДА СЕ ОТКАЖЕШ ОТ ТРОНА** — прогърмя гласът и земята под краката им се разтресе.

— **ЩЕ НАПРАВИШ ТАЗИ ЖЕНА, КОЯТО НОСИ МОЯ ЗНАК, СВОЯ КРАЛИЦА. ЗАПОВЯДВАМ ТИ. ВАШЕТО ДЕТЕ, КОЕТО ТЯ НОСИ В УТРОБАТА СИ, ЩЕ ИЗРАСНЕ КАТО КРАЛ, КАКЪВТО СВЕТЪТ НЕ Е ВИЖДАЛ НИКОГА ПРЕДИ.**

Ченето на Конлан падна. Той погледна надолу към Райли, която също беше зяпнала от изненада.

— **МЕЖДУ ДВАМА ВИ ИМА ПРЕДОСТАТЪЧНО НЕПОКОРСТВО, ЗА ДА УПРАВЛЯВАТЕ СВЕТА. КАТО БОГ НА АТЛАНТИДА СЕ НАДЯВАМ, ЧЕ ЩЕ НАУЧИТЕ СИНА СИ НА ПОНЕ МАЛКО ПОЧИТ КЪМ МОЯТА ВЛАСТ.**

Устата на Аларик се затвори и той падна към Куин, която обви ръце около кръста му, за да го подкрепи.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита тя.

— О, никой от деветте кръга на Ада — отговори Райли с широка усмивка. — Това беше Посейдон и предполагам, че имаме неговото одобрение.

Конлан я вдигна на ръце и я завъртя напред-назад, с викове на радост.

— Моя дама, моя съпруга, моя кралица. Какво повече бих могъл да искам?

Когато я пусна на земята, тя скръсти ръце.

— Не зная, но аз има още много какво да изисквам?

Той почувства, че сърцето му се смачка вътре в него.

— Какво имаш предвид?

Райли му се усмихна с блестящи очи. Сърцето ѝ засия силно с любовта, която изпрати към него. Към всички тях, предположи той, когато чу учудените възклицания на воините си.

— Бих искала истинско предложение за брак, като за начало.

Той отвори уста. После я затвори. И падна на едно коляно.

— Аз, Конлан, върховен принц и наследник на трона на Седемте Острова на Атлантида, моля теб, Райли Елизабет Доусън, повелителка на сърцето, душата и тялото ми, да станеш моя съпруга и кралица. Приемаш ли ме?

Тя протегна ръце към него и го издърпа на крака пред себе си.

— Приемам с цялото си сърце, Конлан. Ще те обичам за вечни времена.

Когато улови устните ѝ със своите, Конлан чу изпълнените с облекчение думи на брат си.

— Пфу! Отървах се на косъм!

Конлан целуна Райли с цялата радост, която изпълваше сърцето му, докато накрая дори му се стори, че чува музиката на прииждаща вода да се носи около тях.

В този момент тя се плисна в лицето му.

Вдигна глава и видя водата в езерцето наблизко да се стрелка нагоре във фойерверки от блестящи цветове, разпръсквайки мъгла от капки върху всички тях. Вятърът насочваше вдигналата се вода в потоци от красиви форми и призрачни образи. Земята се присъедини, трепереща под краката им.

Аларик заговори със собствения си глас, вдигнал Тризъбеца високо във въздуха.

— Мой принце, Посейдон постанови, че си намерил своята истинска кралица. Да живеят крал Конлан и кралица Райли.

Седемте коленичиха, като един, с високо вдигнати кинжали и мечове и извикаха.

— Да живеят крал Конлан и кралица Райли.

Райзън и Мика бяха коленичили заедно с останалите. Лицето на Райзън, вдигнато към Конлан, беше сериозно и по него се четеше преданост и извинение. Конлан кимна. Прощката щеше да излекува воина по-бързо, отколкото наказанието.

Куин се засмя и прегърна едновременно Райли и Конлан.

— По-добре да ме поканите на сватбата, само това ще кажа.

Тя положи ръка на корема на сестра си.

— Мислиш ли, че е вярно? Че си бременна.

В емоциите на Райли се вмъкна учудване и тя погледна надолу към ръката на сестра си, върху корема ѝ.

— О, боже мой! Или, о, Боже на моретата! Предполагам, че той знае какво говори.

Конлан протегна ръка към Куин и я придърпа по-близо до себе си и Райли.

— Повече никога няма да се сражаваш сама, моя нова сестричке.

Погледна към Аларик и Вен и видя мрачната им решителност, едновременно с тяхната радост.

— Предстои война и е време да изпълним свещения си дълг и да защитим човешкия род.

Конлан погледна към брат си, неговото ново семейство, жреца и хората му.

— Атлантида трябва да се възроди.

Издание:

Алиса Дей. Възраждането на Атлантида

Американска. Първо издание

ИК „Тиара букс“, София, 2011

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Марина Константинова

ISBN: 978-954-2969-02-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.